

Aşk, kapılarını
hiç beklemedikleri bir anda çaldı.

FALON BALLARD

Aşk Gözleşmesi

Aşk Sözleşmesi

FALON BALLARD

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2023

GO! Kitap

AŞK SÖZLEŞMESİ

Falon Ballard

Özgün adı: Lease on Love

ISBN: 978-605-72660-2-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2022 by Falon Ballard

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Publishing Group'un bir markası olan G.P. Putnam's Sons'tan alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın yönetmeni: Burcu Karatepe

Editör: Büşra Oktay

Çeviren: Uğur Mehter

Kapak ve Sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: ASSUM MATBAACILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş merkezi B/Blok 315

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Aşk Sözleşmesi

FALON BALLARD

Çeviren: Uğur Mehter

AŞK SÖZLEŞMESİ

için övgüler

“Umut dolu, yürek ısıtan bir ilk roman. Anlaşılabilir bir felaket ve sevimli bir teknoloji kurdu kahramanıyla zıt kutupların çekimindeki oda arkadaşlığından aşka ilerleyen bu romantik hikaye gerçekten zevkli bir okuma sunuyor.”

—Rachel Lynn Solomon, *Eski Sevgili Mevzuları* yazarı

“Her bölümü ayrı bir keyif. Ballard, zorluklara ve aradaki gölgelere rağmen elde edilen mutlu sonu yumuşacık ve tatlı bir hikayeyle anlatıyor. Jack ve Sadie her açıdan gerçek karakterler; diğer karakterler arkadaşların ve ailenin daimi sevgisini gösteriyor. Ulaşılması zormuş gibi görünen çok özel bir şeyi bulmak hakkında harika bir aşk hikayesi. *Aşk Sözleşmesi* en sevdiğim romantik romanlardan biri oldu!”

—Denise Williams, *Nasıl Flört Edilmez* yazarı

“Sadie, kusurlarının farkında olan fişek gibi bir karakter. Onun bütün sert köşelerini yumuşaklık ve anlayışla kabul eden Jack ise onun tam zıddı. *Aşk Sözleşmesi*, sıcacık bir zekayla hiçbirimizin mükemmel olmadığını, ama hepimizin yeterince değerli olduğunun altını çiziyor; hepimiz sadece başkaları tarafından değil, kendimiz tarafından da seilmeyi hak ediyoruz.”

—Sarah Hogle, *Twice Shy* ve *Bir Elmanın İki Yarısı* yazarı

Bana mutlu sonun anlamını öğreten Matt için

TERFİYİ ALACAKSIN SEVGİLİ CADİ adlı excel tabloma son rakamları girdim. Sonucun olumlu çıkacağını bilecek kadar hesap yapmış olsam da tuşa basarken nefesimi tutup şans dilemekten kendimi alamıyordum.

“Bu sefer olacak. Sonunda lanet olası öğrenci kredimi ödeyip rahatça yaşayabileceğim.”

Ofisimde başka kimse yoktu, ama her zamanki gibi çalışma masamda duran parlak pembe boyaya daldırılmış beton saksıdaki bitkiyle konuşuyordum. Ne bitki ne de neon pembe saksısı çalıştığım finans şirketinin onayladığı eşyalardı ama minik ofisimdeki tek neşe kaynağı onlardı.

Sonunda kendimi zorlayarak bilgisayar ekranına baktığımda tahminim doğrulandı. Binlerce zararlı mavi ışıkla parlıyordu: Toplam bütçe. Alacağım maaş zammı üzerinden yaptığım yeni bütçe... Kips Bay'deki dairemin kirasıyla birlikte öğrenci kredimi ödememi sağlayacak bütçe... Başka bir deyişle,

günümüzün Kutsal Kasesi: Gökdelendeki sıkış tepiş ofisimde borçsuz bir hayat ihtimali göz kırpyordu. Sevinçle cıyaklamamak için kendimi zor tuttum.

Şimdi tek yapmam gereken vaat edilen terfiyi sağlama almaktı.

O terfi *alacaktım*. O toplantıya büyük bir özgüvenle girecektim.

Önce biraz güç toplamam gerekiyordu. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım ve telefonumu alarak ekranda *FaceTime*'a, ardından grup sohbetimize tıklayıp en iyi arkadaşlarım Gemma ve Harley'yi beklerken makyajımı kontrol ettim.

Yüksek kapatıcılığa sahip fondötene rağmen belli olan ufak bir sivilce dışında yüzüm kusursuz gözüküyordu. Yine de soluk pembe rujumu tazeleyip aralarına ışıltı attırdığım açık kahverengi saçlarımı kabarttım.

İlk cevap veren Gemma oldu. "Odam on iki yaşındakiler ve onların öğle yemeği sonrası ter kokulu hormonlarıyla dolmadan önce on dakikam var. Anlat."

"Öncelikle, bu detaya gerek yoktu. İkincisi... Harley nerede? Bunu sadece bir kez yapacak zamanım var."

"Geldim, geldim." Harley'nin yüzü ekranımda belirdi. Nefes nefese olmasına bakılırsa cevap vermeden önce ofisinden kaçmış olmalıydı. "Nick'i mi bekliyoruz?"

"Moral konuşması için masasından uzaklaşır mı hiç," diye gözlerini devirdi Gemma. "Sadie, yüzüne dokunmayı bırak."

Dik dik ona baktım, ama dediğini de yaptım. "En önemlisi, nasıl görünüyorum?" dedikten sonra telefonu kendimden

olduğunca uzaklaştırıp müzik kutusundaki balerin... ya da şişteki tavuk gibi yavaşça dönerek profilden poz verdim. Kursesiz görünmenin kadınlar için neler yapabileceğini çok erken yaşta öğrenmiştim ve görünüşümü kusursuz kılmak için elimden geleni ardıma koymazdım. Ortalamanın üzerindeki görünüşüm çoğu zaman kendime duyduğum şüpheyi saklamama yardım etmişti.

“İyi görünüyorsun,” dedi Gemma bana bakma zahmetine bile girmeden, beyaz tahtasına bir şeyler karalamakla meşguldü.

Tam ona laf sokmaya hazırlanıyordum ki Harley araya girdi. “Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun, Sadie. Bu iş sende.”

Omuzlarımı geri atıp boştaki elimi belime dayadım. “Ben güçlü bir savaşçı tanrıçayım.”

“Sen güçlü bir savaşçı tanrıçasın,” diye tekrarladı ikisi benimle birlikte. Harley, Gemma’dan biraz daha hevesli görünüyordu doğrusu.

Dış görünüşümle ilgili özgüvenim içime işlerken zihnimdeki gıcık olumsuz düşünceleri bastırdı. “Bu terfiyi alıp o şerefsizlere patronun kim olduğunu göstereceğim.”

“Bunu her an çocukların içeri dalabileceği sınıfımın ortasında tekrarlamayı tercih etmem. Ama evet.” Gemma masasına çöküp ağzına bir cips attığında telefonda yayılan şapırtı ve çıtırtılar omuzlarımin yine gerilmesine neden oldu.

Bir anlığına maskemi indirdim. “Kızlar.”

“Sadie, çok ciddiym. O terfiyi alacaksın. Şimdiye kadar sana en az üç kez terfi vermiş olmaları gerekiyordu. Bu sefer

olacak.” Harley başparmağını kaldırıp sakince ağzı kulaklarında gülümsedi. “Harika görünüyorsun, ama daha önemlisi lanet olası işinin ehlisin.” Harley nadiren böyle konuşurdu, bu da gerçekten böyle düşündüğü anlamına geliyordu. Sözleri ihtiyaç duyduğum gücü vermeye yetmişti.

Ekranımı gözleriyle istila etmek için Gemma telefonu yüzüne yaklaştırdı. “Bu iş çantada keklik, kaltak.” Sevgi dolu son kelimesinde sesini alçalttı, sonra küçük kulak misafirleri olup olmadığını anlamak istercesine endişeyle etrafına bakındı, ama Tanrı biliyor ya veletler çok daha kötüsünü duymuştu... dahası, muhtemelen daha kötülerini kendileri de kullanıyordu.

“Belli olunca hemen mesaj at,” dedi Harley, ekrandan bir beşlik çakarak.

“Bu hafta sonu içkiler senden,” dedi Gemma, parmağını tabanca gibi ekrana doğrultarak.

“Sizi seviyorum kızlar,” diyerek bir öpücük yollayıp koro halindeki “Ben de seni seviyorum,” karşılığını aldıktan sonra telefonu kapattım.

Güçlü kadın maskem ve arkadaşlarımdan verdiği gazla süper kahraman pozuma geçtim, bu sefer burnumu havaya dikip göğsümü öne çıkardım ve iki elimi sağlam bir şekilde belime yerleştirdim. Ofisimde tek bir pencere bile bulunmamasından hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Altmış saniyelik güç pozundan sonra çekmecemde sakladığım aynaya göz attım. Ardından gri çizgili kalem eteğimle beyaz ipek bluzumun kollarını düzelttim. “Bu iş sende,”

dedim kendi yansıyımama, aynayı saklandığı yere geri koymadan önce. “Bu iş bende,” diye tekrarlardım bitkime bakarak. Son bir derin nefes aldıktan sonra, memnuniyetsiz suratımın bir üst modeli olan iş maskemi takındım. *Ne yaptığını iyi bilen ama aynı zamanda cana yakın bir kadını!* Finans dünyasında çalışan bir kadının yüz ifadesiydi bu.

Ofisimin kapısını açtığım sırada telefonum çınladı.

NICK: O dallamalara patronun kim olduğunu göster bebek!

Ah, benim de planım tam olarak bu.

Gökdelendeki koridorda kararlı adımlarla toplantı odasının yolunu tuttum.

Ben finansçıların kraliçesiyim. Rakamlar benim kölem. Bu terfinin canına okuyacağım.

Toplantı odasının açık kapısından yine kararlı adımlarla girerken, mantramı içimden tekrarlıyordum. Ekip neredeyse tamamlanmıştı. Herkes upuzun cam masanın etrafındaki sandalyelere yerleşmişti.

En iyi iş arkadaşım Veronica’nın yanına süzülürcesine oturdum. Ben ve Veronica dışında odada sadece bir kadın vardı: Yöneticim ve akıl hocam Margo. Üniversiteden mezun olur olmaz beni o işe almıştı ve o günden beri finansal analiz dünyasının basamaklarını tırmanırken rehberim olmuştu. Hafifçe gülümsedim, ama gözlerini kaçırdı. *Siktir.* Midem tepetaklak oldu.

Neden bana bakmıyordu? Basit bir baş selamıyla bile olsa bana her zaman selam verirdi. Bu iyiye işaret olamazdı. *Has-siktir.*

Arkadaşlarımla verdiğim gazların yerinde şimdi yeller esiyordu.

Hayır. Bunu kendime yapmayacaktım. Margo'nun bana bakmamasının binlerce nedeni olabilirdi. Muhtemelen kayırmacılık yapıyormuş gibi görünmek... ya da sürprizi bozmak istemiyordu. Terfi çantada keklikti. Ücretsiz mesailer, hafta sonları, tatiller... hatta son altı yılın tamamını çalışacağım diye kışımı yırtmıştım ve sonunda ödülümü alma zamanım gelmişti.

Aydan aya yaşamaktan kurtulma, yeni iş unvanıma ek olarak maaş zammıyla hayatımda ilk kez bir şeyler yapabilme fikri gözlerimin dolmasına neden oluyordu, ama elbette toplantı odasının ortasında ağlayarak bu terfiyi elimden kaçırmıyacaktım.

O yüzden rahat kız gülümsememi dudaklarıma yerleştirip ellerimi masanın üzerinde kenetledim.

Odadaki erkekler, yani çoğunluk, şirketin büyük ortağının koridorda yürüdüğünü görür görmez hemen oturdukları yerde doğruldu. Bill Stevens bana dedemi hatırlatıyordu ve hem çalışanlarına değer verdiğini bildiğim hem de bana bir kez olsun sarkıntılık etmeyen bir yöneticiyle çalışmanın ne kadar büyük bir şans olduğunun farkındaydım. *Onun için* çalışmaktansa *onunla* çalışma düşüncesi bile onu tanıdığım bütün patronlardan birkaç basamak yukarıya taşıyordu ki on dört yaşından beri çalıştığım için az patron tanımamıştım.

Bill'in yanında daha önce hiç görmediğim, otuzlarında bir adam vardı. Terzi elinden çıkmış pahalı takım elbisesini Yale İşletme kravatıyla kombinlemişti.

lyk.

Veronica dirseğimi çimdikledi ama dönüp bakmadım. Gözlerimi masanın başındaki koltuğuna otururken sağındaki boş sandalyeyi misafirine gösteren Bill'den ayırmıyordum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedikten sonra bir süre masadakileri süzdü. "Büyük duyuru için heyecanlı olduğunuzu biliyorum. Sizi fazla bekletmeyeceğim, söz. Ama resmiyete bindirmeden önce yükselen yıldızlarımızdan biri hakkında birkaç kelime etmek isterim. Bayan Sadie Green."

Veronica bir kez daha dirseğimi çimdikledi. Göz ucuyla Margo'nun, sevindiğini göstermemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını sıkıldığını görebiliyordum. Ya da belki kusmamaya çalışıyordu. Ya sevinliyordu ya da kusmak istiyordu.

"Sadie altı yılı aşkın süredir şirketimizde çalışıyor ve sıklıkla kendisinden beklenenin çok üstünde işler çıkardığını sadece benim fark etmediğimi biliyorum." Bill, sıcacık bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "Önceki bütün projelerde gösterdiği başarılar nedeniyle, şimdi en büyük projesini yönetme zamanı geldi..."

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi bir anlığına yumduğumda daha Bill'in ağzından çıkmadan yeni unvanımı duyabiliyordum.

"...Bayan Green yeni kıdemli finansal analiz uzmanımız Chad Thompson'a yeni işine alışması için yardımcı olacak."

Oda sessizleşirken midem düşüşe geçen bir asansördeymişim gibi ağzıma geldi. Gerçi o anda toplantı odasındansa düşen bir asansörde olmayı tercih ederdim. Düşüyormuşum gibi ellerimle sandalyenin kollarını sımsıkı kavramıştım.

Bir dakika kadar kimse konuşmadı. Göğsüm sancıyordu; nefes almayı unuttuğumdan emindim.

“Lanet olası Chad Thompson da kim be?”

Ne dediğimin farkına bile varamadan saldıığım nefesle birlikte kelimeler ağzımdan fırlayıvermişti. Tek bildiğim, bunun hastalıklı bir şaka olması gerektiği idi.

Bill, beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Chad, benim müstakbel damadım. Yale’de yüksek lisansını bitirdi ve artık şirketimiz için müthiş bir kazanç olacağını düşünüyorum. Yardımın ve rehberliğinle büyük bir lider olacağından kuş-kum yok.”

Ağzım açık kalmıştı. Beynim, karşımdaki adamın aptal ağzından çıkan sözleri kavramakta zorlanıyordu. “Yardımlım ve rehberliğim mi?” derken hırıltılı sesim, Şeytan filmindeki kızın bir oktav üstündeydi. “İşimi çalmaya gelen birine iş öğretmemi ciddi istiyor olamazsınız!”

Veronica dirseğimi çekiştirdi, gizlice beni yatıştırmaya çalışıyordu ama umurumda değildi.

“Sadie. Çalışkansın ve akıllı bir kızsın, ama henüz üst düzey sorumluluk almaya hazır değilsin.” Bill’in sesi lütfedercesine alçalmıştı.

Onunla ilgili söylediğim bütün iyi şeyleri içimden geri almaya başladım. “Ama bugüne kadar bu binaya adımını bile

atmamış bir adam buna hazır yani? En büyük başarısı da kızınızı becermek mi?”

Bütün oda aynı anda nefesini tuttu. Benimle ilişkisini o anda kesen Veronica sandalyesini kaydırarak uzaklaştı.

Yanaklarım yanıyordu. Tanrım! Aklımdan geçenleri olduğu gibi söyleyivermişim.

“Herkes dışarı,” diye emretti Bill. Sessizliği, bağırmasından da korkutucuydu.

Parmaklarımı sımsıkı önümde kenetleyip mükemmel manikürlü tırnaklarıma odaklanarak yavaş ve derin nefesler almaya başladım. İş arkadaşlarımla dolu bir odada sinirlerime hakim olamadığıma inanamıyordum. Hem de patronumun önünde. Altı yıldır bir kez olsun sesimi yükseltmemiştim, çünkü anında *duygusal* damgası yiyeceğimi biliyordum. Ve beş dakikada duygusallığı da aşıp doğrudan mantıksız ve saldırgan damgasına terfi etmişim.

Times Meydanı’nda kendini boyayıp heykel gibi duran performans sanatçıları kadar kıpırtısızdım. Takım elbiseler saniyeler içinde hışırdayarak odayı boşaltırken istifimi bozmadım. Sonunda sandalyemi arkaya itip doğruldum, ama Bill beni durdurdu.

“Otur.”

Bir an için gözlerimi yumup kendimi toparlamaya çalıştım.

Dik otur. Gülümse. Özgüvenle göz teması kur. Sakin. Bu hatayı düzeltebilirsin.

“Chad’le çalışmaya ne zaman başlamamı istersiniz efendim?”

Hiçbir şey olmamış gibi davranırsam, Bill her şeyi unuturdu, öyle değil mi?

Bill işaret parmaklarını birleştirip düşünceli bir şekilde çenesine vurmaya başladı. “Ofisteki kızlar arasında senden hiç böyle bir terbiyesizlik beklemezdim.”

“Ya?” Sesimi çatlatmamayı... ya da doğrudan kayırmacılığının kurbanı olmayı da benim hiç beklemediğimi yüzüne vurmamayı başarmıştım. “Sözlerim için özür dilerim. Yalan söylemeyeceğim... Terfi bekliyordum. Yıllardır şirkete verdiğim hizmetler, karşılığını almadığım mesailer ve sadece se-verek üstlenmekle kalmayıp başarıyla tamamladığım görevler göz önüne alınırsa bu terfiyi hak ettiğimi düşünüyorum.”

“Birkaç hesap çizelgesini koordine etmek, üst düzey yönetime hazır olduğun anlamına gelmez.” Gözlerini kıstı. “Ve bugüne kadarki en önemli vasfın, asla çingar çıkarmadan işini yapmandı.”

Omuzlarım adeta kulaklarımdaydı. Küçülmüştüm. Öfkem ve hayretim, çocukluğumdan beri olduğu gibi çok daha sinsi bir şeye dönüşerek beynimde yankılanıyordu.

Yeterince iyi olduğunu da nereden çıkarıyorsun? Asla yeterince iyi olmayacağını biliyorsun.

“Çıkışım için özür dilerim. Bir daha olmayacak.” Sesim, kendimi bedenen hissettiğim kadar küçüktü. Sandalyemi geri ittim.

“Korkarım artık bunun için çok geç.” Bill ayağa kalkmadan önce önündeki kağıtları düzenledi. “Seni göndermem gerekiyor, Sadie. Bu tür davranışlar iş yerinde kabul edilemez.

Eşyalarını topla ve kağıtları imzalamak için insan kaynaklarına uğramayı unutma.”

Donup kalan damarlarım ciğerlerimdeki nefesi hapsediyordu. “Beni kovuyor musunuz?”

Omzunun üzerinden bana bakma zahmetine bile girmeden uzun adımlarla kapıya yöneldi. “Böyle olması gerekmiyordu. Duygularına sahip çıkmalıydın.” Omzuyla itip çıktığı kapı ardından gürültüyle kapandı.

Bir dakikayı beklemeden fırtına gibi toplantı odasından çıktım. Koridorda bir saat önce yürüdüğüm gibi dimdik yürümeye çalışarak, skandalı duymuş olabileceklerin gözleriyle karşılaşmadan ofisime dalarak masamda tuttuğum birkaç eşyayı aceleyle çantama attım. Renkli ajandam, üniversite diplomam... Saksımı sevgiyle kucaklayıp dikenli yeşil dostumdan avuntu dolu bir nefes çekmeye çalıştım.

Koridora kaçmama fırsat kalmadan ofisimin kapısı açıldı.

Bir an Margo’ya... akıl hocama, beni kanatlarının altına alıp bugüne kadar hep kollayan kadına bakakaldım. Dolu çantamı kalkan gibi önümde tutuyordum. “Biliyor muydun?”

İç çekip sinirlendiğinde hep yaptığı gibi sağ manşetiyle oynamaya başladı. “Söylentileri duymuştum, ama doğru olacağına ihtimal vermemiştim.”

Bir şey... herhangi bir şey... tarzı olmadığını bildiğim halde içimi rahatlatacak bir şeyler söylemesini bekledim. “Orada neden bir şey söylemedin? Göz göre göre haksızlığa uğrama izin verdin, Margo.”

Suçlamam karşısında sırtını dikleştirdi. “Affedilmez çıkışınla haklıyken kendini haksız durumuna düşüren sensin, Sadie. Benim ne duruma düştüğümün farkında mısın? Davranışının akıl hocan olarak beni nasıl etkileyeceği aklına hiç geldi mi? Ne kadar bencilce davrandığının farkında mısın?”

Neredeyse kahkahayı basacaktım, çünkü ne kadar bencilce davrandığımı çok iyi biliyordum. Hayatım boyunca bunu ilk söyleyen Margo değildi.

Yine de bencilce olsun ya da olmasın, ihanete uğradığımı biliyordum. “Altı yıldır canımı dişime takarak hak ettiğim koltuğu henüz beş dakika öncesine kadar buraya adımını bile atmamış bir adama kaptırdığıma tanık oldum. Ve sözlerim affedilmez, öyle mi?” Yanından geçip gitmeye yeltendim. Buradan çıkıp gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Önüme geçti. “Bazen elinde olanla en iyisini yapmaya çalışırsın.”

Bir an ateş saçan gözlerimi onunkilere diktim. Duyduklarıma inanamıyordum. Başımı iki yana sallayıp ofisimin kapısını son kez açtım. “Olmaz olsun.”

Asansöre resmen koşarak gittim. Parmağım lobi düğmesine doğrulmuştu ki aklıma gelince insan kaynakları departmanının olduğu katın düğmesine bastım. Bir referans mektubu kapma şansım çok zayıftı, ama en azından finans dünyasında bir iş bulma umuduyla denemem gerekiyordu.

İnsan kaynakları temsilcisi hiç vakit kaybetmeden imzalamam gereken iş feshi sözleşmesi üzerinden geçti. Muhtemelen gerektiğinde şahsi avukatlığımı yapan Harley de göz

atsa iyi olurdu, ama binada gerekenden bir saniye daha fazla kalmak istemiyordum. Sayfanın altına imzamı bastığım gibi tekrar asansöre koştum.

Lobiye ulaştığımda da topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde koşarak dışarı çıktım ve New York City'nin temiz havasından derin bir nefes aldım. Sonra yakınlardaki bir tezgahdan gevrek bir çörek alıp binanın yanındaki avluda park masalarından birine çöktüm.

Sonunda telefonumu çantamın cebinden çıkarıp grup sohbetini açtım.

BEN: Blueprint, saat 19:00.

HARLEY: Kutlama için mükemmel seçim!

BEN: Ağlamak için demek istedin
herhalde.

NICK: Hassiktir. N'oldu? Bir de gerçekten
Brooklyn'e kadar gitmemiz gerekiyor mu?

BEN: Bu akşam anlatacağım. Ve evet. Bu
akşam mızıldanan finansçı abileri hiç
çekemeyeceğim.

BEN: Alınma lütfen, Nicky.

HARLEY: *kucaklaşma*

GEMMA: Hassiktir, bunu yeni gördüm. Neler oluyor, Sadie? Bu arada Nick, yarımızın Brooklyn'de yaşadığını unutmazsan sevinirim.

NICK:

Cevap verme zahmetine girmedim. Çöreğimi mideye indirdikten sonra oto pilota bağlayarak metroya binmeyi başardım. Ardından metro durağından çıktığım anda doğrudan semtin içki dükkanına girip iki şişe şarap kaptım ve üçüncü ya da dördüncü şişeyi almamak için kendimi zor durdurarak kasaya yöneldim. Bu arada sepetime bir paket *Cheetos* ve koca bir paket *M&M* attım.

Apartman dairem dükkandan bir sokak ötedeydi, ama elim kolum ağır torbalarla dolu olduğu için yol bitmek bilmiyordu. Sürünürcesine hiçbir özelliği olmayan tuğla binanın beşinci katına tırmanırken içki ve atıştırmalık dolu alışveriş torbam her adımında dizimin arkasını dövüyor, beynimde dönüp duran bütün olumsuz düşünceleri adeta tetikliyordu.

Elbette kovulacaktın.

Seni kim ister ki?

O kadar da çalışkan değilsin.

Herkesten daha iyi olduğunu da nereden çıkarıyorsun?

Katıma ulaştığımda nefeslenmek için durup gözlerimi yumarak kafamın içindeki sesleri beynimin gerilerine itmeye çalıştım.

Neredeyse bir yıldır bu binada oturuyordum. On yıl önce üniversiteden sonra New York'a taşındığımdan beri en uzun

süre oturduğum ikametgahımdı. Çok sevmesem de ilk kez tek başıma yaşıyordum. Daire temiz ve sıkıcıydı. Instagram'lık değildi. Bir mutfakım, bir banyom ve kapısı olan bir yatak odam vardı ki daha önce üçüne birden hiç sahip olmamıştım. Ama küçük bir balkonum bile yoktu ve azimli... hatta takıntılı sayılabilecek acemi bir botanikçi olduğum için bu büyük hayal kırıklığıydı.

O yüzden evin içi fazla güneş ışığına ihtiyaç duymayan bitkilerle doluydu. Her hafta çiçek pazarından aldığım çiçeklere ödemek isteyebileceğimden daha fazlasını harcıyordum. Ruhum küçük bir arka bahçe, hatta belki küçücük bir avluya bile razıydı. Güney California'da büyüdüğüm için etrafımda geniş alan çoktu ve ailemin evindeki bahçede her zaman huzur bulurdum. Doğu Yakasına taşındığımdan beri belki de tek özlediğim şey geniş bahçelerdi.

“Artık bahçesi olan hiçbir yer tutamazsın,” diye söylendim kendi kendime. Sonunda ter içinde nefes nefese kapıma ulaşmıştım. Bir yıldır her gün bu merdivenleri tırmanan birinin kondisyonlu olması beklenirdi ama işin aslı öyle değildi işte.

Şarap şişelerini buzdolabına koyup hem Cheetos hem de M&M paketlerini açıp sırasıyla tuzlu/tatlı/peynirli/çikolatalı avuçları ağzıma atmaya başladım. Sonra ayakkabılarımı ayağımdan fırlattığım gibi eteğimin fermuarını açarak kendimi kanepeme attım.

New York City'deki yaşam şartları düşünülürse çok daha kötüsü olabilirdi. Tanrı biliyor ya, daha beter yerlerde de kalmıştım. Ama buraya taşındığımda, ufukta garanti gördüğüm

bir terfi vardı. O yüzden bütçemi bir parça zorlasa da bunun geçici olduğunu düşünmüştüm. Şimdi yeni bir iş bulabilsem bile kirayı nasıl ödeyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ayaklarımı orta sehpa uzatırken oturmadan önce kendime bir kadeh şarap doldurmayı akıl etmiş olmayı diledim. Teknik olarak kiramı iki haftada bir ödüyordum. Ve teknik olarak, emekli olmadan önce öğrenci kredimi kapatabilirim, belki başka bir yere taşınabilirdim. Yine. Ama başka bir yere taşınma ve kutuları beş kat aşağı indirip sokağın ortasına park edilmiş kiralık kamyonete yükleme düşüncesi bile şeker ve işlenmiş peynirle doldurduğum midemin bulanmasına neden oluyordu. Telefonumu açıp geçmişte kullandığım oda arkadaşları uygulamasını tekrar indirdim. Ama dondurduğum hesabıma girmek gibi basit bir eylemi gerçekleştirirken bile kanepenin üzerinde top gibi kıvrılmak, kanepeyle bir bütün olmak istiyordum.

“Siktir et. Fakir olmaya razıyım.”

Yine de ister istemez, bir oda arkadaşının bitkilerimle konuşmama engel olup olmayacağını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Telefonum bir e-posta bildirimiyle çınlayınca otomatikman ekranı kaydırıp açtım. Artık müşterim kalmadığı için muhtemelen acil bir iş falan değildi.

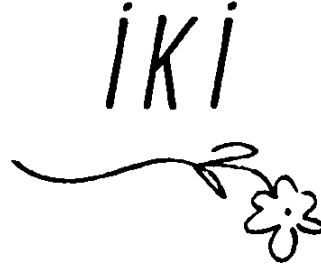
“Hayır!” dedim keman yapraklı kauçuk bitkime. Sonra telefonumu kanepenin karşısına fırlattım. “Artık telefonumdan bağımsızım.” Kanepenin karşısı bir adım olduğu için uzanıp

tekrar telefonu alarak bütün e-posta bildirimlerimi kapattım. Altı yıldır aptal e-posta çınlamalarıyla, milenyal bir Pavlov köpeği gibi heyecanla hop oturup hop kalkıyordum. Romantik buluşmalarım, arkadaşlarımla geçirdiğim akşamlar hep bu çınlamalarla yarıda kalmış, geceleri saatlerce uykusuzluk çekmiştim. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Perşembe akşamıydı. Acımı çekip ağlayıp inlemek için kendime üç günlük uzun bir hafta sonu armağan edecek, sonra pazartesi günü yollara dökülecektim. Yeni ve harika bir şirkette hemen iş bulacağımdan emindim.

“Pekala...” dedim bitkilerle dolu minik odama bakarak. “İçip içip dağıtma zamanı!”

İKİ SAAT SONRA, çağırdığım taksisinden indiğimde Blueprint tıklım tıkıştı. Acaba metroya mı binmeliydim? Evet. Kendime yarım saat ayırmak için fahiş bir para mı ödemiştim? Yine evet. Ayaklarımı şimdiden öldüren topuklularla on sokak yürümemeye değer miydi? Kesinlikle evet.

Dışarıda beni bekleyen Harley, ofisten doğruca çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Fazla uzun kalem eteğini spor ceket, beyaz gömleği ve siyah babetleri tamamlıyordu. Yanına gittiğim anda kollarını açıp bana kocaman sarıldı. Topuklularımdan dolayı ona biraz üstten bakıyor gibi olsam da uzun zamandır bu kadar iyi gelen bir sarılma yaşamamıştım.

“Biraz iyi habere ihtiyacım var. Bugün üstün avukatlık becerilerinle birkaç kıcı tekmelediğini anlatmakla başlayabilirsin.” Utanç verici hale gelmeden kollarından sıyrılarak,

böylesi katıksız bir iyiliğin karşısında dolmuş olabilecek gözlerimi kurutmak için hızla kirpiklerimi kırıştırdım.

“Bugün sadece kağıt işi yaptım, kusura bakma dostum,” diyerek hüznle gülümsediğinde hâlâ gözlerimi kırıştıırıyordum.

Harley’nin gülümsemesi kocaman kahverengi gözlerine bütün içtenliğiyle ulaşan cinstendi. Kusursuz koyu kahve teni ve camı bile kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleriyle göz alıcı güzellikteydi, ama aynı zamanda hayatımda tanıdığım en şefkatli ve anlayışlı kişiydi ve benimle neden arkadaş olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. En iyi hukuk bürolarından aldığı tekliflere rağmen sırf parası olmayanları mahkemede temsil edebilmek için özellikle seçtiği kamu avukatlığı, kendi seçkin lağım çukuru iş dünyamla... yani eski işimle karşılaştırıldığında hayatının en önemli parçasıydı.

Omzuna dökülen upuzun örgülü siyah saçlarını geriye attı. “Konuşmak ister misin?”

Dudaklarımı büzüp başımı iki yana salladım. “Galiba sadece bir kez anlatabileceğim. Hem kapıya ismimizi yazdırsak iyi olur. Beklememiz gerekecek gibi görünüyor.”

Girmem için kolunu uzattı. “Rezervasyon yaptırmıştım.”

Başımı omzuna koyabilmek için dizlerimi kırdım. “Tabii ki yaptırmışsındır.”

Harley’yle birlikte bara yöneldiğimizde bir görevli bizi arka avluya götürdü. Karşılıklı oturur oturmaz hemen içki menüsüne atıldım. Nisan akşamı serinliği tam kıvamındaydı, ama

ya içmeye başlamam ya da ceketimi giymem gerekecekti ve aslında sevimli kombinimi saklamayı hiç istemiyordum. Ayak bileklerime yapışan ve kalça bölgesinde genişleyen asker yeşili kargo pantolonumla siyah atletimi giymiş, bir sürü altın takı takmıştım.

Haliyle içmem gerekiyordu. Ben iki farklı kokteyl isterken Harley sadece soda sipariş edince gözlerimden ölümcül ışınlar saçarak ona döndüm.

“Yarın çalışacağım. Hukuk kendi başına işlemiyor,” diyerek özür dilercesine omuz silkti. “Eminim Nick seninle kafayı bulmaktan çok mutlu olacaktır.”

“İyi adam lafının üstüne gelirmiş.” Nick’e el sallarken Harley’ye bakıp imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Nick, normalde bir erkekte sevdiğim her şeye sahipti. Uzun boyluydu, kaslıydı, kabarık kahverengi saçlara, varlıklı bir aileye ve muhteşem bir gülümsemeye sahipti. Üzerine bronzlaştırıcı sprey boca edilmiş bir reklam yıldızı gibi görünüyordu. Ne yazık ki tanıştığım en iyi adamdı ki bu durum cinsel heyecanlarımın köküne kibrit suyu döküyordu. Neyse ki pofidik yüreği, Columbia’daki ilk yılımızda kendini hemen göstermemiştii, yoksa ona asla çıkma teklifinde bulunmazdım. Nazikçe önce beni tanımak istediğini söylediğinde bir geleceğimiz olmadığını anlamıştım; sonrasında dünyanın en iyi arkadaşları olmuştuk ve ev arkadaşları olarak Harley ve Gem’le otomatikman geliştirdiğimiz üçlünün mükemmel bir tamamlayıcısı haline gelmişti.

“En sevdiğim üç kız nasıl?” diye eğilip ikimizi de yanaklarımızdan öptükten sonra Harley’nin yanına oturdu.

“Ta Brooklyn’e geldiğin için teşekkürler, Nicky.” Ona Nicky dememden nefret ediyordu, o yüzden elbette hep Nicky diyordum. “Uzaktan bile olsa işle alakalı her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu,” dedim. Buna finansçı devler merkezinin göbeğindeki dairem de dahildi.

“Evde bira ve beysbolla keyif çatabilecekken konserveden farksız tıklım tıklı metroda bir saat geçirdim, o yüzden evet... bir şey değil.” Garsona el edip nazikçe bira ve üç farklı aperatif söyledi. Ne istediğimizi sormasına gerek yoktu, çünkü ne isteyeceğimizi çok iyi biliyordu.

“Aman Tanrım. Yemin ederim şu ergenler gerçekten çok fena!” Kalabalığın arasından insanları ite kaka yolunu bulan Gemma, avlunun ta öteki ucundan bağıırıyordu. “Cidden... okulların kapanmasına kaç gün kaldı? Yemin ederim, bu hormonlu dallamaları öldürmeme ramak kaldı.” Gemma küfürbazlığını sınıfta bütün gün bastırmak zorunda kalıyordu, o yüzden hassas ergenlerden kurtulur kurtulmaz gündüz kuşağı programlarındaki karakterler gibi küfürleri ardı ardına sıralamaya başlıyordu. Yanıma çöktüğü anda alnını masaya vurduğunda simsiyah gür ve düz saçları parlak bir örtü gibi başını çerçeveledi. Minyon bir Koreli-Amerikalı olarak iflah olmaz bir çılgındı ve duygularını dile getirmekten asla utanmazdı.

Aslında şahsen büyüyünce onun gibi biri olmak istiyordum.

Harley masanın karşısından uzanıp sakinleştirmek istercesine onun başını okşadı. “Birkaç hafta kaldı, Gem. Sen bunun

da üstesinden gelirsin.” Suyundan bir yudum almak için geri çektiği kolu Nick’in kallavi pazısına sürtününce dudağını ısıtırıp gözlerini kaçırdı.

Dahası Nick, aleni sayılabilecek bir şekilde kolunu geri çekmiyordu.

Iyk.

İkisinin düzüşmenin bir yolunu bulmalarını gerçekten çok istiyordum. Ama ikisi de ilk adımı atmayacak kadar nazikti, o yüzden ilişkileri muhtemelen mide bulandıran bir aşk festiva-line dönüşür, sonunda kendimi üstüme hiç oturmayan pembe bir nedime elbisesi içinde bulabilirdim.

Hmm.

Belki daha iyi davranmaya başlarsam, Nick beni sağdııcı yapardı. Takım elbiseyle ortalığı kasıp kavuracağımdan emindim.

“Neyse... Sınıftan kederli masallar bu kadar yeter, Bayan Kwon. Herkes benimle ilgilensin.” Doğrulması için Gemma’nın koluna asıldım, sonra ikinci kokteylimi ona verdim. Çünkü ben paylaşmayı seven biriydim.

Nick birasından kallavi bir yudum aldı. “Anlat bakalım, Sade.”

Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum, o yüzden masanın ortasında küçük bir cam kavanoza yerleştirilmiş kaktüse odaklandım. “Terfiyi almadım. Bill terfiyi müstakbel damadına verdi.”

Uf.

Daha önce de canım yanmıştı, ama dile getirmek mideye inen bir yumruktan farksızdı.

Hepsi aynı anda nefeslerini tuttu.

Kendini ilk toparlayan Nick oldu. “Hassiktir, Sadie.” Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. “Çok üzıldüm. Gerçekten saçmaymış.”

“Bill bir şey dedi mi?” diye sordu Harley. “Bir açıklama yaptı mı?”

Gemma kolunu boynuma doladı. “Aile kayırmacılığı ve ataerkil toplumdan başka nasıl bir açıklama olabilir ki?”

Bir an için kendimi arkadaşımın kucığına bıraktım, sonra geri çekilip sırtımı dikleştirdim. “Hepsi bu kadar da değil,” diyerek kokteylimden bir yudum aldım. “Bir şekilde toplantının içine edip ağzıma geleni söyleyince kovuldum.”

Hepsinin ağzı mükemmel bir uyumla aynı anda açık kaldı.

İlk konuşan Gemma oldu. “Siktiğimin dallaması.”

“Saçma gelecek belki ama bugüne kadar hiç öyle biri değildi. Mezun olur olmaz bana iş verdi, beni hep destekledi. Bir kez olsun sarkıntılık yapmadı.”

Nick bira bardağının içinde kıkırdadı. “Sana asılmadığı için mi dallama değildi? Standartlar gerçekten bu kadar düşük mü?”

“Evet,” dedik üç bir ağızdan.

Garsonumuz eli kolu aperatiflerimizle dolu geldiğinde, Nick erkeklerin kötülüklerine dair çekmeye hazırlandığımız nutuktan kurtuldu. Siparişler masanın ortasına yığıldı ve hepimiz aynı anda daldık. Bu arada bir içki daha söyledim, çünkü yediklerim, evde içtiğim şarapla ilk kokteylime kadar özenle

biriktirdiğim çakırkeyifliğimi öldürecek ve buna kesinlikle izin veremezdik.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Harley, planlarımı biliyor-muş gibi alkolü emsin diye karbonhidrat yüklü galeta ununa bulanarak kızartılmış bir tavuk parçasını uzatarak.

Yarısını ısırp soruyu duymazdan geldim. Bill beni kovdu-ğunu söylediğinden beri bu soruyu kendime sorup duruyor-dum. Sonunda lokmamı yuttum ve üniversite için ailemden ayrıldığımdan beri başıma gelen en büyük yıkım değilmiş gibi omuz silkerek “Biraz para biriktirmiştım, o yüzden yeni bir iş ararken kredi kartlarıyla falan birkaç ay idare edebilirim,” dedim. Sonunda borçlarımdan kurtulmanın hayalini kurarken, kendimi borç batağının en derinlerinde bulacağım kesindi.

Gemma yumruğunu masaya indirdiğinde çatal bıçaklar ve kadehler şingirdadı. “Siktir et. Cidden, Sadie. Siktir et. O in-sanlara ne kadar zaman harcadığını düşün. *Harcadın*, çünkü sana karşılığını ödemedikleri kesin. Yanına bile yaklaşımaz-lar. Kaçırдыңın randevuları, gitmediğın bütün tatilleri, hastay-ken bile ofise gitmelerini, uykunu asla yeterince alamadığın geceleri düşün... Sana nasıl böyle davranabilirler?”

“Biliyorum, Gem. İnan bana biliyorum. Ama kovuldum işte. Yeni bir iş bulup yeni bir şirkette kariyer basamaklarının en dibinden yeniden başlamaktan başka ne yapabilirim?” Ka-dehimi Nick’e kaldırdım. “Muhtemelen patronun sarkıntılık yapacağı bir yerde hem de!”

“Buna tezahürat yapmalı mıyım?” diyen Nick, temkinli bir şekilde kadehlerimizi tokuşturdu.

“Zıpkın gibi özgeçmişinle eminim bir sürü teklif alacaksın.” Harley bir kez daha iyimserlik ödülünü kazanıyordu.

Kokteylimin geri kalanını kafaya dikip Gemma’nın öğrencilerinden biri gibi elimi havaya kaldırdım. Yenisini isteyecektim. “Evet, olabilir. Bilmiyorum. Hafta sonu için bütün e-posta bildirimlerimi kapattım. Üç gün üstüne yatıp nasıl hissettiğime bakacağım.”

“Yarın kusmak isteyeceğini gözümde canlandırabiliyorum. Hem de çok fena.” Nick, su dolu bir bardağı bana doğru itti.

“Amaç da bu zaten.” Bütün gün başımı klozetten çıkarmamak, hayatımın içine etmeyi nasıl başarmış olabileceğimi düşünmekten iyiydi.

Harley su bardağını alıp bebekmişim gibi ağzıma uzattı ve gözlerimi devirip içene kadar geri çekmedi. “Bu üç gün boyunca tatil yapmak bence iyi bir başlangıç olabilir. Bence bir sonraki işin sana hakkaniyetli davranan ve çabalarının karşılığını gerçekten veren bir iş olmalı.”

“Mesaiye kalmak benim seçimimdi.” Damarlarımdaki alkol oranı da sağ olsun, bu pek sevilen sohbet konusu sayesinde savunma dikenlerim yeniden kabarmıştı. Arkadaşlarım hep daha az çalışıp daha çok çalışmamı salık vermişlerdi. *Daha çok erkeklerle buluş, daha çok seyahat et, daha çok uyu, falan filan falan filan.* Ama hayatım boyunca hayır diyebilen bir çalışan olamamış, hayır dersem bütün terfi şanslarıma veda edeceğimi düşünmüştüm. Hayır demediğim halde o terfiyi yine de alamamıştım.

Birden aklıma geldi. En son ne zaman tatile çıktığımı ya da biriyle buluştuğumu hatırlayamıyordum. Hep bardan kapığım yakışıklıyı bir gecelik eve atan kadın olmuştum.

Üç arkadaşım bakışyordu. Harley, çenesiyle Nick'e işaret çaktı.

“Senin seçimindi, çünkü terfiyle ödüllendirileceğin açıkça belirtilmişti, Sadie. Buna gerçek bir seçim denemez,” dedi Nick. O da finans şirketinde çalışıyor, işlerin nasıl döndüğünü biliyordu.

İtiraz etmek üzere ağzımı açsam da Harley elini kaldırarak beni susturdu. “Bunu şu anda tartışmamıza gerek yok. Bu gece gerzek patronun kabul etse de etmese de tam bir fişek olmanı kutlayacağız.”

Gemma kadehini masanın ortasına uzattı. “Seninle ilgili bir sürü şey söyleyebiliriz, Sadie Jane, ama fişek gibi bir kaltak olduğunu kimse inkar edemez.”

Nick de kadehini kaldırdı. “Sevgi sözcüğü olarak kullanılsa bile ben kaltak demeyeceğim, ama ne kadar harika biri olduğunu düşündüğümüzü biliyorsun.”

Harley üçlüyü tamamladı. “Seni seviyoruz.”

Hırsıyla kadeh tokuşturdu. “Artık sarhoş olabilir miyiz lütfen?”

İki saat sonra Brooklyn sokaklarında bir karaoke barı ararken kolumu Gemma'nın omzuna attım. Daha ne kadar klişe olabilirdik ki? Sarhoş olmuştuk, şimdi de şarkı söylemek için karaoke barına gidiyorduk.

Harley, uzatmalı kutlamamızdan nazikçe izin isteyerek ayrılmış ve hepimizi kucakladıktan sonra atladığı taksiyle evine

gitmişti. Nick'in de kaçmak istediğinden yüzde doksan dokuz emindim, ama muhtemelen Gemma'yla Sadie'yi sarhoş bir halde tek başlarına bırakmanın pek de akıl karı olmadığını bilecek kadar bizi tanıyordu. Haliyle kaldırımdan yola yuvarlanırsak hemen müdahale edebilmek için biraz arkamızdan geliyordu, ama bizi tanıdığını belli etmeyecek kadar da uzaktı.

“Yarın işe gitmem gerekmiyor!” diye bağırdım ciğerlerimi yırtarcasına. Yanımızdan geçen zavallı ruhları eğlendiriyordum.

“Ergenler gerçekten baş belası!” diye bağırdı Gemma, bütün dünya zaten bunu bilmiyormuş gibi.

O sırada Nick yetişip kolumu tutarak ikimizi gördüğümüz bara itti. Tabii ki girdiğimiz bar, hipsterların mabedi Park Slope'tu. “Gem, öğretmenlik yaptığın semtte mesleğinden ne kadar nefret ettiğini bağırmasan bence iyi edersin.”

“Ama ergenler gerçekten baş belası.” Arkadaşım bara dalmadan önce bir saniyeliğine alt dudağını büktü.

Nick iç çekiyordu. “Bu saçmalık için yeterince maaş almıyorum.”

Kolumu koluna taktığında onu teselli etmek için başımı omzuna yasladım. Tabii bir de dik durabilmek için birinden destek almam gerekiyordu. “Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum Nicky, ama sen muhteşemsin. Azıcık şirretleşebilsen seni daha çok sevebilirdim. Ama öylesi kötü olurdu, çünkü o zaman muhtemelen seni becermek isterdim ve seni becerebileceğimi hiç sanmıyorum. Yani becermelik olmadığın için değil, çünkü kesinlikle fazlasıyla becermeliksin. Sadece dostun olmak çok hoşuma gidiyor, biliyorsun değil mi?”

Nick, bu konuşmadan keyif alıyormuş gibi gülümseyerek alnıma bir öpücük kondurdu. “Ben de arkadaşın olmaktan hoşlanıyorum, Sadie. Yani çoğu zaman.”

Tekilalarımızı sipariş eden Gemma’nın yanına gittiğimizde bardakları başımıza diktikten sonra ikinci turun siparişini verdik.

Nick’in barmene süper gizli bir işaret çakarak tekila yerine bardakları suyla doldurmasını istediğini gördüğümünden neredeyse emindim, ama dürüst olmak gerekirse... içilecek daha bir sürü içki varken bunu kim umursardı ki?

Shotları başımıza diktikten sonra kokteyl söyleyip arka köşede bir masa bulduk.

“Canımı fena sıkan bir şey daha var,” diye başladı söze Gemma, sanki bıraktığımız yerden devam ediyormuş gibi. Oysa sohbet ettiğimizi bile sanmıyordum. “Bir sürü erkekle çıkabilirdin. Bir sürü, Sadie. Peki, çıktın mı?”

Elimi kaldırıp parmaklarımla kocaman bir 0 yaptım, sonra halkayı teleskop gibi gözüme yaklaştırdım. “Sıfır randevu. Bir sürü fıkfık. Sıfır çıkma.”

Birasını yudumlayan Nick boğulacak gibi oldu ama yorum yapmayacak kadar akıllı bir adam olduğundan bir şey demedi.

“Birileriyle çıkmalısın! Kendine aynada baktın mı hiç?” Gemma delirmiş gibi parmağını bana doğru sallarken taburede oturmakta zorlanıyordu.

Kulağına *fısıldayabilmek* için parmağımı *yaklaş* dercesine kıvırdım. “Sen de birileriyle çıkmalısın, çünkü senin acayip seksi bir şıfıntı olduğunu görüyorum.”

Hafifçe geri çekildiğinde gözlerinin dolduğunu fark ettim.
“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki. Alooo.”

Nick güldü. “Sarhoş olduğunda tam bir Californialı oluyorsun.”

Yumruğumu omzuna geçirdim. Yani geçirdim sayılır. Koluna isabet bile ettirememiştim, ama önemli olan niyetti. “Kapa çeneni, Nicky,” dedikten sonra taburemden atladım. “Bana bir içki daha söyleyin kaltaklar! İşemeye gidiyorum!”

Masadan kalktığım sırada içki siparişi veren Gemma’yı tam da bu yüzden seviyordum. Yalpalayarak bara dönüp tuvaletin kapısını ittim ve kabin bekleyen benim kadar sarhoş kadınların arasına karıştım.

“Ayakkabılarına bayıldım,” dedi biri.

“Ay çok teşekkürler!” diye cıvıladım. “Senin de saçların mükemmel. Cidden... bu saçlara sahip olmak için cinayet işleyebilirdim.”

“Boş versene. Sen de plastik olmayan, süper havalı ve feminist bir *Barbie* bebeğinin vücut bulmuş hali gibisin.”

Elimi kalbime götürdüm. “Bu hayatım boyunca bana söylenen en güzel şey.”

Bir sifon çekildi, ardından yeni arkadaşım için kabinlerden biri boşaldı. Lavaboda elini yıkayan kadınla göz göze geldik. “Seninki süper yakışıklı.”

“Benimki değil, o yüzden istediğin kadar bakabilirsin!”

Ellerini silkeleyip kağıt havluya uzandı. “Kız arkadaşın da fena değil.”

“O da benim değil, o yüzden hiç durma!”

Tanrım! işimi tutmaya çalışırken onları pazarladığımı bil-seler arkadaşlarım kim bilir ne derdi.

“Kızlardan hoşlanıyor mu?”

“O herkesten hoşlanır,” derken göz kııptım.

Başparmağını havaya kaldırıp tuvaletten ıktı. Sonunda ka-binlerden biri açılınca içeri dalıp kapıyı kilitledim ve mesanemi boşaltırken bu değerli zaman dilimini akşamın en önemli anla-rını düşünmek üzere değerlendirdim. İşim sosyal hayatımı, ro-mantik randevularımı, evlilik hayallerimi çalmıştı. O aptal iş ol-masa şimdiye muhtemelen evlenmiş, bir sürü ocuk yapmıştım.

Iyk.

Bu kesinlikle istediğim bir şey değildi. Ama arkadaşlarım ciddi haklıydı. Kariyerim için birçok şeyden feragat etmiş-tim. Ne için? Deli gibi çalışarak hak ettiğim terfimi Chad adında bir adama kaptırmak için mi? Canları cehenneme.

Sarhoşluk her zaman olduğu gibi beynimi açıyordu.

Sifonu çekip ellerimi yıkadım, kuyrukta bekleyen yeni kız-ları iltifatlara boğdum ve sonunda masaya dönmek üzere tuva-letten ıktım. Loş koridorda durduğumda Nick’le Gemma’nın fıstık gibi kızlarla konuştuklarını görünce gülümsemeden ede-medim. Gerçi Nick, kendisini gözleriyle yiyip bitiren sarışınla arasındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Tuvalette karşılaş-tığım kız Gem’e kur yapıyordu. Gz göze geldiğimizde beni başıyla selamladı.

Yepyeni mutlu çiftleri rahatsız etmemek için masanın et-rafından dolaşıp bara yöneldim. Bir tekilayı daha başıma

diktikten sonra pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. Neyse ki yüz tanıma özelliği vardı, çünkü o anda şifre girebileceğimden emin değildim.

Sonunda aylardır yüzüne bakmadığım flört uygulamasını açtım. Son giriş tarihim ekranda belirmişti.

lyk.

“Pekala, Sadie. Lütfen ciddileşelim. Bir fıkfık ayarlayalım.”

Yanımda oturan adamın ya iyice sarhoş ya da deli olduğumu düşündüğünden gayet emindim, ama umursamayacak kadar sarhoştum.

Yakındaki bekarları görebileceğim butonu bulduğumda bir sürü puslu fotoğraf gözlerimin önüne serildi. Dürüst olmak gerekirse, fotoğrafların puslu mu olduğunu, yoksa gözlerimin şaşı mı baktığını kestiremiyordum, yine de hiç önemi yoktu. Tamamen zavallı görünmeyen iki adamın profilini sağa kaydırduğumda standartlarımı koruduğum için kendimle gurur duydum.

Keyfi birkaç kaydırmanın ardından telefonum çınladı.

Biriyle eşleşmiştim! Hem de ilk denememde! Tamam, belki yirmi kere sola kaydırmış olabilirdim, ama sonuçta biri beni seçmişti!

Uygulama bir tür seçim yapmamı istemişti. Belli ki bu adam buluşmaya hazırdı. Kendimi kontrol etmek için saçımı omzumdan geriye attım; hiç zorlanmamıştım. *Kahve* kelimesini seçene kadar gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Evet. Kahve randevusu. Bu iyiydi. Kutuyu işaretledikten sonra cumartesi günü için saat ikiyi seçtim. Gün ortasıydı, beklenti yaratmaya gerek yoktu. Çocuk oynacağıydı.

Pöf.

İnsanların neden durmadan şikayet ettiğini anlayamıyordum. New York'ta biriyle randevulaşmak hiç zor değildi!

Ekranımda onaylandı kelimesi belirdiğinde küçük bir çığlık attım. Son bir shotı da başıma diktikten sonra masaya geri dönerek muzafferane bir edayla telefonumu başımın üstüne kaldırdım. “Çocuklar! Biriyle randevum var!”

Nick, Gemma ve yeni arkadaşlarımız, büyük bir ödül kazanmışım gibi coştı.

Sonrasını pek hatırlayamıyorum.

Cuma günü kusmuklu ve puslu geçti. Harika arkadaşlarım olduğu için kahve ve yağlı sandviçim öğleden sonra saat birde... kendimi banyoda yerden kazımayı başardığım anda geldi.

Siparişi getiren genç fazlasıyla temiz giyimli görünüyordu. Telefon ekranımdakileri okuyacak kadar gözlerimi odaklayabildiğimde Nick'le Harley'ye teşekkür mesajı atmayı aklıma yazdım.

Henüz nisan ayındaydık, hava o kadar soğuk değildi. Kanepeye en sevdiğim yumuşacık battaniyemin altına girip sandviçimden birkaç küçük ısırık aldım ve tamamını yutmadan önce lokmalarımın gitmesi gereken yere gittiğinden emin oldum.

“Bunun için çok yaşıyım,” dedim, nazik bir teselli zahmetine bile girmeyen devetabanıma. Bitkimin boş bakışları, dolu midem ve battaniyemin rahatlığıyla sonunda hüznün üzerime çullanmıştı.

Sadece hayal kırıklığı ya da öfke değil, aynı zamanda saf bir keder hissediyordum. Değersiz hissetmeye yabancı olmadığım kesindi; beklentileri karşılayamamak, büyürken en tutarlı olduğum alandı ama kovulma meselesi hiç beklemediğim anda çıkıvermişti. Duygularımın şiddetli saldırısına zihnen hazırlanacak zamanım olmamıştı. Ve şimdi bütün o duygular, berbat bir tsunami gibi üzerime çöküyordu.

Günün geri kalanını kanepede su içip tuzlu kraker atıştırarak geçirdim. Netflix ve bir kutu mendil, gözyaşlarımın tek yareniydi. Akşam sekize doğru kanepeden zor da olsa kalkıp duşa girmeyi başardım. Sıcak suyun altından çıkıp pijamalarımı giydiğimde kendimi neredeyse canlı biri gibi hissediyordum.

Tam yatağıma girmek üzereyken telefonum çınladı.

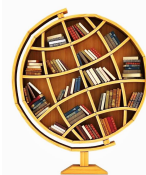
Hatırlatma: Yarın saat 14:00'te kahve. Gran Caff  de Martini.

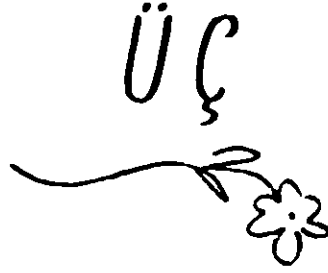
Hatırlatıcıyı ayarladığım için kendimle gurur mu duymalıydım, yoksa randevulaştığım için kendime sinir mi olmalıydım? Kestiremiyordum. Sanırım ikisini de geçerliydi. İptal etmeyi düşündüm. *Randevulaşırken kafam iyiydi* açıklaması muhtemelen yeterince geçerli bir mazeret olurdu. Ama öte yandan, uzun zamandır kimseyle çıkmamıştım ve zaten randevu ayarlanmıştı. Hiç olmazsa, bütün cumartesimi ağlayarak geçirmeme engel olurdu.

“İdare et, Sadie. Bir randevu seni öldürmez.”

Aklımı yitiriyor olmam mümkündü, yine de odamın köşesindeki *dresenanın** onaylarcasına başını salladığından neredeyse emindim.

* Yeşil bir salon bitkisi (ç.n.)

RANDEVUYA GEÇ KALACAĞIM KESİN GİBİYDİ. İyi de neden Brooklyn'den birini ayarlamıştım ki? Ah evet, çünkü o sırada Brooklyn'de kafayı buluyordum. *Aptal kafa*. Sonunda kafeyi buldum. Terden ölmek üzereydim, çünkü dışarıda cehennem sıcaklığı vardı. Kafedeki duvarlar narbülbülü yumurtası mavisiydi, tuğlaların arasına monte edilmiş çiçek saksıları vardı.

“Pekala... umarım bir saatlik yolculuğa değersin Park Slope.” Kafeye girdiğimde iyi giyimli, süper yakışıklı birine bakındım, çünkü herifin nasıl görüldüğünü hatırlayamasam da hangi tipleri sağa kaydıracağımı iyi biliyordum. Küçük mekanda arka tarafa yürüyüp arka avluya çıktım, sonra geri dönüp bütün köşelere göz attım.

“Sadie?”

Soluma döndüğümde inlememek için kendimi zor tuttum. Demek bu randevuyu bağlarken gerçekten sarhoştum.

Ama artık gelmiştim. Kulaklarıma varan gülümsememi takınarak hayatımda çıktığım bütün erkeklerin antitezi olan adama yaklaştım.

Muhtemelen reçeteli bile olmayan siyah plastik gözlüğü gözlerini saklıyordu. Gözlüğü ve karmakarışık siyah kıvrıcık saçları arasından belki de aylardır güneş görmeyen teniyle yüzü zar zor görülebiliyordu. Yırtık kot ve eski Converse ayakkabılar... yetmezmiş gibi *Yüzüklerin Efendisi* tişörtü giymişti.

Peki, ilk randevuya uygun çiçek desenli fırıl fırıl eteğimi süzerken yaklaştığımı gördüğü halde ayağa kalkmamasına ne demeliydi?

“Önce bir şeyler içmek ister misin?” dediğinde hâlâ ayağa kalkıp beni karşılamamıştı, bilakis başıyla tezgahı işaret ediyordu.

“Ah, evet. Tabii.” Topuklarımın üstünde dönüp kayarcasına kasaya gittim. Sözüm ona ilk randevuda en azından biriminin nasıl görüldüğüne kafa yordüğünü göstermek istiyordum. Yani kendi kahvemi ödemek asla zoruma gitmezdi ama en azından öncesinde tanışma şerefine birbirimize sarılabılırdik.

Her neyse! Buzlu vanilyalı lattemi alıp küçük mermer masaya geri döndüm. Buraya gelmek için bir saat yürüdükten sonra beş dakikada eve dönmek, dahası kahvemi içmeden gitmek istemediğimden emindim.

Boştaki sandalyeye kayarcasına oturup elini uzattım. Yalan söyleyemem. Herifin adını bile hatırlamıyordum, ama o anda umursayacak durumda değildim. “Sonunda tanıştığımıza sevindim.”

Eli elimi kavradı, sağlam bir şekilde tokalaştı. “Jack... Jack Thomas.”

“Jack.” En azından ismini unuttuğum için beni utandırmaması iyi bir şeydi. “Sadie Green.”

“Evet, biliyorum.” Omuz çantasına uzanıp bir dosya çıkardı. “Neden kendinden bahsetmiyorsun?”

Dosyayı açıp saçlarının derinliklerine gizlediği bir kalemi çıkardığında kaşlarım çatıldı.

Nasıl yani? İş görüşmesine mi geldik?

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun, Jack?” derken bir kaşımı kaldırdım. Bu hareket için saatlerimi ayna karşısında geçirmiştım. Ardından kahvemden bir yudum aldım.

Bana bakmıyordu bile. “Genel şeylerle başlayalım. İş, hobiler vesaire.”

Uygulamada kokteyl seçeneğini işaretlesem iyi olurdu, çünkü daha dün içkiye yemin etmiş olsam da o anda içkiye ihtiyacım olacağını hissediyordum. “Şey, finansal analistim,” dedim. Tam olarak doğru olmadığını fark edene kadar kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Neyse! Yakında yine doğru olacaktı. “Columbia’da okudum falan filan. Ama doğrusunu istersen, bunlar benimle ilgili en önemsiz şeyler.”

“İşin seninle ilgili en önemsiz şey, öyle mi?” Dosyasındaki kağıda bir şeyler karalayıp sonunda başını kaldırıp bana baktı, ama gözlerime değil, arkamdaki bir şeylere bakıyordu.

Vay canına! Göz göze gelmesek bile nefesim tutulmuştu. Prezantabl olma konusunda Jack’in kırk fırın ekmek yemesi gerekebilirdi, ama kimsede görmediğim yeşil gözleri resmen

büyüleyiciydi. Yosun, zümrüt ya da şairlerin mutlaka bir şeyler yakıştıracacağı türden bir yeşil.

Sorusuna cevap veremediğimi fark edince genzini temizledi.

“Pardon, ne demiştin?” Kahvemden bir yudum alarak durumu kurtarmaya çalıştım, ama bu sefer az daha boğuluyordum.

“İşinin seninle ilgili en önemsiz şey olduğunu söylemiştin?” Gözlerini yine dosyasına çevirmişti.

Yapmacık bir kahkaha atmayı başardım. “Yani bu hemen herkes için geçerlidir, değil mi?” En azından işi olanlar için.

Alnı kırıştı. “Umarım öyle değildir.”

Pekala, Bay Yargıç.

“Eee, sen ne işle uğraşıyorsun Jack?”

Yanaklarının kızarmaya başladığını görebiliyordum. “Hiçbir işle,” dedi. Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. Tepki vermem fırsat kalmadan aceleyle ekledi. “Peki, hobiler?”

“Çalışmak, arkadaşlarla takılmak, daha çok çalışmak, bitkilerimle konuşmak ve çalışmak.” Masanın kenarında duran küçük vazodaki çiçeklere uzanıp tomurcukları düzelttim. O aptal dosyayı elinden kapmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Peki, genel olarak kendini nasıl tanımlarsın?”

Ağzım açık kalmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturup masanın üzerine eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu herife olan biteni anlatmaya hazırdım. Kötü bir hafta geçirmiştim ve o anda eğlendiğim de söylenemezdi. “Bak,” dedim. “Kabul etmeye yanaşmasam da belli ki romantik buluşmalardan fazlasıyla uzak kalmışım, ama ciddi mi ya? Onca zaman

kaçırdığım bundan mı ibaret? Çünkü öyleyse, teşekkürler, ben almayayım. Netflix ve bitkilerimle evde kalsam daha iyi olurdu ve... Evet, ağzımdan çıkan kelimelerin ezik görünmeme neden olduğunun farkındayım ama şu anda hiç umurumda değil, çünkü bu çok saçma.”

Benimle bir arada olmaya katlanamıyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. “Hey. Bunun romantik bir buluşma olduğunu kim söyledi?”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Gizli kamera falan mı var? Bu gerçek olamaz.” Sandalyemi arkaya itip ayağa kalktım, ama Jack bileğime dokundu. Parmakları sıcak ve yumuşacıktı, kavrayışı şaşırtıcı derecede nazikti.

Kolumu tuttuğunu fark ettiğinde küçük bir sessizlik oldu. Bunu fark eder etmez parmakları yanmış gibi elini geri çekti ve “Özür dilerim. Gitme. Dallamalık yapmak istemedim, sadece biraz kafam karıştı,” diyerek sandalyemi gösterdi.

Oturdum, ama masadan uzaktım ve kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. Tam bir yetişkin gibi davranıyordum doğrusu.

“Neden bunun bir randevu olduğunu düşündün?” diye sorarken sesinde yargılama yerine sadece merak vardı.

Telefonumu çıkarıp uygulamaya tıkladım. “Seninle bir flört uygulamasında eşleştik. Başka neden olabilir?” diyerek ekranı gösterdim.

Telefonuma bakarken dudaklarını büzdü. “Bu bir flört uygulaması değil.”

“Yok artık! Tabii ki öyle. Sağa kaydurdım, sen de sağa kaydurdun, eşleştik ve randevulaştık.” Telefonu kendime çevirirken

kendimi bir korku filmindeymiş gibi hissediyordum. Hemen ardından dehşet üzerime çullandı.

Ekranımın üstünde parlak turuncu harflerle ROOMMATEZ yazıyordu. “Aman Tanrım! Ben gerçek bir gerzeğim,” dedim. Bunu ilk kez düşünmesem de gerzekliğin dibine vurduğum an bu an olabilirdi. “Kendimi savunmam gerekirse, uygulamayı açtığımda kafam çok iyiydi.”

“Bunun bir savunma olduğunu düşünmüyorum.”

“Zamanını boşa harcadığım için üzgünüm,” diyerek çantamı omzuma astım ve aceleyle kalkmaya hazırlandım, çünkü... Tanrım, bu işin daha fazla sarpa sarmasını hiç istemezdim.

“Oda arkadaşı arıyorsan, zamanımı boşa harcamış sayılmam,” dedi, masanın üstünden bir kağıt kaydırarak.

Kaba... yani az öncekinden daha kaba görünmemek için kağıdı aldım, ama daha önce hiç tanışmadığım tuhaf biriyle aynı evde yaşamaya hiç niyetim yoktu. Uygulamanın güvenlik kontrolleri kendi işine bakabilirdi. Nazikçe açıklama yapmadan önce kağıtta yazanları inceliyormuş gibi yaptım. “Keşke, ama işim Midtown’da ve açıkçası Park Slope bütçemin çok dışındadır.” Kelimeler daha ağzımdan çıkarken kirayı... bir sıfırı eklemeyi unuttuğu komik denebilecek kadar düşük kirayı görünce gözlerim yuvalarından uğradı. “Bir saniye, bu...” Bu sefer kağıttaki bilgileri dikkatle okudum. *Tuğla bina, şef mutfağı, arka bahçe* gibi kelimeler kağıttan adeta gözlerime hücum ediyordu.

Adeta emlakçı pornosu gibi bir şeydi.

“Tamam, artık kamera şakası olduğundan eminim,” derken Jack’i incelemek üzere gözlerimi koparırcasına kağıttan

ayırdım. Karşımdaki adamı birden başka bir gözle... *arka bahçe için bu adamla yaşayabileceğim* gözüyle görmeye başlamıştım.

Gözlerini kaçırdı. “Kamera şakası değil.”

“O zaman seri katil olmalısın?” Kağıda tekrar bakmaktan kendimi alamıyordum. Bir New Yorklu için şahane bir kiralık fırsatından daha seksi ne olabilirdi ki?

“Kesinlikle değilim.”

“Ama iki katlı bir binada çerez fiyatına oda kiraliyorsun ve nedense yanına taşınmamı istiyorsun? Neden ben?”

Hayat dolu kişiliğimle bir ilgisi olmadığını hepimiz biliyoruz.

Kahvesinden aldığı yudum sanki ona, o ana kadar toplayamadığı bir güç vermişti. “Doğrusunu mu söyleyeyim? Gülmeyi seven birine benziyorsun. Ve benim hayatımda biraz kahkahaya ihtiyacım var.”

Bu sözler ve sonunda gözlerimin içine bakan gözlerindeki içtenlik... eh, neredeyse buz gibi yüreğimi eritecekti.

Ama kimsenin bunu bilmesine izin veremezdim. Saçlarımı omzumdan geri savurdum. “Muhtemelen fark ettiğin üzere bir parça esprili sayılırım.”

“Hımm.” Tepkisi bir yorum olmaktan çok uzaktı, ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğümünden emin dim. Dosyasını kapatıp çantasına attı. “Eee, gelip görmek ister misin? Buradan sadece iki sokak uzakta.”

“Tabii.” Telefonumu kaldırdığım gibi fotoğrafını çektim, sonra gruba attım.

“Fotoğrafımı mı çektin?” Yanaklarındaki belli belirsiz kırmızılık da göğsüne bıçak saplamışım gibi bir anda çekilivermişti.

“Evet. Yakın üç arkadaşıma gönderiyorum. İçlerinden biri avukat, diğeri eski bir atlet, sonuncusu da ortaokul öğretmeni. Hangisinin daha korkunç olduğundan cidden emin değilim.” Yazmaya başladım. “Fotoğrafa ek olarak adresini de gönderiyorum ve yarım saate benden haber almazlarsa polisi aramalarını söylüyorum.” Ayağa kalkıp kapıya döndüm. “Gidelim mi?”

Jack bir an için oturduğu yerde donakaldı. Sanki peşimden gelmekle çığlık çığlığa kaçmak arasında bir yerde kalmış gibiydi. Çığlık çığlığa kaçacağından emindim, ama öyle olmadı. Sandalyesinden kalkıp kafenin kapısını benim için açtı.

Dışarıda hava mükemmeldi. Ne çok sıcaktı ne de nem vardı. Hayatta her şeyin mümkün olduğunu düşündüren nadir New York günlerinden biriydi. Jack’le iki sokak boyunca yürürken gözlerim sürekli etrafı tarıyordu. Gemma ve Harley, Windsor Terrace civarında bir daireyi paylaşıyordu, o yüzden bu bölgeye tamamen yabancı sayılmazdım, ama daha çok Manhattan adasında, özellikle de sevimsiz Midtown’da yaşamıştım ve yürüdüğümüz sokağın iki yanındaki tuğla binalar gözümü alıyordu.

Birkaç dakika sonra Jack, tuğla binalardan birinin önünde durdu. “İşte geldik.”

New York tarihinin mükemmel bir parçası olan yüksekçe binaya baktım. “Kaçıncı kat?”

Genzini temizledi. “Şey, tamamı benim.”

Ağzım açık kalırken anında gözlerimi Chris Hemsworth’un tuğla bina versiyonundan ona çevirdim. “Bütün binayı mı kirledin?”

“Bina benim.” Ellerini ceplerine sokup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Hassiktir dostum... sen vallahi seri katil olmalısın. Herhalde ayda on bin falan ev kredisi ödüyorsundur.” Dışarıdan bile o kadar güzel görünüyordu ki ciddi ciddi taşınmayı düşünüyordum. Kendimi savunma becerilerimi geliştirip yastığının altında bir bıçakla uyuyabilirdim.

Ayağına baktı. “Kredi borcu ödemiyorum. Bina benim.”

Durduğum yerde sendelediğimde neredeyse yere yuvarlanacaktım.

Jack uzanıp dirseğimi tutarak dengede durmama yardım etti ve dengemi sağladığım anda kolumu bıraktı. “Hâlâ içeriyi görmek istiyor musun?”

“Şaka mısın? İçeriye görmek için sokağın etrafında üstsüz dolaşabilirim.”

Yanakları pespembe kesilirken demir bahçe kapısını açmak için döndü. “Buna gerek yok.”

“Senin kaybın.” Parlak kırmızı ön kapıya giden birkaç basamağı peşinden tırmandım. Kiraz rengi boyaya parmaklarımla dokunurken özlemle iç çekmekten kendimi alamıyordum. “Kapının rengine bayıldım.”

Anahtarı çevirip kapıyı itti. “Satın aldığımda kahverengiydi, sonra kırmızıya boyamaya karar verdim.”

Heyecanlı hikayenin devamını beklesem de Jack tuhaf bir kol hareketiyle beni içeri buyur etti. Derin bir nefes alırken iğrenç bir erkek yurduyla karşılaşmamak için dualar ediyordum. Hatta hole adımımı atarken gözlerimi yumup dua etmeye başlamıştım. Yepyeni hayallerimin paramparça olmasından korkuyordum.

Gözkapaklarımı yavaşça açmaya başladım.

Tanrım.

Bu iyi.

Gerçekten iyi.

Bu çok çok çok iyi.

Son tek gecelik ilişkilerimin beşinin toplamından bile iyiydi.

Ön oda geniş ve davetkardı. Duvarlar bembeyazdı, kartonpiyerler hâlâ mükemmel görünüyordu. Rahat görünen bir kanep, iki yanına kitaplarla dolu duvara gömülmüş rafların olduğu tuğla şömineye bakıyordu. Giriş katının arka tarafında, beyaz dolapları ve ahşap tezgahlarıyla New York'ta görebileceğim en büyük mutfak vardı. Ortadaki adanın etrafını bar tabureleri çevreliyordu ve mutfağı oturma odasından ahşap bir çiftlik masası ayırıyordu. Mutfağın arka cephesindeki Fransız kapılar muhtemelen arka bahçeye açılıyordu.

Artık ağzımı kapatamıyordum.

Kanepenin koluna tüneyen Jack, giriş katını tek başıma dolaşmama izin verdi. Parmaklarımı hürmetle mükemmel pürüzsüzlükteki ahşap yüzeylerde dolaştırdığım sırada başıyla aşağı kata inen merdivenleri işaret etti. "Bodrum katı eğlence için. Kanep, televizyon, bilardo masası."

“Oyun konsolu?” Ön tarafta yukarı çıkan merdivenlere yönelmeden önce imalı bir şekilde tişörtüne baktım.

“Hem de hepsi,” derken belli ki kendiyle gurur duyuyordu. Merdivenleri işaret etti.

Tuhaf bir adam olabilirdi, ama iğnelemelerim karşısında irkilmemesi hoşuma gidiyordu. Ev arkadaşı olacaksak... ki çoktan ev arkadaşı olmaya karar vermiştim... sivri dilime alışması gerekecekti.

“Senin odan soldaki olacak.”

Kapıyı ittim. Aklımın ucundan bile geçmezdi, ama ağzım daha da açık kaldı. Kocaman bir odaydı. New York standartlarından değil, gerçek standartlardan bahsediyorum. İki kişilik yatak karşı duvarın ortasına hizalanmıştı. Muhteşem bir körfez manzarası, hatta lanet olası bir şömine vardı. Yatak odasında şömine! Her şey bembeyaz olduğu için oda daha da büyük görünüyordu, ama renksizliğine rağmen fazlasıyla sıcak hissettiriyordu. Bitkilerim taşındığında benim için mükemmel bir yaşam alanı olacaktı.

“Bu da banyon.”

“Banyom mu? Tamamen bana ait?” Yatak odasından ayrılmak istemiyor, bilakis yorganın altına kıvrılıp bütün teklifleri reddetmenin hayalini kuruyordum, ama tamamen kendime ait bir banyo fikri de hiç fena değildi. Yani evde elbette kendime ait bir banyom vardı, ama pek matah sayılmazdı ve daha önceki ev arkadaşlıklarımda hiçbir zaman kendime ait bir banyom olmamıştı.

Başımı uzatıp içeri baktığımda bayılmamak için kapıya tutunmam gerekti. “Bu gerçekten aslan ayaklı bir küvet mi?”

Jack koridor duvarına yaslandı. “Ta kendisi.”

“Sanırım küçük bir orgazm yaşadım.”

Boğulurmuş gibi ses çıkarmasına bakılırsa kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

O saniye bu işin olabileceğini düşündüm.

Jack duvardan uzaklaşıp iki kapalı kapıyı işaret etti. “Benim odam ve diğer misafir odası,” dedi. Ardından merdivenlerden inmeye başladı.

Üst kata çıkan merdivenleri fark ettim. Tabii ki bir kat daha olacaktı. “Yukarıda ne var?”

Basamaklarda tökezleyen Jack yuvarlanmamak için tırabzana tutundu. “Ah, hiç. Sadece depo olarak kullanıyorum. Yukarı çıkmazsan sevinirim.”

“Ay, tam *Güzel ve Çirkin*.” Sesimi kalınlaştırdım. “*Batı kadanadı yasak*.”

Müthiş taklit yeteneğime rağmen gülümsemeden inmeye devam ederken, omzunun üzerinden bakarak “Arka bahçeyi görmek ister misin?” diye sordu.

“İstemem mi!” Merdivenlerden uçarcasına inerek giriş katındaki Fransız kapılarda ona yetiştim ve izin beklemeden ardına kadar açtım. Bu mükemmel New York fantezisinin üzerine tüy dikecek bahçeye... şahsi cennetime kavuşmayı hayal ediyordum.

Üst basamakta kalakaldım.

Yanıma gelen Jack’in elleri yine cebindeydi. “Biraz bakım istiyor,” dedi.

Bu asrın yalanı olabilirdi.

Ahşap çitlerin dibindeki bakımsız çalılıklar ölmüştü. Çiçek tarhlarını otlar basmış, boy atmış uzun çimler taş patikayı istila etmişti. Bu bakımsızlık adeta cinayetti.

“Bayıldım,” dedim nefesimi salarken. Çoktan planlar yapmaya başlamıştım.

Jack delirmişim gibi bana bakıyordu. Başından beri yaşadıklarımız düşünülürse bana ilk defa böyle bakması tuhaftı. “Bahçe işlerinden hiç anlamam.”

“Beni sağa kaydırдың için şanslısın dostum. Yani her halükarda zaten şanslıydın, ama üstüne bir de aklına bile gelmeyecek potansiyellere sahibim.”

Telefonumu çıkarıp Harley’nin numarasını tıkladım ve bir şey demesine bile fırsat bırakmadan konuşmaya başladım. “Selam, evet, sana ve Gem’e ihtiyacım var. Göndereceğim adrese gelin.”

“Hayda... Kaçırıldın mı? Seni seks kölesi olarak mı satacaklar?” diyen Harley, bir yerlerdeki Gemma’ya seslendi. Avukatlığını konuşturacağını hissedebiliyordum.

“Hayır, ama yeni tanıştığım birinin yanına taşınmayı kabul etmek üzereyim,” derken yanından geçtiğim Jack’e göz kırparak eve doğru yürüdüm.

“Aman Tanrım Sadie, bir gün benim ölümüne neden olacaksın. Hiçbir şey imzalama! Yirmi dakikaya oradayız.”

Hat kapanınca telefonumu çantama attım.

Sonunda Jack mutfakta, adanın diğer tarafında karşıma geçti. “Eee, ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyorum? Peri annemin bütün sorunlarımın çözümünü kucağıma bıraktığını düşünüyordum. Birikimlerim ve bu komik sayılabilecek kadar düşük kirayla yeni bir iş aramak için bol zamanım olacaktı. Hatta belki gerçekten sevdiğim bir iş bulabilirdim. “Bence bu müthiş bir fırsat ve bu mükemmel evde yaşamama izin vererek muhtemelen büyük hata yapıyorsun, ama umurumda değil, çünkü eve bayıldım ve benimle eşleşmen senin suçun.” Derin bir nefes aldım. Jack’e gerçekleri anlatmadan bu anlaşılmaya giremeyeceğimi biliyordum. “Ama bir konuda dürüst olmam gerekiyor. İşimden yeni kovuldum. Birikimim var, üstelik ciddi aptallık derecesinde çalışkan biriyim. Aslını istersen işim hayatımdı. Yakında bir iş bulacağıma söz veriyorum. Senden bunu istemenin yüzsüzlük olduğunu biliyorum, ama şans verersen, yemin ederim hayatının en kötü ev arkadaşı olmam.” Olması gerektiği gibi dua edercesine ellerimi önümde birleştirdim.

Kira anlaşmasını adanın üzerinden kaydırdı. “Biraz dinlenmek iyi gelecektir.”

Kağıdı kendime çekerken gülümsüyordum. Harley gelir gelmez noktasına virgülüne inceleyeceği için okumam gerekmiyordu. “Teşekkürler, Jack,” dedim. Ve fikrini değiştirmesine fırsat bırakmamak için konuyu işimden... ya da işsizliğimden hemen uzaklaştırma ihtiyacı hissettim. “Ciddi merak ediyorum... senin yaşında biri nasıl oluyor da Park Slope’ta böylesine kılçıksız bir eve sahip olabiliyor? Seks kasetin çok mu sattı? Piyango? Kaçak uyuşturucu?”

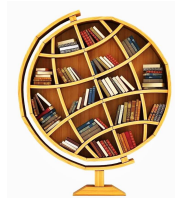
Ağzı bir çizgiden ibaretti. “Ölü anne baba.”

“Hassiktir. Aman Tanrım Jack. Ben berbat biriyim. Çok özür dilerim. Beni tanıdıkça her şeyin daha güzel olacağını göreceksin demek isterdim, ama arkadaşlarım iflah olmaz bir patavatsız olduğumu doğrulayacaktır. Beni şu saniye evden kovarsan alınmam. Eve gidene kadar iki gözüm iki çeşme ağlayacağım kesin, çünkü burada yaşamak için ölürdüm... Üstelik iflas etmemek için buna ihtiyacım var, ama gerçekten anlarım. Kahretsin.”

Dudaklarının kıvrımında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Bence bana iyi geleceksin, Sadie Green,” dedi.

“Ah, kesinlikle tam tersi. Yani beni tanıyan kimse bu kaniya varmadı, emin olabilirsiniz,” deyiverdim, ama laf ağızdan çıkmıştı. Kendi mezarımı kazmadan önce ağzımı sımsıkı kapattım.

“Ne zaman taşınabilirsin?”

DÖRT

BİR SAAT SONRA Harley ve Gemma'yla birlikte Jack'in... yakında benim de paylaşacağım evine çok daha yakın tatlı bir kafede oturuyorduk. Yani kahretsin... böyle bir fırsatı kaçırmayı aklımdan bile geçirmem mümkün müydü?

“Sana şu kadarını söyleyeyim Sade... Önce kesinlikle yine kafayı yediğini düşündüm, ama şimdi onu ilk bulan sen olduğun için kızgınım,” dedi Gemma ve çikolatalı kruvasanını hırsıyla bölüp bir parçasını bana diğerini Harley'ye verdi, ardından kendi lokmasını ağzına tıktı. Nasıl oluyorsa aynı zamanda telefon ekranında bir şeyler yazmayı başarmıştı. “Ama sosyal medyada bir şey yok. Eski bir Facebook hesabı bile görünmüyor. Google'da aratınca da sekiz zilyon Jack Thomas çıkıyor ve hiçbiri senin sevimli hipster değil... ki bu biraz sinir bozucu.”

“Tamam, her şeyden önce sevimli biri değil. İkincisi, en azından bu durum muhtemelen bir sabıka kaydı olmadığı anlamına gelir. Katil olsa Google sonuçlarının başında

çıkardı, haksız mıyım?” Telefonumda ev arkadaşı aplikasyonunu açtım. “Buradaki profilinde sosyal medya hesabı olmadığını söylüyor, çünkü sosyal medya beyne zararlıymış.”

“Haksız diyemem.” Harley, gözlerini kira anlaşmasından ayırmadan kruvasanından bir ısırık aldı. “Şartlar gayet makul. Teknik olarak her an evden çıkmanı isteyebilir, ama işler sarpa sararsa senin de anlaşmayı feshederek dilediğin zaman taşınma hakkın var. İkinizin de böyle bir durumda iki hafta önce birbirinize haber vermesi gerekiyor ki bu son derece standart.”

Gemma buzlu kahvesini yudumladı. “Tanrım, resmen sonunda bütün borçlarını ödeyebileceksin. Öğrenci kredimi ödeyebilmek için resmen cinayet bile işlerdim.”

“Bir İngilizce öğretmeni olarak, *resmen* kelimesini kullanırken biraz daha özenli olman gerekmez mi?” diye sorarak bir kaşımı kaldırdım, sonra pipet kağıdını attığını görünce yana eğildim. Artık çikolata, karbonhidrat ve kafeinle ziyafet çektiklerine göre sanırım onları, Harley’nin bedava avukatlık hizmetinden faydalanmak dışında buraya çağırmamın gerçek nedenini açıklayabilirdim. “Düşünüyordum da...”

“Amanın,” dedi Harley.

“Hassiktir,” diye inledi Gemma.

“Çok ayıp.” Pipet kağıdımı ikiye bölüp gözlerinin yaşlarına bakmadan küçük birer top halinde arkadaşlarıma fırlattım. “Yani...” Dramatik etki yaratmak... ve cesaretimi toplamak için küçük bir es verdim. “Yeni bir iş aramazsam ne olur?”

Tek kelime etmeden bana baktıkları bir dakikalık sessizlikte boğulabilirdim. Minicik umut kıvılcımları sadece havada değil, aynı zamanda göğsümde dans ediyordu.

Gemma burun kemerini sıvazladı. “Yeni kiranın çerez parası olduğunun farkındayım, ama hâlâ kiranı ve elbette faturalarını ödemen gerekiyor. Üstelik hâlâ New York’ta yaşıyorsun. Burada bok bile bedava değil.”

Kuşkularımı alaycılık kalkanımın ardına alıp gözlerimi devirdim. “E yani... Aklımdan geçen şu: İş çıkışlarında kalabalık olan bir barda memelerimi de sergileyerek gecede iki yüz dolar kazanabileceğim bir barmenlik işi bulabilir, cumaları ve cumartesileri çalışabilir, hafta içinde çiçekçilik işimi kurmakla ilgilenirim.”

Kahvesini yudumlayan Harley az daha boğuluyordu. Gemma, şaşkın bir köpek yavrusu gibi başını yana eğmişti.

Tepkileri bütün umut kıvılcımlarını ve bütün planlarımı söndürmeye yetecek kadar güçlüydü. İtiraf etmeliyim ki bahsettiğim planlar sadece yarım saat önce şekil almıştı, ama öte yandan zaten hep beynimin gerilerinde olan planlardı. Sadece bu ana kadar ulaşılması ve gerçekleşmesi zor görünüyorlardı, o yüzden üzerine pek düşünmemiştim çünkü... Asla gerçekleşmeyecek ve ulaşamayacak hayaller kurmanın ne anlamı vardı ki? Ve doğrusu, kendime inanmak ve kendi başımın çaresine bakmak asla en kuvvetli yanımdı olmamıştı. Anlaşılan bunun haklı nedenleri vardı, çünkü en iyi arkadaşlarım bile bunu yapabileceğime ikna olmuyordu.

“Pekala, aptalca bir fikirdi. Söylediğimi unutun,” diyerek kira anlaşmasını Harley’nin önünden çekip okuyormuş gibi yapmaya başladım. Arkadaşım zaten bilmem gerekenleri anlatmıştı, haliyle gerçekten okumam gerekmiyordu, ama ikisine de bakmamak için iyi bir bahaneydi.

Harley elini anlaşmanın üzerine kapattı. “Aptalca bir fikir değil. İşletme bölümünü bu yüzden okumadın mı? Sonunda kendi çiçekçi dükkanını açmak için?”

“Yani aptalca olduğunu düşünmüyoruz, sadece üniversitenin ilk yılından beri çiçekçi olmak istediğini duymadık. Sanırım ikimiz de geçici bir heves olduğunu düşünüyorduk.” Gemma beceriksiz hareketlerle beni rahatlatmak istercesine kolumu pışpışladı.

Fiziksel temas mesafesinden uzaklaşmak için sandalyemde arkama yaslanıp omuz silktim. “Aslında unutmuştum. Meyve verecek bir planmış gibi görünmediğinden bir kenara bırakmıştım. Ama şimdi üzerinde çalışabilirim ve şu işsizlik durumu falan... sanki bir işaretmiş gibi geliyor, anlıyor musunuz? Yani şimdi tam zamanıymış gibi hissediyorum.” Arkadaşıma kaçamak bakışlar fırlattım. İkisi de ilk dans resitaline gittikleri bıdıklarıyla gurur duyan anne babalar gibi gülümsüyordu. Gurur duyan anne babalar bana fazlasıyla uzak bir deneyim olduğundan, göğsümde yine minik bir umut kıvılcımı çaktı.

“Bence de tam zamanı ve kesinlikle yapman gerektiğini düşünüyorum,” diyen Harley kalemini verdi. “Her şeyin bir sırası var.”

Tereddüde düşmemek için kalemi aldığım gibi kira anlaşmasını imzaladım. “Eee, sizce Jack’in gerçek bir seri katil olması ihtimali ne?”

“Yüzde elli elli,” diye tahminde bulundu Gemma.

“Seni uykunda öldürmeyeceğini düşünüyorum, o yüzden seksene yirmi.” Harley kalemini geri alıp çantasına attı. “Ben-
ce gayet hoş birine benziyor.”

“Ve her gün sektirmeden, sırf bizimle takılır umuduyla o mutfakta olacağız.” Gemma yemek yapmaya bayılırdı, ama Harley’yle paylaştıkları dairedaki mutfak bir vestiyerden halliceydi.

Harley’nin telefonu çınladı, ardından ekranda Nick’in yüzü belirdi. Görebilmemiz için telefonu bize çevirdi.

“Mesajı yanlış okumadım, değil mi? Manhattanlı son arkadaşım tarafından da terk mi ediliyorum?” Nick hafta sonu için Hampton’daki ailesinin yanına gitmişti, çünkü evet... kağıt üstünde görüldüğü gibi tam bir stereotipti. Elinde bir kadeh roze şarapla devasa arka bahçedeki havuzun yanında duruyordu.

“Şu anda sana bakamıyorum bile. Tam bir klişesin.” Telefonu Harley’nin elinden aldım. “En azından bir kez gelip, yanına taşınacağım herifin bana bulaşmaması gerektiğini anlamasına yardım etmeni istiyorum.”

“Ne? Bir erkeğin yanına mı taşınıyorsun?” Nick’in kaşları neredeyse saç diplerindeydi.

“Üstelik kendi işini kuracak,” diye cıvıladı Gemma, telefonu elimden kaparak.

“Yok artık! Sonunda şu çiçek işine mi gireceksin? Otobüse binip eve dönmem gerekiyor mu?”

Üçümüz de güldük. Nick asla otobüse binmezdi. Evet, sade bir hayat yaşıyordu, beyaz tenli bir orta sınıf erkek kadar alçakgönüllüydü, ama onun bile kırmızı çizgileri vardı.

Harley telefonu geri alıp üçümüzün de görüneceğı şekilde tuttu. “İki hafta sonra taşınıyor, o yüzden kendin tanışabilirsin. Gerçekten iyi birine benziyor. Üstelik sevimli sayılır.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum; Gem ve Harley, Jack’in inek öğrenci çekiciliğine kapılmış olabilirdi, ama ben kesinlikle etkilenmemiştim. Buna şükrediyordum, çünkü yeni ev sahibime sulanmaktan daha aptalcası olamazdı.

“Ya?” Nick, Harley’nin dudaklarından dökülen eşkal karşısında pek heyecanlanmışa benzemiyordu.

Gemma’yla imalı bir şekilde bakiştık.

“Eh, yeni ev arkadaşına şu kira anlaşmasını vermem gerekiyor. Görüşürüz, Nicky.”

Hepimiz el salladıktan sonra Harley görüşmeyi sonlandırdı.

“Seninle gelmemizi ister misin?” diyen Gemma, çantasını ve kahvesini toplayıp ayağı kalktı.

“Yok, hiç gerek yok. Beni öldürecekse, eninde sonunda öldürecektir.” Ayağı kalkıp imzalı anlaşmayı aldım. “Hem onu alt edebileceğimden yüzde doksan dokuz eminim.”

Harley sımsıkı sarıldı. “Eve döndüğünde mesaj at.”

“Teşekkürler kızlar.” Nefret ettiğini bildiğim halde Gemma’yı da çekip kucaklaşmamıza kattım. “Sadece bugün için değil, bütün hafta sonu için. Sizden iyisini bulamam.”

“Aman, anladık. Hadi, git de yeni işin için süper planlar yap, şanslı karı.” Gemma şakacı bir şekilde beni itti, ama gülümsemesi içtendi.

Onlar evlerine gitmek üzere ters yönde ilerlerken arkalarından el salladım. Jack’in evine... yeni evime geri dönüyordum.

Kendimi yuvada hissettiğim bir yerde yaşamayalı gerçekten uzun zaman olmuştu.

Kapıyı tıkladığımda Jack otuz saniyeye kalmadan kapıyı açtı. Sanki geri dönmemi bekliyordu. “Her şeyi kontrol ettin mi?”

İmzaladığım anlaşmayı uzattım. “Umarım bundan pişman olmazsın, Jack Thomas.”

Sayfaları çevirip imzalarımı iki kez kontrol ederken dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. “O zaman iki haftaya görüşüyoruz?”

“Sabırsızlanıyorum.” Bir kucaklaşma, bir tokalaşma ya da başka bir temasla anlaşmayı mühürlememiz gerektiğini hissediyordum, o yüzden beşlik çakmak üzere beceriksizce elimi havaya kaldırdım. Tutturamadık. Mahcup gülüşmelerin ardından el sallayıp basamaklardan aşağı indim.

Öylece bir anda yeni bir ev arkadaşım olmuştu.

JACK: Selam, ben Jack. Numaranı kontrattan aldım, umarım mesaj atmam sorun değildir. Odadan eşyaları çıkarmamı isteyip istemediğini sormayı unuttum.

BEN: Mesaj sorun değil. Zaten aramalara cevap vermiyorum. O harika eşyaları kullanmamı mı öneriyorsun?

JACK: N'olur taşınmadan önce beni eşyaların çıkarılması zahmetine sokma.

JACK: İstiyor muydun yani? 😊

JACK: Kahretsin. Emoji kullandım.

JACK: İstiyor muydun derken eşyaları kastediyorum. Sadece eşyalar.

JACK: Eşyaları istiyor musun?

BEN: Ah, kesinlikle istiyorum. 🤩

BEN: Çocuklar. Farkında mısınız bilmiyorum, ama New York'ta görülecek çok şey var.

GEMMA: Evet, Sadie. Farkındayız.

HARLEY: Anlaşılan iki haftalık tatilden bayağı keyif alıyorsun?

BEN: Elimden geldiğince Manhattan'ı ezberlemeye çalışıyorum.

HARLEY: Metro diye bir şey var, biliyorsun.

GEMMA: Gerçi Brooklyn'de minik hipster milenyal rüyanı yaşarken geri dönmek istemeyeceksin.

BEN: Yok artık. Hipsterlikle alakam yok.

NICK: Sadie. Yeni yaşam planın, sürdürülebilir çiçek tasarımı işi kurmak. Adını Ardiç olarak değiştirip podcast bile başlatabilirsin.

BEN: Genel olarak bitkiler konusunda nasıl hissediyorsun?

JACK: Sanırım bitkilerle bir sorunum yok?

BEN: Çiçek alerjin var mı?

JACK: Bildiğim kadarıyla yok.

BEN: Güzel.

JACK: Kaç bitki getiriyorsun ki?

BEN: Mesajında önyargı olduğunu
hissetmem saçma mı?

BEN: Önyargıdan etkilenmem daha saçma
olabilir mi?

BEN: N'aber kaltaklar? Yeni Insta hesabımı
takip edin, @kopruvetomurcuklar

HARLEY: Takibe aldım! Çok sevimli fotolar!

BEN: Teşekkürler! Sürekli araştırıyorum
ve harika çiçek fotoğraflarından ilham
alıyorum.

NICK: Manhattan sokaklarında Maria
von Trapp gibi döne döne Müziğin Sesi
şarkısını söylediğini hayal etmekten kendimi
alamıyorum.*

BEN: Nicky'ye hepimiz mi aşığız, yoksa
sadece ben miyim?

* Maria von Trapp, daha sonra müzikal yolculukları hem kitaplara hem de ünlü Müziğin Sesi müzikaline ve filmine konu olmuş Trapp çocuklarının üvey annesidir. Çocuklarla arasındaki müzikal uyum sayesinde ismini duyurmuştur. (e.n.)

GEMMA: Sadece sen. Hesabı takibe aldım. Ama TikTok hesabı açarsan, ben yokum.

BEN: Hafta sonu planın var mı?

JACK: Bu soruya neredeyse her zaman hayır cevabını vereceğimi kısa zamanda öğreneceksin.

BEN: Bu hayatımda duyduğum en hüzünlü şey olabilir.

JACK: Ah, teşekkürler.

BEN: HER NEYSE. Senin hakkında bu kadar konuşmak yeter. Gelip arka bahçede biraz çalışabilir miyim? Ekim mevsimi geçmek üzere ve bir an önce başlamak istiyorum.

JACK: Olur tabii. Profesyonel birilerine ihtiyaç var mı?

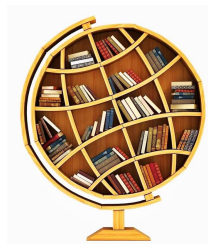
BEN: Belki çalıların sökülmesi için lazım olabilir, ama ben hallederim.

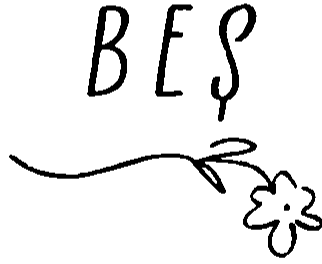
JACK: Söylersen bedelini öderim. Sonuçta bütün işi sen yapacaksın.

BEN: Harika fikir. Cumartesi görüşürüz.

JACK: O zamana kadar anahtarını yaptırırım.

BEN: 🍷

İÇEK ANASI logolu bez çantamın askısını omzumda sağlama alırken tuğla evin kıpkırmızı ön kapısını tıklattım.

Jack neredeyse saniyesinde kapıyı açtı. Üzerinde “randevumuzdaki” kıyafetlerin neredeyse aynısı vardı, sadece bu sefer muhtemelen ütüye gerek duymayan *Super Mario Bros.* tişörtü giymişti. Dağınık saçları, halihazırda gözlüklerinin saklayamadığı yüzünün geri kalanını saklıyordu.

Yüz ekşitmeyle pis pis sırıtma arası bir ifadeyle beni içeri buyur etti.

“Günaydın,” dedim, sohbeti başlatmayacağı belli olunca.

“Günaydın. Adresi kolay buldun mu? Yani, tabii daha önce de gelmiştin, ama bu sefer kendin geldin.” Ayaklarını sürüyerek birkaç adım gerileyip ellerini ceplerine soktu.

“Evet, sorun olmadı. Başka diyarlara asla adımını atmayan Manhattanlılardan değilim. Brooklyn’i yolumu bulacak kadar biliyorum. Sayılır yani.”

“Süper.”

“Aynen.” Konuşmaya niyeti olmadığından emin olmak için bir saniye bekledim, ama sohbeti sürdürme görevini üstlenmek istemiyordum, çünkü sessiz birine benzediği için çenemin hiç durmadığını öğrendiğinde kira kontratını yırtıp atacağından biraz korkuyordum. “Eh, bahçeye çıksam iyi olacak.”

“Ah. Evet. Elbette.” Genzini temizledi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok. Bugün daha çok tohum ekeceğim, o yüzden tek başıma halledebilirim. Aslına bakarsan bedava terapi işte.” İşimi kaybettiğimden artık sağlık sigortam olmadığı için bedava kelimesine vurgu yapmadan edemiyordum. Yaşasın Amerika!

“Harika. Eh... Yardıma ihtiyacın olursa sanırım haber verirsin.”

Beceriksizce elini sallayınca beşlik çakmak istediğini düşünerek eline vurmaya çalıştım, ama o anda elini indirdi ve... Tanrım, yerin dibine girsem iyiymi.

Yanından geçip bahçeye açılan Fransız kapılara yönelirken oradan kaçıktan başka bir şey istemiyordum. “Tamam o zaman.”

Neyse ki peşime takılıp durumu daha da tuhaflaştırmaya çalışmadı.

Kapıyı açıp bahçeye adımımı atar atmaz bütün gerginliğimin uçup gittiğini hissettim. Bahçede çok iş vardı, ama halimden fazlasıyla memnundum.

Çantamı paslanmaya yüz tutmuş metal masanın üzerine koyup malzemeleri çıkardım. Pembe bahçe eldivenlerimi

elime geçirip dizliklerimi ve kürekleri bulduktan sonra arka tarafa bütün malzemeleri dizdim. Arka taraftan başlayıp öne doğru gelecektim.

Ritmimi bulduğumda beynim resmen boşalmış gibiydi. Bitkiler benim için meditasyondur. Böyle zamanlarda beynimdeki bütün olumsuz düşünceleri kapatıp kendimi akışa bırakabiliyordum. Muhtemelen birçok insan çocukluğunda bahçe meraklısı değildi, ama küçükken benim için bahçe her zaman hem dahili hem de harici bir huzur mekanı olmuştu. Çaresizce ihtiyaç duyduğum huzuru bahçede bulabiliyordum ve uzun zamandır elim toprağa değmemiş olsa bile kendimi otomatikman mutlu, sakin, huzurlu cennetimde hissedebiliyordum.

Saatlerce çalıştım, kestim, söktüm, otları temizleyip tohumları ekdim. Devasa bir sap ve dal yığını oluştuğunda tarhlar çiçeklerle dolmaya hazırdı. Sonunda mola vermeye karar verdiğimde eldivenlerimi çıkarıp metal masanın yanına döndüm. Buzlu suyla dolu bir kupayla alüminyum folyoyla kaplı bir tabak beni bekliyordu. Sandalyelerden birine çöküp minnetle soğuk suyu yudumladım. Alüminyum folyonun altına göz attığımda bir sandviç gördüm. Herkes yemekle gönlümü alabilirdi; haliyle Jack'in ikramı, geldiğim anda yaşadığımız o tuhaf karşılaşma merasimiyle ilgili bütün kuşkularımı silip süpürmeye yetmişti. Sandviçi yutarcasına yedim. İlk ısırığı alana kadar ne kadar acıktığımı farkında bile değildim.

Çıkardığım işe göz atınca bugünlük yeterince çalıştığımı karar verdim. Eldivenlerimi silkeledim, ayakkabılarımı

temizlemek için beton basamakta tepindim, ardından eve girdim. Pisliğimi içeri sokmak istemiyordum.

“Jack, ben gidiyorum,” diye seslendim, uzun ve hızlı adımlarla ön kapıya yönelirken. Bir tuhaf karşılaşmaya daha katlanamayacaktım.

Bodrum merdivenleri inledi. “Anahtarını unutma.” Jack holden hızla geçip plastik anahtarlığa bağladığı altın renkli anahtarı uzattı.

Eski tarz otel anahtarlıklarına benziyordu; beyaz renkli retro harflerle parlak pembe zemine *Park Slope* yazılmıştı. Nedense bu düşünceli jest karşısında samimi bir şekilde gülümsemeden edemedim. “Teşekkürler, Jack. Sandviç için de sağ ol.”

“Bir şey değil. Bahçede çalıştığın için ben sana teşekkür ederim.”

Anahtarı çantamın iç cebine tıktırdım. “Yığın temizlemek için hafta içi bir ara uğrarım. Gelmeden önce mesaj atacagım.”

“Süper,” derken bu sefer belli bir amaçla elini havaya kaldırdı.

Ve ben tam isabet beşliği çaktım. “Görüşürüz, Jack.”

“Görüşürüz, Sadie.”

Taşınma gününün sabahı alarmın cıvıldamasıyla hemen uyanıp kot şortumu ve eski Columbia tişörtümü kuşandım, saçlarımı gelişigüzel toplayıp spor ayakkabılarımı giydim,

ardından ekibe kahve almak için aşığı koştum. Merdivenleri gün boyunca defalarca tırmanıp inecektim, o yüzden bir hafta boyunca sadece karbonhidrat yemiştım. Kahve tepsisini pembe çörek kutusunun üzerinde dengeleyip geri döndüğümde herkes gelmeden önce ağzıma bir gofret tıkmak için yeterince zamanım vardı.

Harley ve Gemma birlikte geldi. Sadece birkaç dakika sonra Nick zaten açık duran kapıyı tıklayarak başını içeri uzattı. “Beni ne kadar seviyorsunuz?”

“Beni Maria von Trapp’le karşılaştırdığın için artık seni ne kadar sevdiğimden emin değilim,” diyerek bir çörek daha gömdüm, çünkü gözümü merdivenlerden alamıyordum. Çok fazla basamak vardı.

Nick içeri girdi, sonra kolunu açarak dört üniversiteli genci takdim etti.

“Striptizci mi bunlar?” derken Gemma hepsini tepeden tırnağa süzüyordu.

“Stajyer,” diyen Nick parmaklarını şaklattığında dört delikanlı birer kutu kapıp merdivenlerden aşığı taşıdı.

“Bunun yasa dışı olduğundan yüzde doksan dokuz eminim,” dedi Harley, Nick’e bir bardak kahveyle iki şeker paketi verirken.

Nick’le yumruklarımızı tokuşturduk. “Umursamadığımdan yüzde yüz eminim.”

“Şimdi bu, oturup seyredebileceğim anlamına mı geliyor?” dedi Gemma, tezgahımın üzerine tüneyip kapıya doğru dönerek.

Kolundan asılıp onu yere indirdim. “Bitkilerim konusunda bu üniversitelilere güvenmiyorum. Hadi, başlayalım.”

Herkes kahvelerinden son bir yudum aldıktan sonra işe koyuldu. Mobilyalı bir eve taşındığımdan kanepemi, yatağımı, gardırobumu ve sehparamı satabilmiştim, bu sayede hem biraz para kazanmış hem de taşınma işini kolaylaştırmıştım.

Güçlü kuvvetli genç stajyerlerin yardımıyla bir saatte bütün eşyaları aşağı taşıyıp yüklememiz muhtemelen New York için bir rekor sayılırdı. Tatlı çocuklara el sallayarak veda ettikten sonra Nick’in kiraladığı kamyonetin ön koltuğuna tıktık. Bir tek Nick’in ehliyeti vardı.

Sonunda Brooklyn’e vardığımızda park yeri aramak zorunda bile kalmadık, çünkü tuğla evin hemen önü boştu. Herhalde yukarıdaki park tanrıları bu taşınmayı onaylıyordu.

Kamyonetten inip bagajı açmaya yönelen Nick ıslık çaldı. “Hassiktir, Sadie. Şimdi taşlar yerine oturdu. Bunun için ben bile Brooklyn’e taşınabilirim.”

“Altı aya kalmadan Brooklyn’e taşınacağına yirmilik basarım,” diye mırıldandı Gemma kulağıma.

“Bahse girecek kadar aptal değilim.”

Nick tam bir Manhattan aşığıydı ama en iyi arkadaşlarını da onlardan uzak kalamayacak kadar çok seviyordu.

Yeni anahtarımı arka cebimden çıkarıp ön basamakları tırmandıktan sonra ön kapıyı iterek “Hayatım, ben geldim!” diye bağırdım. Ama Jack neredeyse burnumun dibindeydi. “Ah, selam.”

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Kamyoneti duydum.”

Gemma ve Harley birer sakısıyla içeri girdiğinde ona selam verdi. Odamın nerede olduğunu bildikleri için elimle merdivenleri işaret etmem yetti.

Nick kamyonetteki en büyük kutuyla gelmişti. Kasları fazlasıyla dar tişörtünü zorluyordu, dahası hiç zorlanmadan ilerleyip kutuyu mutfaktaki adanın üzerine bıraktı. Sonunda Jack'in karşısına geçip elini uzattı. Kaslarını özellikle seğirtiyordu. "Jack olmalısın. Ben Nick." Sesini bir iki oktav kalınlıktırdığından emindim.

İkisini seyrederken dudaklarımı büzdüm. Nick ev sahibimin elini öyle bir sıkıyordu ki kemik çatırtıları duymamam şaşırtıcıydı, ama Jack istifini bozmadı. Dahası karşılıklı dururken Jack'in sandığımdan daha uzun boylu olduğunu görebiliyordum. Nick kesinlikle daha kalıplıydı ama Jack ise sıırım gibiydi, boyuyla açığı kapatıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim, Nick," diyen ev sahibim bodruma inen merdivenleri işaret etti. "Eve bir göz atmak ister misin?"

Nick omuz silkti ama keşfe çıkmak için can attığından emindim. Gitmesi için başımla onay verdiğimde resmen koşarcasına merdivenlere yöneldi. Yeni bir kutu getirmek için kapıya döndüğümde bağırdığını duyabiliyordum. "Hassiktir! Burada bir bilardo masası olduğunu biliyor muydun, Sade?"

Gözlerimi devirdim. Buna cevap bile vermeyecektim. Kamyonete ulaştığımda giysilerimi kucaklayıp tam dönüyordum ki Jack'le burun buruna geldik. "Ay... Pardon. Geldiğini görmedim. Park etmemizde sorun yok, değil mi?"

Jack kutulardan birini aldı. "Elbette yok."

“Ah, kutulara yardım etmene gerek yok. Gerçekten. Zaten çok bir şey yok, biz hepsini hallederiz. Dördümüzden biri her birkaç ayda bir taşınıyor, o yüzden artık alıştık.” Eve giden kısacık mesafede Jack peşime takıldı.

“Sanki siz eşyaları taşıırken yardım etmeden öylece seyredecekmişim gibi?” Kutunun üstündeki etiketi okuyup mutfığa ilerledi. “Yani... yeni bir ev arkadaşı öylece durup *yardım* etmez mi?”

Odama yönelmeden önce merdivenin ilk basamağında duraksadım. “Şey, tabii ki eder, ama muhtemelen bugün başka planların vardır.” Birkaç basamak tırmandıktan sonra yine durdum. “Daha önce hiç ev arkadaşın olmadı mı?”

“Ne? Pardon, duyamadım,” diye seslendi omzunun üstünden. Yine kamyonete gidiyordu.

Ben de konu saptırmak konusunda kendimi usta sanırdım.

Ama bedava yardıma hayır diyecek biri değildim, o yüzden sadece bir saat içinde kamyonet boşalmadı, aynı zamanda akşam yemeği vaktinde odamdaki eşyalarımı yerleştirmeyi de başardım. Şahane yeni banyomda ellerimi yıkadıktan sonra herkesin pizzaya hazır olup olmadığını görmek üzere aşağı indim.

Harley ve Gemma, ellerinde biralarıyla mutfaktaki adada yerlerini almışlardı.

“Çocuklar nerede?”

İkisi de pis pis sırttı. Ardından Gemma başıyla bodrum katını işaret etti. “Sanırım Nick büyük aşk yaşıyor.”

“Yeni ev arkadaşım mı, yoksa bodrum katıyla mı?” Buzdolabını açarak kendime bir bira aldıktan sonra ikisinin

karşısında tezgaha dirseklerimi yasladım. Oturursam bir daha kalkamayacağımdan korkuyordum.

“İkisiyle de,” dediler hep bir ağızdan.

Biranın yarısını tek yudumda başıma diktim. “Her zamanki gibi pizza?”

Başlarını salladılar. Gemma bira tazelemek için taburesinden atladı.

Ben de bodrum merdivenlerinin tepesine dikildim. “Çocuklar, pizza almaya çıkıyorum. Jack, sen nasıl seversin?”

Saniye geçmeden merdivenler gümbürdedi ve Jack basamakların yarısında görebileceğim ve bağırmasına gerek kalmayacak bir şekilde eğildi. “Siparişi çoktan verdim. Umarım sorun olmaz. Nick pizzalarınızı nasıl sevdiğinizi söyledi.”

Aralarındaki platonik aşka bıyık altından sırttırırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hiç gerek yoktu, ben ısmarlayacaktım.”

Omuz silkip belli belirsiz gülümsedi. “Sorun değil. En sevdiğim pizzacıya haber vermiştim.”

“Eh, teşekkürler. Çok hayra geçti,” diyerek kızların yanına dönmeye hazırlandım.

“Taşınmana çok seviniyorum, Sadie.”

Bu kelimeler olduğum yere çakılmama neden oldu, çünkü doğruyu söylemek gerekirse birinin buraya taşınmama neden sevinebileceğini aklım almıyordu. Ama kocaman gözlüğünün ardına sakladığı ışıldayan yeşil gözlerindeki bakışlarda samimiyetten başka bir şey yoktu.

Kendi gülümsemem de içtendi. “Ben de seviniyorum.”

Pazar günü görkemli bir Brooklyn hipster rüyası gibi geçti. Jack'in blogunda yürüdüm, çiftçi pazarlarını dolaştım, en iyi kahveciyi bulabilmek için on bardak kahve içtim. Spoiler alarmı: hepsi çok lezzetli. Park Slope sokaklarını tanıdıkça yeni semtimi daha çok seviyordum.

Bir şeyler yapmaya başlamadan önce kendime bir günlük tatil vermişim, çünkü ertesi gün pazartesiydi. Hayatımın yeni açılan sayfasında ilk günüm olacaktı ve... evet, klişelere sarılmışım ve bundan rahatsız olmuyordum. Pazartesi gününü barmenlik işi aramak, bütçe planlamak ve deneyimim olmadığı halde sürdürülebilir bir çiçek şirketini nasıl kurabileceğim üzerine düşünmek için ayırmışım.

Başarabileceğini düşünüyorsan aptalsın.

Bu düşünceyle olduğum yerde çakılı kaldım. Her saniyesi olumlu geçen günün ortasında bu olumsuzluk beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir an için yeni evime geri dönüp özgeçmişimi yenileyerek ruhumu sömürecek bir finans işi aramaya başlamayı düşündüm. Riskli, ama beni fazlasıyla mutlu edecek tamamen yeni bir şeye atılmaktansa bildiğim işe dönmek daha kolay olurdu.

Ama pazar günü iyi şeyler içindi ve öyle olacaktı. Kendimle ilgili kuşkularımı beynimin gerilerine ittim ve yeni semtimin güzelliği yerine gerçeğini koyana kadar dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirdim. Yeni Instagram hesabım için yüz kadar fotoğraf çektim, pazaryerinden gereğinden fazla

çiçek satın aldım. Bir an önce eve dönüp vazolarda aranjmanlar yapmak için sabırsızlanıyordum. Birkaç vazomu yeni eve getirmiştım, ama asıl sevdiğim geleneksel olmayan vazolarda aranjmanlar tasarlamaktı. Aslında henüz yazılması gereken iş planımın ilk maddesi, geri dönüşümlü ve vintage tarzda vazolar satın almak olacaktı.

Öğleden sonra bir elimde buzlu latte, diğerinde kağıda sarılmış beş çiçek buketiyle ön kapıdan içeri girdiğimde Jack ortalıkta yoktu. Ganimetimi mutfak tezgahına bıraktım, ayakkabılarımı çıkarıp çantamı bırakmak için yukarıdaki odama koştum. Sonra çiçek kesme makasını bulma çabasına girmeden bütün alışveriş fişlerini *Vergi Boku* diye etiketlediğim dosyaya tepıştirdim. Bu arada aklımın bir köşesine de, alışveriş listeme sevimli bir bahçe önlüğü eklemem gerektiğini yazdım.

Çiçek aranjmanına başlamadan önce mutfakta vazo niyeti-ne kullanılabilecek bir şeyler aradım. Geri dönüşüm kutusundan dört bira tenekesi ve eski bir teneke kahve kutusu çıktı. Sonra mutfakta açılmadan duran karton kutudan en sevdiğim seramik vazomu buldum. Kahve artığı ve kapak çöpe gitti, vazoyu sardığım kağıtları söktüm, ama bira tenekeleri biraz daha zahmetliydi. Teneke kutulardan birinin tepesini makasımla kanırtacak kadar kestiğimde geriye mükemmel bir silindir kalmıştı.

İkinci bira kutusuna saldırmaya başlamıştım ki Jack birden ortaya çıkınca ister istemez irkildim.

“Şey... neler oluyor?”

Olduğum yerde sıçrarken kendimi makasla yaralamamış olmam bir mucizeydi. “Tanrım... Ev arkadaşlığının ilk kuralı, elinde makas... ya da bıçak... ya da kullananın gözünü çıkarabilecek sivri bir şeyler olan birine sessizce yaklaşmamaktır dostum. Kullananın gözlerinden kastım, henüz vazgeçmeyi düşünmediğim kendi gözlerim!”

Sözlerimi aklına yazmaya çalışıyormuş gibi yüzü çarpıldı. “Pardon. Bundan sonra sessizce yaklaşmak yok. Bir daha olmaz.” Resmen çiçek tezgahına dönen adaya yaklaştı. “Burada neler oluyor?”

“Çiçek aranjmanı,” derken ona bakıp gözlerimi kırptırdım. Böylece sorduğu sorunun cevabını zaten bilmesi gerektiğini ona hissettirmiş olacaktım, çünkü... yani tezgahın hali ortadaydı.

“Bahçeyle ilgilendiğini sanıyordum.”

“İkisiyle de ilgileniyorum. Ve evet, haklısın... bahçe taşındığımdan beri ilk kez bu kadar iyi görünüyor.” Gözlerine bakıp tatlı tatlı gülümsedikten sonra elimdeki bira tenekesinin tepesine makası sapladım.

Mutfaktaki bütün boş yüzeyleri kaplayan çiçek yığınlarını gösterdi. “Bu her gün böyle mi olacak?”

Dördüncü bira kutusuna geçtim. “Hemen değil, ama umarım işler hız kazandığında belki olabilir. Belki o noktada bir yerlerde küçük bir stüdyo kiralayacak kadar param da olabilir. Gerçi bu olasılık için çok çalışmam gerekecek. Yine de bir olasılık olduğu kesin. Yani sence de bende yeni nesil *Martha*

*Stewart** potansiyeli yok mu?” Çalışan kadın maskemi kusursuz bir şekilde takındım ve giriştiğim işin başarısızlığa uğrayacağıyla ilgili kuşkularıma zırh olacak sevimli bir özgüven havasına büründüm.

Jack eline aldığı bir şakayığı kendisini ısırabilirmiş gibi inceliyordu. “Finans işi aradığını sanıyordum.”

“Arayacaktım, ama işimin benimle ilgili en önemsiz şey olduğunu konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

Jack çiçeği özenle bırakırken gözlerinde bir tür dehşet belirmişti. “Evet?”

“Eh, ben de kendi işimi kurmaya karar verdim!” Su doldurmak için el emeği göz nuru vazolarımı lavaboya götürdüm. Böylece akan suyla Jack’in olası tepkisini boğabilirdim.

Adaya geri döndüğümde ağzı hâlâ açıktı. “Çiçek işine mi giriyorsun?”

“Evet. Sence olmaz mı? Yani kariyer değişikliği yapmak için kiramı ödediğim sürece senden izin almama gerek olmadığını biliyorum ki kiramı zamanında ödeyeceğime de söz veriyorum. Ama sanırım bu uzun vadeli plana girişmeden önce çiçekler hakkındaki hislerini sormam gerekirdi, çünkü zaman zaman teknik açıdan ortak alanımız olan mutfağı kullanmam gerekecek.” Makası buketlerden birinin kahverengi kağıdından kaydırıp çiçekleri teker teker alarak saplarını kısalttım. “Yani karşı çıkarsan işin büyük kısmını dışarıda yapabilirim, çünkü bahar ve yaz aylarında sorun olmaz. Sonbaharı sonra düşünürüz. Tabii o zamana kadar

* ABD’de yemek ve el işi programları yapan bir ünlü. (ç.n.)

beni evden atmazsan.” Çekici olduğunu umduğum bir sırıtışla ona baktım.

Ayakta durabilmek için desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgahın kenarına tutundu. “Seni evden atmayacağım, Sadie.”

“Tatlım, daha birinci gündeyiz. Sonbahara kadar bana tekmeyi basmak için bir sürü neden bulacaksın. Henüz nisan ayındayız.” Bütün çiçeklerin saplarını kırptıktan sonra eğlence başladı. Bütün vazoları önüme dizip hangi çiçeklerin hangisine uyacağına karar verdikten sonra işe koyuldum. Çiçek aranjmanındaki hataların düzeltilebileceğini bildiğimden risk alarak heyecanlı bir zevkle çalışıyordum. Çiçeklerde en sevdiğim şeylerden biri hatadan muaf olmalarıydı. Bu özgürlük, hayatın başka alanlarında rastlanmayan türdendi.

“Sanırım temiz tuttuğun sürece ihtiyaç duyduğunda mutfaklığı kullanman büyük sorun olmayacaktır,” diyen Jack parmaklarını dağınık saçlarından geçirerek arkaya taradı.

İşte o zaman koyu renkli dalgalı saçlarının ve hâlâ numaralı olduğuna inanmadığım gözlüklerinin ardına sakladığı yüzünün fena olmayabileceğini fark ettim.

“Dinamik ve büyük paralar kazandıracak sürdürülebilir çiçek tasarım stüdyomun evinde olmasından hiç rahatsızlık duymayacağına söz veriyorum,” diyerek bir adım geriledim ve aranjmanımı inceledim. Ardından burnumu kırıstırıp tekrar düzenledim.

“Demek dinamik ve büyük paralar kazandıracak?”

“*Kaderini kendin belirle saçmalıkları işte.*”

“Söylerken bile saçmaladığını itiraf edersen bir işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Jack, küçük yaprak yığını koluyla süpürüp çok tenekesine atarken.

“Neyse işte.” Yine geri çekildiğimde bu sefer çıkardığım işten memnun kaldım. *Vazolarımı* teker teker sildim, fazla suları döküp çıkıntılık yapan yaprakları kopardıktan sonra giriş katında yer aramaya başladım. Teneke kahve kutusu yemek masasının ortasına layıktı. Bira kutularını raflara serpiştirdim. Seramik vazonun yeri mutfaktı. Fotoğraflarını gündüz ışığında çekecektim, ama aranjmanlarımdan fazlasıyla mutluydum.

Çiçek ustalığım için kendi kendimi pırpıpladıktan sonra birkaç dakika tezgahı temizleyerek bütün küçük artıklardan kurtuldum. Ahşap tezgahı silmeden önce de her şeyi dışarıdaki çöp kutusuna taşıdım.

“Bak, yeni gibi oldu,” diyerek elimle mutfağı gösterirken kendimi *Vanna White** gibi hissediyordum.

“Yenisinden daha iyi görüldüğü bile söylenebilir.” Jack adadaki taburelerden birine tünemiş mutfakta oradan oraya koşuşturmamı seyrediyordu.

“Gerçekten de öyle,” diyerek buzdolabına yöneldim. “Bira?”

“Olur.”

İki şişenin kapağını açarken bir sonraki haftanın çiçek aranjmanlarında kullanmak üzere şişelerin boynunu nasıl kesebileceğimi düşünüyordum. Biralardan birini verdikten sonra kendiminkini havaya kaldırdım. “Şerefe ev arkadaşım.”

* Amerikalı ünlü bir yarışma hostesi. (ç.n.)

Şişelerimizi tokuşturduk. “Şerefe.”

Ardından ortama inanılmaz mahcup bir sessizlik çöktü ki buna nadiren izin veren biriydim. Ama Jack’le ilk kez baş başa kalmıştık, konuşacak bir şeyimiz yoktu ve ona ne diyebileceğimi kestiremiyordum, çünkü annesiyle babasının öldüğü ve ona çuvalla para bıraktığı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dilimi tutup bütün tuhaf sorularımı sormaktan elbette çekinmezdim, yine de onu ilk günden korkutmak istemiyordum.

Jack genzini temizleyerek “Biraz aşağıda takılacağım,” dedi. “Havlu falan bulamazsan seslenirsin.” Yanakları kızarmıştı, en azından birinin kızardığını görebiliyordum ve bu hali müthiş çekici olmanın sınırlarında dolaşıyordu.

“Tamamdır, görüşürüz,” dedikten sonra biramı yudumlar-ken bodrum merdivenlerine yürüyüşünü seyrettim. Bu adamın benimle nasıl yaşayabileceğini kendime sorup duruyordum.

Pazartesi sabahı için alarm kurmamıştım ama her zaman-ki saatimde uyandım. Teşekkürler biyolojik saatim! Ama erken uyanmayı dert etmedim, çünkü hayatımın yeni sayfasındaki ilk günümdü. Bunu gün içinde kaç kez tekrarl-yacağımı merak etsem de bilmemenin daha iyi olacağına karar verdim.

Paçalarını kısalttığım rahat kotumu, dar beyaz tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra dizüstü bilgisayarımı alıp günü karşılamaya hazır bir şekilde aşağı indim.

Mutfak boştu. Demek Jack henüz iş için kalkmamıştı. Ön kapıya vardığımda bir an için durakladım. Jack'in ne iş yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Hemen aklıma yazdım.

Bencillik yapmayı bırak ve yeni ev arkadaşına kendisiyle ilgili sorular sor.

Bir gün önce kahvesini test ettiğim Şampiyon adındaki kafeye gittim. İlk ilmiği atarsan gerisi çorap söküğü gibi gelir saçmalığı biraz olsun doğruysa, hayatımın yeni sayfasındaki ilk güne Şampiyon adındaki bir yerde başlamanın bir katkısı olabilirdi. Üstelik kruvasanları parmak ısırtacak cinstendi.

Kruvasanım ve lattem elimde dışarıdaki masalardan birini seçip dükkanımı açtım ve Sadie tarzında günümü planlamaya koyuldum. Önce eve yürüme mesafesindeki bütün barların listesini çıkardım. Hafta boyunca hepsine bizzat uğrayacaktım, çünkü üniversiteden beri barın arkasına geçmeyen benim gibi birini işe alacak kadar çaresiz bir mekan bulmayı umuyordum. Gerçi o kadar uzun zaman geçmemişti, ama yine de birkaç yılı vardı. İkinci olarak, Brooklyn'deki en iyi çiçekçilerin ağına dalarak internet siteme neler eklemem gerektiği, Instagram'da kendimi nasıl pazarlayacağım ve kalabalıktan sıyrılmanın yolları üzerine özenli notlar aldım. Beni diğerlerinden ayıracak şeyin sürdürülebilirlik kavramı olacağını anlamam çok uzun sürmedi, o yüzden Köprü ve Tomurcuklar'ı doğa ananın rüyalarındaki çevre dostu çiçekçi yapmanın yolları üzerine ayrı bir liste oluşturmaya giriştim.

Yapılacak işler listemle sayfaları doldurmak, herhangi bir meditasyon uygulamasından daha çok işe yarıyordu, ama bir parça ürkmeye başlamıştım. Çok fazla iş vardı. Yani

beklediğimden de fazlasıyla karşı karşıyaydım. Sayfadaki kelimeler bulanıklaşmaya başladığında kalemimi bırakıp gözlerimi yumarak kendimi derin nefesler alıp vermeye zorladım.

Yapabilirsin. Acele etme, her gün sağlam adımlarla ilerle.

İçten içe yaptığım tezahürat bir dakika kadar işe yaradı.

Hey, en azından başarısız olursan yine finans dünyasına dönebilir, hayatının geri kalanını homurdanarak geçirebilirsin.

“Hayır.” Gözlerim ardına kadar açıldı. Bir şeylere odaklanmam gerekiyordu. İçinde tek bir zinya çiçeğinin durduğu süt bardağını buldum. “Başarısız olmayacağım,” diye fısıldadım parlak sarı tomurcuğa.

Cesaretim yerine gelir gelmez kararlı bir şekilde eşyalarımı toplayıp yeni bir buzlu latte aldım.

BEN: Kahve alıp eve döneceğim. İstedtiğin bir şey var mı?

BEN: Tabii evdeysen. Değilsen bu mesajı boş ver.

BEN: Aslında boş verme, çünkü kafenin ortasında durmuş bayağı şapşal gibi cevap bekliyorum, o yüzden her halükarda cevap ver.

JACK: Buzlu kahve harika olur. Teşekkürler.

BEN: Anlaştık. Birkaç dakikaya görüşürüz!

İki elimde kahveyle ön kapıyı iterken “Hayatım, ben geldim!” diye seslendim yine.

Jack mutfakta adanın üzerine tünemiş, bir taraftan çizgi roman okuyor, bir taraftan da tostunu kemiriyordu. “Eve her girişinde böyle seslenmeyi mi planlıyorsun?”

“Şey, evet.” Kahvesini verdikten sonra çantamı yanındaki tabureye bıraktım.

Genzini temizledi. “Eğlence işçiliğinin ilk sabahı nasıldı?”

“Pardon? Hayatımdaki yeni sayfanın ilk sabahını mı sordun?” Sanırım bu cümleyi içimden beş kez geçirmiştım. Altı da olabilirdi.

“Tabii, o da var.” Adadan inip buzdolabına giderek kahvesine biraz daha süt kattı. “Neden öyle bakıyorsun?”

“İyi bir ev arkadaşı olarak kahveni nasıl sevdiğini kafamın bir köşesine yazıyorum,” diyerek boş tabureye tünedim. “Bu arada ben vanilyalı latte severim. Yazın buzlu, kışın sıcak.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

“Eee Jack... bu gerçek adın mı, yoksa lakabın mı? Gerçek adınsa, muhtemelen sana başka bir isim düşünmem gerekecek, çünkü tanıdığım kadarıyla Jack ismi sana çok uysa da benim için pek bir cazibesi yok. Bir iki heceye daha ihtiyacım var.” Kahvemi yudumlamak için es verdim. “Her neyse... Bu sabah hayatımın yeni döneminde ruhumu tüketmeyecek anlamlı bir şeyler şekillendirmeye çalışırken, senin ne iş yaptığını bilmediğimi fark ettim.”

“Hımm.” Az önce onun yerine çöreklandığım için artık benim önümde olan tabağına doğru uzandı.

Ben de tam onun uzandığı sırada tabağı tezgahın üzerinden itmeye çalışınca ellerimiz birbirine karıştı. Ellerinin güzel olduğu gözümünden kaçmamıştı. Parmakları uzun, teni yumuşacıktı. Bunlar bir doktorun, belki de bir heykeltıraşın elleri olabilirdi. Güçlü, aynı zamanda kibar. Kararlı, aynı zamanda nazik.

Ama evet. Neyse işte...

“Eee, ne iş yapıyorsun Hünerli Jack?” Dikkatimi güzel görünen ellerinden bir o kadar güzel görünen gözlerine çevirdim.

Fal bakıyormuş gibi gözlerini kahvesine dikti.

“Aman Tanrım! Karaborsa uyuşturucu torbacısısın, değil mi?”

“Teknik olarak tüm uyuşturucu satıcıları karaborsa torbacıdır.”

“Konuyu saptırmaya çalışıyorsan beni tanımamışsın demektir. Hatırlar mısın, bilmem ama halihazırda bir işim yok, o yüzden burada oturup bütün gün başının etini yiyebilirim... ya da en ince detayına kadar kendin anlatırsın. Zorba tabiatıma rağmen önyargılı biri değilimdir.”

Tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Halihazırda bir işim yok.”

“Dostum! Yoksa eğlenme işinde de mi beraberiz?” Beşlik çakmak için elimi kaldırdım, ama karşılık vermedi.

Kaba herif.

“Aslına bakarsan hiç işim olmadı. Zaten aramıyorum. Öyle bir planım yok.”

Kahvemi yudumlarken az daha boğuluyordum. “Hiç çalışmadın mı? Yani hiç? Bebek bakıcılığı ya da barmenlik falan da mı yapmadın?”

Omuz silkerken yanakları yine kızarmaya başlamıştı. “Bunun beni dallama sınıfına soktuğunun farkındayım, ama geleneksel bir işe hiç ihtiyacım olmadı. O yüzden yapmadım.”

Gerçek bir işe başvuracak yaşa gelene kadar etrafındaki diğer bebek bakıcılarıyla kulüp kuran biri olarak şahsen işsiz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Kulağa herkesin hayali gibi geliyordu, ama bu benim en korkunç kabusum olabilirdi. Bütün gün beynimdeki sesleri dinleyerek hiçbir şey yapmadan oturmak mı? Çok teşekkürler, almayayım. “Eee, bütün gün ne yapıyorsun?” diye sordum, kelimelerin ağzımdan döküldüğünün farkına bile varmadan.

Yine omuz silkti. “Oyun oynuyorum, okuyorum, yürüyüşlere çıkıyorum.”

“Peki, geri kalan yirmi iki saatte?” Sesim öyle tizleşmişti ki muhtemelen sadece mahalledeki köpekler duymuştu. “Pardon, önyargılı davranmayacağımı söylediğimi biliyorum ve aslında önyargılı da davranmıyorum... Sadece bunu nasıl becerdiğini anlamaya çalışıyorum, çünkü hayatımda yapacak bir şeyim olmasaydı herhalde kafayı yerdim.”

Dudaklarını büzüp gözlerini kaçırdı. “Ben de kafayı biraz yemiş olabilirim. Belki birazdan da fazla.” Kendi kendine sarılıyormuş gibi göğsündeki kollarını iyice sıktı.

Kahretsin. Tek istediğim taburemden fırlayıp ona sıkıca sarılmaktı ama henüz o aşamada olduğumuzdan emin değildim. Tanrı aşkına... herif daha iki dakika önce beşliğimi havada bırakmıştı. Ama çalışmaya ihtiyaç duymamaktan daha büyük bir cehennemde yaşadığından emindim. Finansal açıdan

sıkıntı çekmemenin bedeli annesiyle babasını kaybetmekse, hissettiği suçluluk duygusunu... ve kederi tahmin edebiliyordum. Üstüne ne kadar gidebileceğimi bilmiyordum, sonuçta Jack'i sadece iki haftadır tanıyordum. Birlikte yaşamaya başlamış olsak bile içimden bir ses geri durmamı söylüyordu.

O yüzden elimden gelenin en iyisini yaparak konuyu kendime çevirdim. "Eh, bence hayatımın yeni sayfasındaki ilk günün birkaç saati su gibi aktı. Yarı zamanlı iş için başvurabileceğim birkaç bar buldum. Sana kiramı ödemenin bir yolunu bulacağımı söylemiştim. Bir de Köprü ve Tomurcuklar için ihtiyaç duyduğum şeylerle ilgili bir araştırma listesi yaptım. İsim mükemmel değil mi? Şahsen bayılıyorum... tam denk düştü. Şimdi de en sevdiğim işlerden birine girişeceğim. Excel tabloları! Bu konuda yalan söyleyemem. Finans çoğunlukla fena halde can sıkırsa da excel tablolarında elime kimse su dökemez."

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme görünür gibi oldu. "İçimden bir ses aklına koyduğunu yapmaktan geri durmadığını söylüyor."

İçgüdüsel olarak iltifatını çürütmeye eğilimliydim, ama deneyimlerim bunun asla işe yaramadığını bana öğretmişti. O yüzden yapmacık bir kibir ifadesi takındım. "Bak, beni şimdiden tanımışsın!" dedikten sonra beşlik çakmak için elimi kaldırdım. Bu sefer karşılık verdi, üstelik tam isabetti.

ALTI

JACK'LE BİRLİKTE YASADIĞIM ikinci haftanın sonunda barmenlik işi bulmuş, Instagram'dan üç yüz yeni takipçi edinmiş, arka bahçeyi tamamen temizlemiştim. Ve bunlar işin eğlenceli yanıydı. Aynı zamanda küçük bir iş planı hazırlamış, bir internet sitesi tasarlamıştım. Hepsi benim eserimdi. Tamam, Nick gelip internet sitesine biraz yardım etmiş olabilirdi ama fikirlerin tamamı bana aitti.

Ev sahibimle sohbetlerimizin havadan sudan devam etmesi muhtemelen sürpriz değildi, çünkü sohbetlerimizin büyük kısmı kendim ve yepyeni muhteşem planlarımla ilgiliydi. Jack hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyordum, ama o herhalde Sadie Green'in hayatı üzerine... yüzeysel de olsa rahatça bir TED konuşması yapabilirdi.

Cumartesi sabahı uyandığımda arka bahçeyle ilgili planlarımı bir sonraki aşamaya geçirmeye hazırdım. Hey heeey! Biraz tohumlama zamanı gelmişti!

Yırtık kot şortum ve her zaman el altında tuttuğum Columbia tişörtümden ibaret en iyi bahçe kıyafetlerimi kuşandıktan sonra kafeye koşarak kendime bir latte, Jack'e de buzlu ve az sütlü bir kahve alarak geri döndüm. Kapıyı açtığımda ev sahibim merdivenlerden yeni iniyordu.

Suya kolayca ulaşmam gerektiğinden bir kez daha mutfak atölyeye çevirip plastik tohum kaplarını ve hafta içinde yakınlardaki bir çiçekçiden satın aldığım kocaman toprak torbasını tezgaha yaydım. Kapları etiketledikten sonra da her birini toprakla doldurdum. Çalışırken arada bir mola verip kahvemi yudumluyordum.

Sürahiye doldurduğum sırada Jack geldi.

“Günaydın! Kahven buzdolabında,” diyerek, yerini unutmuş olması ihtimaline karşılık başımla buzdolabını işaret ettim.

“Her dışarı çıktığında bana kahve getirmek zorunda olmadığımı hatırlatma zahmetine girmeme gerek var mı?” Uykudan kalktığı için daha da karışmış saçlarından parmaklarını geçirdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, adamın saçları hep uykudan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

“Yooo. Kafein alerjin falan yoksa, seni asla kahvesiz bırakmayacağım.” Nasıl bir kiracı ev sahibine kahve getirmezdi ki? Elbette geçmişte oda arkadaşlarımdan da beni kafeine boğduğu zamanlar olmuştu, ama taşındığımdan beri Jack'in bir kez olsun evden ayrıldığını görmediğim için ondan umudu kesmiştim.

“Eh, teşekkürler. Çok hayra geçiyor.” Buzdolabından kahvesini alıp taburelerden birine oturdu. “Bütün bunların ne olduğunu bilmem gerekiyor mu?”

Ellerimi çırpıttım. “Bugün çimlendirme günü!”

“Bu iyi bir şey mi?”

“Evet, kesinlikle iyi bir şey.” Hafta başında aldığım minik tohum paketlerinden birini elime aldım. “Bugün ektiğimiz tohumlar birkaç haftaya filizlenip kök salacak. Sonra bu minik bebekleri büyüyünce uzun, sağlıklı ve bereketli bir hayat yaşamaları için bahçedeki yeni evlerine taşıyacağız.”

“Sesindeki derin saygıdan dolayı endişelenmeli miyim?” Jack’in saksılardan birine daldırdığı parmağı ıslak toprağa bulanmıştı.

“Hobilerin sağlıklı olduğunu söylemem yeterli olacaktır.” İlk paketi açıp minik tohumları avucuma döktüm.

“Peki, bu iş senin için nasıl hobiye dönüştü?”

Jack’in oyununu kavramaya başlamıştım. Kendisine, “Ne iş yapıyorsun?” falan gibi derin sorular sormamam için bir yol bulmuştu. Fiziksel olarak cevap vermekten kendimi alamayacağımı bildiğinden benimle ilgili milyonlarca soru soruyor ve konuyu kendisinden uzaklaştırıyordu.

“Gerçeği mi, yoksa insanlara genelde söylediğim yüzeysel nedeni mi söylememi istersin?” diye kaşlarımı kaldırdım, sessiz bir meydan okumayla. Gözlerim onu suçüstü yakaladığımı söylüyordu. Şahsi sorular sormak istiyorsan gerçek cevaplar vermeye hazır ol alt metinli bir meydan okumaydı bu.

Cevap vermeden önce kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Gerçeği seçelim.”

“Ben büyürken aile ortamım fazlasıyla zehirliydi. Bahçe işleri bana iki şey sağladı. Birincisi evden çıkabiliyordum,

ikincisi kontrolüm altında olan bir alanım vardı.” Alakasız bir not: Terapi gerçekten harika ve herkesin denemesi gereken bir şey.

“Vay canına.”

İçtenliğimin altını çizmek ister gibi gülümsedim. “Aynı zamanda canlılarla ilgilenmekten, onları büyütmekten çok hoşlanıyorum.”

Genzini temizlemesinin, gerginliğinin tetiklediği bir durum olduğunu çoktan öğrenmiştim. “Bunu hiç beklemiyordum.”

“Ne yani? Benim dışındaki varlıkları önemsemişimi mi?” Gereğinden gürültülü bir kahkaha atarken, sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi yapmaya çalışıyordum. “Bana hiç uymuyormuş gibi görünebilir, ama yanlış anlamazsan hâlâ pisliğin tekiyim ve önemsemişim tek şey de bitkiler. O yüzden, evet... işte bahçe takıntımın nedenlerini öğrendin.” İşime dönüp tohumları, filiz verip büyüyecekleri toprakla dolu küçük saksılara bölüştürmeye devam ettim.

“Bunu kastetmemiştim, Sadie.”

İşe ara verip ona kaçamak bir bakış fırlattım. Bu sefer, samimiyetini göstermek istercesine gözlerimin içine bakıyordu. Cevap vermek için ağzımı açsam da bir şey diyemedim.

Yine genzini temizledi. “Bugün başka planın var mı? Şu çimlendirme işi dışında?”

Konunun değişmesine duyduğum minnetle saksılara döndüm. “Evet, barda oryantasyon mesaim var.”

“Vay, süper. Eh, kahve için tekrar teşekkürler. Sanırım sonra görüşürüz.” Beceriksizce el salladıktan sonra bodrum merdivenlerine yöneldi. Belli ki günlük sohbet kotasını

doldurmuştu ve şimdi kaçması gerekiyordu. Günlük döngümüz bu olmuştu ve alınmamak için elimden geleni yapıyordum. Bir erkeğin benimle birlikte tohum ekmek istememesi hakaret sayılmazdı sonuçta.

Pazar sabahı uyandığımda, barmenliğin ne kadar zor olduğunu hatırlayacak kadar yorgundum. Üniversitede daha genç olduğumdan mı (kapa çeneni!), yoksa barmenlik fiziksel olarak daha fazla çaba gerektiren bir işe dönüştüğünden mi, bilmiyordum ama her yerim sızlıyordu. Tuvalete girdikten sonra tekrar yorganımın altına kıvrılıp telefonumu sıcacık küçük mağarama çektim.

BEN: Neler oluyor?

GEMMA: Cevap vermeyi reddediyorum.

HARLEY: Teknik açıdan bu da bir cevap.

NICK: Neden beni pazar sabahının kör karanlığında uyandırırıyorsunuz?

BEN: Öğlen oldu götlek.

BEN: Akşama yemek? Bende? Gem,
yemek yapma havanda mısın?

GEMMA: Şimdi yemek yapmak için yemeğe mi davet edildim ben?

BEN: Evet, ama bunun tek nedeni, altı gözlü ocağımızda gözün olduğunu bilmem.

GEMMA: Maalesef bu konuda haklısın. Aynı zamanda maalesef sekiz milyon kompozisyonun yanı sıra dört milyon kadar test kağıdını da değerlendirmem gerekiyor.

HARLEY: Aslında bugün başka planlarım var.

NICK: Benim de.

BEN: Siktirin gidin hainler.

BEN: Gem, hadi gel. En azından test kağıtlarını değerlendirip düzene sokmana yardım ederim.

GEMMA: Bu teklifi ikiletmem. Hemen geliyorum.

Aşağı inmek üzere giyinmeyi düşündüm, ama pazar sabahıydı, her yerim sızlıyordu ve yataktan kalkmak istemiyordum. O yüzden pijamamın şortunu ve pembe askılı tişörtümü çıkarmadım. Jack'in beni evden atmak için kılık kıyafetsizliğime gelene kadar birçok... hatta milyonlarca neden bulabileceğinden emindim.

İşe bakın ki herif uyanmakla kalmamıştı, ben merdivenlerden inerken yemek odasında oturuyordu. Üniforması haline

gelen kot pantolonunu ve inek tişörtlerinden birini giymişti, ama saçları sanki daha bir düzgündü. Taramış gibi görünüyordu.

“Günaydın,” dedi kahvesinden bir yudum almadan önce. Kahvesini kupadan içiyordu. Kendisi yapmıştı! Aklımın ucundan bile geçmezdi. “Bar oryantasyonu nasıl geçti?”

“Her yerim ağrıyor, ölüyorum.” Telefonumu alıp kontrol edince, pazar günü jet hızıyla gelmesi için sipariş vereceğim kahvenin bana nasıl bir servete mal olacağını gördüm.

“Buzlu latten buzdolabında.”

Telefonu bıraktığım gibi buzdolabına koştum. Tabii kaslarımın ağrısını unutmam hiç hoş değildi. “Gerçekten kahve almaya mı çıktın?” dediğimde ağızımdan kelimelerin nasıl da huysuz çıktığını fark ettim ama düzeltme zahmetine girmeyecektim. Sonuçta Jack artık telefon numaramı biliyordu.

“Aslında kendim yaptım.” Mutfak tezgahının köşesine tıkkıştırılmış espresso makinesini başıyla işaret ediyordu.

“Bir espresso makinemiz olduğunu söylemek için bu ana kadar bekledin mi?” Büyük kabalıktı.

“Dün geldi. Bütün kira parayı kahveye yatırmadan önce makine sipariş etmemin daha iyi olacağını düşündüm.”

Ev yapımı latteden bir yudum aldım. Kahretsin, çok lezzetliydi. Hatta gidip küstahça espresso makinesi almasını telafi edecek kadar lezzetliydi. “Finans dünyasında çalıştığımı biliyorsun. Bütçe yapmakta sorun yaşamam.”

“Biliyorum. Ama aynı zamanda yeni bir iş kurmaya çalışıyorsun ve her kuruşun faydası olur, öyle değil mi?” Suratı belli

belirsiz asıldığında alnında tek bir kırıık oluşmuştu. “Özür dile-
rim, haddimi aşmak istememiştim. Saçma bir varsayımdı, ha?”

Kalbimdeki minik bir buz parçası çözölür gibi oldu. “So-
run değıl. Teşekkürler,” diyerek kupamı şerefe kaldırdım. “Ve
bunun için teşekkürler. Gerçekten mükemmel.” Sonunda ken-
diyle ilgili bir şeyleri ifşa edecek sihirli soruyu sormak üzere
ağızımı açtım. Sorunun ne olduğundan henüz emin değıldim,
ama dilimin ucunda olduğu kesindi.

Fakat bir şey dememe kalmadan kapı çaldı.

“Kahretsin. Test kağıtlarını değıerlendirmesine yardım ede-
ceğimi söyleyerek Gemma’yı çağırılmışım. Umarım sorun
olmaz.” Kahvemle kapıya giderken fazlasıyla ihtiyaç duydu-
ğum kafeinden ayrılmak istemiyordum.

“Burası senin de evin, Sadie. İsteddiğini davet edebilirsin,”
diyerek kendi kupasıyla ayağı kalktı. “Ben ayak altından çe-
kileyim.”

Ayak altında olmadığını söylemek için döndüm, hatta ka-
tılmak isterse sevineceğimizi de ekleyecektim, ama çoktan
bodrum merdivenlerinde gözden kaybolmuştu.

“Gözlerimin kanaması mümkün mü? Çünkü şu anda gözle-
rimden kanlar boşalıyor olmalı.” Son üç saattir elime yapışan
kırmızı kalemi atıp oturduğum yerde yığılarak başımı yemek
masasına dayadım.

“Kızım, bu hiçbir şey değıl,” diyen Gemma, eli çabuk bir
robot öğretmen gibi kağıtları incelemeye devam etti.

“Bunu her hafta sonu nasıl yapıyorsun?” Doğrularak ayalarımı sızlayan gözlerime bastırdım.

“Maaş şahane.” Gemma’nın sesinden kinaye akıyordu. Yeni bir test kağıdı yığınınını önüme itti.

“Öğretmen zammı için kime oy vermeliyim? Öğretmenler lanet olası CEO maaşı almalı.”

“Cebi delikler korosuna vaaz vermen gerekiyor dostum,” diyen arkadaşım şeytanca gülümsedi. “Yürüme mesafesinde yaşadığın için ne zaman ihtiyaç duysam bana yardım edebileceğine sevinmiyor musun?” Test kağıdının üst kenarına puanı yazıp bir sonrakine geçti. Yığınların şimdiye çoktan bitmiş olması gerekiyordu, ama bölünerek çoğaldıklarına yemin edebildim, çünkü daha bir sürü işkence gibi test kağıdı önümüzde duruyordu.

“Vay canına. Siz hâlâ çalışıyor musunuz?” dedi Jack. Gemma geldiğinden beri bodrumdaki mağarasından ilk kez çıkıyordu. “Kahve ister misiniz?”

“Evet,” dedik hep bir ağızdan.

O sırada karnım öyle bir guruldadı ki Gemma’yla Jack durup bana bakma ihtiyacı duydu. “Bugün yemek yemeyi unuttum,” diye açıklamam gerekti. Ardından test kağıdı yığınları arasından telefonumu buldum. “Sipariş verelim mi?”

Jack espresso makinesinde birkaç düğmeye basınca koyu renkli sıvı altın akmaya başladı. “Sizin için bir şeyler almamı ister misiniz?”

Gemma’nın kalem hışırtısı aniden durdu. Arkadaşımın göz ucuyla bana baktığının farkındaydım.

“Sağ ol Jack, ama buna hiç gerek yok. Sipariş verebilirim.”
Uygulamayı açıp neler olduğuna baktım.

Espresso'yu buzla doldurduğu uzun bir bardağa döktükten sonra üzerine vanilya ve süt ekleyerek önüme bıraktı. “Benim için sorun olmaz. Aslında evden bir dakikalığına bile olsa çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım var. Gemma, sana da kahve yapayım mı?”

“Sade buzlu latte harika olurdu, teşekkürler,” diyen Gemma, şeker tatlılığındaki gülümsemesiyle ev sahibime baktı. Aynı zamanda masanın altından beni tekmeliyordu. Ertesi sabah bacaklarımın mosmor olacağından emindim.

“Senin derdin ne?” diye mırıldandım.

Başını kaldırıp bana baktı. *Jack evden çıkar çıkmaz iki çift lafım olacak* bakışıydı bu.

Jack, Gemma'nın kahvesini getirdi. “Suşi sever misiniz?”
İkimiz de başımızı salladık.

“Harika. Sadie, neler sevdiğinizi mesaj atarsan bir koşu bir şeyler alırım.” Ellerini ceplerine soktuğunda yine o sevimli beceriksizliğine büründü.

“Olur.”

“O zaman görüşürüz,” dedi ve artık imzası haline gelen yarım yamalak el sallamasının ardından anahtarlarını alıp ön kapıya yöneldi.

Gemma uzun bir dakika boyunca gözlerini bana dikti. Kompozisyonlar ve testler unutulmuştu. “Bu adam sana aşık.”

Gözlerimi devirip ev yapımı buzlu vanilyalı lattemden büyük bir yudum aldım. “Komik olma. Adam evde bir kadınla

yaşamaya ya da arkadaş ağırlamaya, hatta evden çıkmaya bile alışık değil, o yüzden davranışları kafa karıştırıcı olabilir, ama aslında sadece ne yapacağını bilmiyor.”

“Sadie. Adam bize latte yaptı ve şimdi de yemek almaya gidiyor. Ve bütün bunları kendisi teklif etti. İstememize bile gerek kalmadı.” Dirseğiyle dürterek ekledi. “En azından seni becermek istiyor.”

“Kadınlardan hoşlanan ve ağzının tadı olan herkes gibi,” dedim, masada yeni bir yığını önüme çekerken. Bu sohbeti sona erdirmeyi o kadar istiyordum ki yedinci sınıf dil bilgisi testini değerlendirme fikri bile daha parlak gelmişti. Çünkü Jack Thomas’ın aşık olmak şöyle dursun, bana karşı bir şeyler hissetmesi bile imkansızdı. Hatta çoğu zaman benden hiç hoşlanmadığını düşünmeden edemiyordum. Herif beş dakikalık sohbetten sonra kaçıp gidiyordu. Sanki asgari nezaket sınırı beş dakikaydı, ardından benden kaçma ihtiyacı duyuyor, muhtemelen her gece yatağa girerken buraya taşınmama neden izin verdiğini merak ediyordu.

Gemma, suratında bilmiş bir sırıtışla kahvesini yudumladı. “Ondan hoşlanıyorum.”

“Harika bir ev arkadaşı.”

“Çok tatlı.”

“Kesinlikle tipim değil.”

“Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar bu durum seni durdurmadı.”

Upuzun dramatik bir iç çektim. “Gem. İnek ev arkadaşımınla takılmayacağım. Asla. Ciddiyim. Unut gitsin.”

Omuz silkip önündeki işe odaklandı. “Tamam. O zaman belki ben takılırım.”

Kalemim aniden test kağıdının üstünde upuzun kırmızı bir çizgi çekti. “Takılmamanı tercih ederim.” Bunu gerçekten ama gerçekten tercih ederdim. “Yani ev arkadaşımın en iyi arkadaşlarımdan biriyle takılması sadece dert yaratır, öyle değil mi? Özellikle de sonunda kaçınılmaz olarak ayrıldığınızda. Yine taşınmam gerekir ve gerçekten burası vazgeçemeyeceğim kadar iyi. Yani ya seni ya da evi seçmem gerekir ve doğrusunu istersen sevgili Gem, durduğum nokta pek senin lehine görünmüyor. O yüzden, alelacele bir karar vermeden önce Jack’le takılmanın beni arkadaşın olarak kaybetmeye değip değmeyeceğini düşünsen iyi olur.”

Gemma ağzı kulaklarında gülümsemek için kendini zor tutuyordu. Çalışkan hanım fazla işten bunaldı argümanına sarılacağını biliyordum, ama buna izin veremezdim. Dahası Jack’le birlikte olmaları düşüncesinin neden midemi alt üst ettiğini de kurcalamak istemiyordum.

“Takılmaktan bahsetmişken... Sence Nick’le Harley şu anda biz yanlarında olmadan takılıyor mudur?” Konu değiştirmekte üstüme yoktu. “Sonunda yürek yiyip bu işe girişmişler midir?”

Gemma dizginleri elden bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi dudaklarını büzdü, ama iki en iyi arkadaşımız ve olası aşk hikayeleri hakkında dedikodu yapma fırsatı dayanılmaz bir cazibeye sahipti. “Bize bir şey söylemeden böyle bir şey yapacaklarını gerçekten düşünüyor musun?”

“Şey, evet. Yüzde yüz. Aslında bize söylemeleri büyük aptallık olur. En azından en başında.”

Gemma’nın kaşları çatıldı. “Aynı eve taşınırlarsa, gelip burada yaşayabilir miyim?”

Bir anda daha güçlü bir şeye duyduğum ihtiyaçla kahvemi başıma diktim. “Bunu Jack’le konuşman gerekecek.”

“O adamın ikimizi aynı anda idare etmesi mümkün değil.”

“Daha iyi ifade edilemezdi.” Boş kupalarımızı lavaboya götürüp bulaşık makinesine yerleştirmeden önce sudan geçirdim. Evet. Doğru. Bulaşık makinemiz de vardı.

Gemma son test kağıdına puan verdikten sonra sayısız yığınları toparlayıp çantasına tıktırdı. “Yardımın için teşekkürler Sade. Sen olmasan büyük bir kabus olabilirdi.”

“Umarım bir şeyleri karıştırdığım için kızgın velilerin üstüne saldırmamasına neden olmam.”

İç çekip ayağa kalktı ve gerindi. “Bunun kaçarı yok zaten.”

Buzdolabını açıp bir şişe çıkardım. “Şarap?”

“Evet, lütfen.”

Birer kadeh doldurdum. Dedikodu eşliğinde ikinci kadehleri dolduracağımız sırada Jack yemeklerimizle geri geldi. Ardından üçümüz yemek odasında masaya yerleştik ve yiyip içerken havadan sudan sohbet ettik. Jack, arkadaşlarım etrafta olduğunda baş başa kaldığımız anlardan daha rahat görünüyordu. Bizimkiler taşındığımdan beri takılmak için birkaç kez gelmişti ve Jack sadece misafir geldiğinde kendi iradesiyle sosyalleşmişti. Yani evet, baş başa kaldığımız anlarda sohbetin doğal ve rahat aktığı oluyordu, ama sohbetlerimiz her

zaman kısaydı ve evin içinde her karşılaşmamızda hâlâ bir tür mahcubiyet yaşıyordu. Oysa bu durum, arkadaşlarımız resme girdiğinde hiç olmuyordu. Masada ikisinin gevezeliklerini izlerken midem tuhaf bir şekilde buruluyordu. Sanki biri midemi yumruklarının arasında yoğuruyordu.

Kahretsin. Bunun nedeninin bayat suşi olmadığını umuyordum.

Gemma taksi çağırıp erkenden ayrıldı, çünkü ertesi sabah sorumlulukları olan bir yetişkin olarak işine gitmek üzere erken kalkması gerekiyordu. Vedalaşırken sarıldım, araca bine ne kadar eşikte durdum ve ne olur ne olmaz diye plaka numarasını da aklıma yazdım.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra mutfığa gidip kendime bir kadeh daha şarap doldurdum. Bravo kanalının bütün haftalık dizilerini kaydetmiştim; yatağıma girip sarhoşluk ve sefahatle geçecek kesintisiz üç saatin hayalini kuruyordum.

Jack kalan suşileri kutuya doldurup buzdolabına yerleştirdi. “Televizyon falan izlemek istersen her zaman bodrumu da kullanabilirsin. Yani benim bölgem sayılır, ama dilediğin zaman gelebilirsin.”

Kadehimi son damlasına kadar şarapla doldururken boşalan şişeyi hafta içinde yapmayı planladığım aranjman için bir kenara ayırdım. “Harika, ama Gerçek Ev Hanımları’yla” randevum var ve seni o tür şeylere maruz bırakmak istemem.”

Dolaptan bir bira alıp omuz silkti. “Benim için sorun değil. Daha önce hiç izlememiştim.”

* *Real Housewives*. Bir Amerikan realite televizyon dizisi. (e.n.)

“Ah, Şahbaz Jack... Nasıl bir işe bulaştığını bilmiyorsun.” Sınırları test etmek üzere bodruma yöneldim, çünkü sohbetlerimizi genellikle olabildiğince hızlı kısa kesmesi hesaba katıldığında bana eşlik edeceğinden emin değildim. Bravo dizileri maratonu için üç saat boyunca kanepede benimle yan yana oturacağını aklım hayalim almazdı, ama aşağı indikten sonra merdivende adımlarını duyunca gülümsemeden edemedim.

Eve ilk geldiğimde göz atmış olmam dışında alt kata hiç inmemiştim. Muhtemelen bunun nedeni bodrum katının, erkekler yurdundan farksız görünmesiydi. Temiz bir erkekler yurduydum, ama sonuçta erkekler yurduydum. Bilardo masasına ek olarak, ancak yetmişlerin pornolarında görülebilecek bir tür kadife kumaşla döşenmiş portatif bir kanepede vardı.

Televizyon, bazı sinema salonlarının perdelerinden bile büyüktü ve uzaylı dokunaçları gibi her yerinden binlerce kablo çıkıyor, kabloların her biri ayrı bir oyun konsoluna bağlanıyordu.

“Kanepeyi şereflendirmiş olabilecek sınırlar konusunda endişelenmeli miyim?” derken kuşkulu gözlerle lekeleri inceledim, ama genel olarak temiz görünüyordu.

“Ben ve Nick dışında kanepeye kimse oturmamış, o yüzden sanırım korkmana gerek yok,” diyen Jack kanepenin bir ucuna tünedi.

Ben de diğer ucuna kıvrıldım. “Gördükleri anda ergenlerin boşalmasına neden olacak böylesi bir ine neden benim arkadaşlarımdan başka kimsenin gelmediğini konuşmamız gerekiyor mu?”

Jack bana bakarken yavaşça gözlerini kırıştırdı. “İğrenç.”

“Tam isabet saptamam mı, yoksa sorum mu iğrenç?”

“İkisi de.” Sehpa da duran beş uzaktan kumandadan birini alıp televizyonu açtı.

Üstelememeye karar verdim. En azından şimdilik. Kanepe gerçekten de rahattı ve Ev Hanımları’nı koskoca televizyonda izlemek tabletimde izlemeye bin basardı. Şarabımdan bir yudum aldım. “Bir gün seni çözeceğim, Jack Thomas.”

Yanılmıyorsam göz ucuyla gülümsüyordu.

JACK: Yukarıda bir şey mi yanıyor?

BEN: O kadar endişelendiysen, kıcını
o süper rahat kanepeden kaldırıp
kendin gör.

JACK: Bu evet anlamına mı geliyor?

BEN: Ben iyiyim, endişelendiğin için
teşekkürler. Sadece vazo olarak
kullanmak üzere cam şişeleri kesiyorum.

JACK: Camı ateşle mi kesiyorsun?!?!?!?

BEN: Rahat ol, bu işe başlamadan önce en
az on Pinterest önerisi inceledim.

JACK: Yangın söndürücü lavabonun altında.

BEN: Ah, güvenin için teşekkürler.

GEMMA: Hâlâ iki haftam olduğunu biliyorum,
ama okulun son gününü kutluyor muyuz?

GEMMA: Yaşamak için bir amaca ihtiyacım var.

BEN: Benim bara gelsenize çocuklar!

NICK: Bu teklifte bedava içki de var mı?

BEN: Bu teklifte alkolde elini korkak
alıştırmayan biri var.

BEN: Tabii bu bahşişlerinize bakar.

GEMMA: Sana bahşiş mi vereceğiz?!?!?!?

BEN: Asgari ücretten az kazandığımı
biliyorsun, değil mi?

GEMMA: Aynı zamanda sevimli ev arkadaşınla
yaşadığın o SÜPER GÜZEL EVE ne kadar kira
verdiğini de biliyorum.

BEN: Jack, sevimli falan değil.

HARLEY: Kesinlikle öyle ve bunu çok iyi biliyorsun.

NICK: O zaman Sadie'nin Yeri'nde?

BEN: Hmmm. Sadie'nin Yeri. Kulağa hoş geliyor. Belki bir bar açmalıyım...

BEN: Dostum, iyi misin?

JACK: ?

BEN: Bu bir cevap değil. Cidden, iyi misin?

JACK: İyiyim. Sorun ne?

BEN: Eve geldim, ama yoksun. Kaçırılmış falan olabileceğini düşündüm.

JACK: Haha.

BEN: Tamam, sadece son kısmı şakaydı, ama gerçekten merak ettiğimi bilmeni isterim.

JACK: ...

JACK: ...

JACK: Beni gerçekten bir münzevi olarak mı görüyorsun?

BEN: Evet.

BEN: Ama münzeviliğe ara vermek istersen, bizimkiler önümüzdeki cuma Gemma'nın son okul gününü kutlamak için benim bara geliyor. İşin yoksa gelmeni çok isteriz.

JACK: Düşüneceğim.

BEN: ÇOCUKLAR. İlk resmi siparişimi aldım!!!!!!!!!!!!!!

HARLEY: Yaşasın! Ay, çok heyecanlı Sadie!

GEMMA: Yürü be kızım! Topla paraları!!!

NICK: Fiyat listende neye karar verdin? Kar marjları nasıl görünüyor?

GEMMA: Sıkıcı.

HARLEY: Ne zamana?

BEN: Cuma sabahına yetiştirmem
gerekıyor 🌍

GEMMA: O zaman hafta sonu kutlama için iki
nedenimiz olacak!

JACK: Katılmak istersen pizza siparişi
vereceğim.

BEN: Senden bir kat uzakta olduğum
halde cidden mesaj mı atıyorsun?

JACK: Yukarıdasın, yani teknik olarak iki kat
uzaktasın.

BEN: Vay canına.

BEN: Ve pizzaya evet. Tabii ki.

JACK: Sucuk ve siyah zeytin?

BEN: Beni çok çabuk çözdün.

JACK: Bu akşam Ev Hanımları seyretmeyi
planlıyor musun?

BEN: Evet, tabii televizyon için başka planların yoksa.

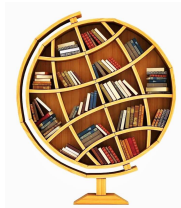
JACK: Yok. Hiç planım yok...

BEN: Birlikte izlemek ister misin?

JACK: Porsha'ya ne olduğunu gerçekten görmem gerekiyor.

JACK: Tabii senin için sıkıntı olmazsa.

BEN: Asla sıkıntı olmaz Sürprizlerle Dolu Jack. 🌐

YEDİ

BAR, ÇOĞU CUMA OLDUĞU GİBİ tıklım tıkıştı ki bu giderek küçülen banka hesabım için gayet iyi olsa da içki hazırlamak üzere maaş aldığımdan arkadaşlarımla takılma planım açısından pek iyi sayılmazdı. Yine de muhtemelen gerekenden fazla fırsat yaratıp oturdukları bar masasına defalarca uğramış ve Gemma'yla Harley'nin içkilerinden kaçamak yudumlar almıştım.

Gürültüde bağırarak zorunda kalmak istemediğinden Gemma kulağıma eğilip “Jack’in uğrayacağını söylememiş miydin?” dedi.

Son bir saattir gözüm kapıda değilmiş gibi omuz silktim. “Belki işi çıkmıştır.”

Ne işi çıkmış olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, çünkü neredeyse iki aydır birlikte yaşamamıza rağmen bildiğim kadarıyla adamın hâlâ dişe dokunur bir işi yoktu. Böylesi bir yaşam tarzı benim için afallatıcıydı, ama taşındığımdan beri en azından evden dışarı çıktığını görmüştüm.

“Endişelenme, gelir,” diyen Nick birasını yudumlarken fena halde kendini beğenmiş görünmeyi başarıyordu.

“Sen nereden bileceksin?” dedi Harley, içkisinden bir yudum almam için bardağını masanın üzerinde bana doğru kaydırarak.

Nick omuz silkip gülümserken daha da kendini beğenmiş görünüyordu. “Bugün birlikte takıldık.”

Yudumumun ortasında kalakaldım. “Pardon, bugün birlikte takıldığınızı mı söyledin az önce? Jack’le? Kimseciklerle takılmayan ev arkadaşım?”

Nick bu sefer ağzı kulaklarında sırtıyordu. “Benimle takılmayı sorun etmiyormuş gibi görünüyor.”

“Ah, demek ki beş dakikadan fazla etrafında olmaya katlanamadığı tek kişi benim,” dedikten sonra Harley’nin içkisini başıma diktim. Birlikte takılmalarına bayılmış olsam da bu durumun beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim. Yani Jack’in münzeviliği beni sürekli şaşırtıyordu, o yüzden arkadaşlık kurmasından mutlu olmalıydım. Sadece benim arkadaşlarımla arkadaş olması, özellikle bazen benimle pek arkadaş olmak istemiyormuş gibi hissettirdiği için biraz tuhaftı.

Nick’in gülümsemesi soldu. “Alakası yok. İnan bana, Jack’in sorunu etrafında olmayı istememek değil.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Hassiktir.” Gözleri kapıya kitlenen Gemma’nın ağzı açık kaldı. Bunu öylesine yüksek sesle söylemişti ki hepimiz aynı anda başlarımızı bara çevirdik.

Hassiktir.

Jack'in neden geç kaldığı aşıkardı. Belli ki berbere gitmişti. Üstelik üzerinde video oyunu logosu olmayan kıyafetler satan şık bir mağazadan alışveriş yapmış olmalıydı.

Darmadağın koyu kahve saçları kısalmıştı; hâlâ dalgalıydı, ama en azından artık yüzü görülebiliyordu. Her zamanki siyah plastik gözlüğü, yüzünün etrafında bir saç bulutu olmadığından dikkat dağıtıcı olmaktan ziyade tarzını zenginleştiren bir aksesuara dönüşmüştü. Artık keskin hatlarıyla düzgün çene çizgisini görebiliyordum. Giydiği beyaz gömleğin kollarını kıvrımış ve bileklerini ortaya çıkarmıştı. Yine kot pantolon giyse de bu sefer her zamankinden daha koyu bir renk seçmişti ve üstüne tam oturuyordu. Hele giydiği Converse ayakkabılar şüphe uyandıracak derecede temizdi.

“Bu işte senin bir parmağın olabilir mi?” diye sordum Nick'e. Dilim damağım anında çöle dönmüştü.

Yine pis pis sırıtan Nick sorumu duymazdan gelip Jack'e el salladı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yanımıza gelirken Jack'le göz göze geldik. Dudaklarının kenarında mahcup bir gülümseme vardı. Dahası dudakları sanki birden öpülesi bir dolgunluğa kavuşmuştu.

Yanımıza gelip bana çekingen bir şekilde yarım yamalak sarılırken kokusu burnuma geldi. Evdeyken genellikle kahve ve temiz kağıt kokardı, ama o akşam sürdüğü parfümün odunsu misk kokusu genzimi dolduruyordu.

Omzuma dolanan kolunun ağırlığıyla bütün vücudum kaskatı kesildi, buna meme uçlarım da dahildi. Yanaklarım *Barbie'nin Rüya Evi* gibi pespembe olmuştu.

Taburesinden aşığı atlayan Gemma, onu kendine çekip kocaman sarıldı. Arkadaşını öpmek mi, yoksa yumruklamak mı istediğimi kestiremiyordum. “İnanılmaz görünüyorsun!”

Tamam, yumruğı hak etmişti.

Jack’in omzunun üstünden bana bakarken Gemma’nın gözleri başka bir şey söylüyordu. *Kendini topla kızım, kendine gel.* Açık kalan ağzımdan sarkan salyamdan bahsediyor olmalıydı.

Gemma öpücüğü hak etmişti. Onu kesinlikle öpecektim.

Jack’le tek kelime konuşmadan aceleyle bara geri döndüm. Konuşma yetimi yitirdiğimden yüzde doksan dokuz emindim.

Sonraki iki saat boyunca arkadaşlarıma içki servisi yapmak için elimden geleni ardıma koymadım, diğcr barmen masalarına yeni içkiler götürürken ben mekanın en uç noktalarına gidiyordum. Ve arkadaşlarımla masasında içki su gibi akıyordu.

Sonunda mola verme bahanesiyle yanlarına gitmek üzere cesaretimi topladığımda masaya kaçamak bir bakış fırlattım. Gemma ortalıkta yoktu. Etrafa bakınca müdavimlerden biriyle sohbet ettiğini gördüm. O müdavim, hıyar heriflerden biri olmadığı için buna izin verebilirdim.

Nick’le Harley şüphe uyandıracak şekilde yakınlaşmıştı. Masanın altını görmeye çalışsam da başaramıyordum, ama bahise meraklı bir kadın olsaydım bütün paramı, içkiden yapış yapış olan mermer masanın altında parmaklarının kenetlendiğine basabilirdim.

Bütün şüphelerimi bir kenara itip dikkatimi Jack'e yönelttim. Hâlâ doksanların ergen romantik filmlerinden çıkmış gibi görünüyordu. Ve yanında oturan bir kızın kulağına fısıldamak üzere başını eğmişti.

Bundan etkilenmediğimi söylemek düpedüz yalan olurdu. Yanaklarım ne kadar pembeleşirse pembeleşsin, Jack'le aramızda asla bir şey olamayacağı açıktı, ama ev sahibimin kızın söylediği bir şeye kahkaha atarak güldüğünü gördüğümde tam göğsümün ortasına minik bir hançer saplanmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Hayır, benim yerim belliydi.

Benimle konuşurken asla bu kadar rahat gülmüyordu.

O yüzden bir kez daha başımı çevirip bütün enerjimi zaten ışıldayan kadehleri silmeye verdim.

Gemma ve yeni arkadaşı, bardan ilk ayrılan çift oldu. Arkadaşım bana uzaktan bir öpücük gönderip eliyle ertesi gün onu aramamı işaret etti.

O güvenli bir şekilde binadan çıktıktan sonra çok geçmeden Nick'le Harley de gitti. Kapıdan çıkarlarken aralarından su sızması şüpheyi meydana bırakmıyordu.

Yan gözle Jack'in oturduğu masaya baktığımda yalnız olduğunu gördüm ama bu rahat bir nefes almamı sağlamalı mıydı, emin değildim.

Sonunda bir bira doldurup yanına gittim. Mekan neredeyse boşalmıştı, gece sona ermek üzereydi. İş arkadaşlarım temizlik moduna geçmişti ve herkes bir an önce çıkıp gitmeye can atıyordu.

Birayı taze bir bardak altlığının üzerine yerleştirip tabureleri üst üste dizmeye başladım. “Arkadaşına ne oldu?”

Kafası karışmış gibi kaşları çatıldı. “Herkes gitti. Seninle vedalaşmadılar mı?”

Önlüğümden bir bez çekip mermer masayı silmeye koyuldum. “Onlardan bahsetmiyorum. Senin arkadaşına ne oldu?” diye sorarken ipucu niyetine kaşlarımı oynattım.

“Ah.” Omuz silkip birasından uzunca bir yudum aldı. “Aslını istersen, pek emin değilim.”

“Ah.” Artık leke kalmadığı halde masayı silmeye devam ediyordum. “Yeni tarzın hoşuma gitti.”

Kendisine bir göz attı. Gözlerini tekrar kaldırıp bana baktığında yanakları kızarmıştı. “Aslında eski bir tarz. İnanmayacaksın belki ama yetişkinlik hayatımı sürekli hormonlarının etkisinde bir ergen gibi giyinerek geçirmedim.”

“Ah.” Ağzımdan çıkan tek şey bu olmuştu, çünkü sanırım Jack Thomas sonunda kendiyile ilgili bir sır vermişti, ama bu bile yüreğimdeki hançer yarasını yatıştırmaya yetmiyordu. “Eh, yakışmış.”

“Teşekkürler.” Bardak altlığını masanın üzerinde çevirirken gözlerime bakamıyordu. “İşin bitene kadar takılmam sorun olur mu?”

“Uzun sürebilir. Temizlik falan.” Etraftaki boş masaları elimle işaret ederken hepsinin birden tertemiz olduğunu fark ettim.

“Bekleyebilirim.” Göz göze geldiğimizde yeşil gözleri sanki ruhumu okumaya çalışıyordu.

Birden nefesim kesildi. *Bekleyebilirim* cevabı birden arkadaşça bir cevap olmaktan çıkmıştı. Sözlerinde manyetik bir güç varmış gibi ona bir adım yaklaşma ihtiyacı duydum.

“Sadie! O bardağı kaldır da buradan siktir olup gidelim!” diye bağırdı barmen arkadaşım Sam barın diğer ucundan. Haliyle büyüünün etkisinden kurtulmuş oldum.

Jack’e temkinli bir gülümsemeyle baktığımda o da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra birasını kafasına dikip bardağı bana uzattı.

Barın arkasına geçerek bardağı köpüklü suya daldırdım, durulayıp bezle kuruladım. Sonunda Sam elime bir deste para tutuşturdu, ama sayma zahmetine bile girmeden hepsini daracık kot pantolonumun arka cebine tıktırdım. Bardakilerle vedalaştıktan sonra da Jack’e başımla kapıya gelmesini işaret ettim.

Sokaklarda sadece gece geç saatte yürüyüşe çıkanlar vardı. New York’un en تنها saatleriydi. Sıcak bir akşamdı, ama yapış yapış değildi. Hatta eve yaklaşırken tatlı bir yel hissediliyordu.

Jack, ne yapacağını bilmiyormuş gibi yürürken ellerini ceplerine soktu. “İlk çiçek siparişin nasıl geçti?” diye sordu.

İster istemez gülümsedim. Arkadaşlarımı yeni işimin ilk adımıyla ilgili hikayeyle eğlendirmeyi planlamıştım, ama akşamın büyük kısmında onlardan uzak durduğum için buna fırsatım olmamıştı. “Şahaneydi. Kadın bayıldı. Dediğine göre yine sipariş verecek, bütün arkadaşlarına da anlatacakmış.” Omzuma geçirdiğim çantamdan telefonumu çıkarıp Instagram’ı açtım. “Ve aranjmanın fotosu acayip beğeni aldı.”

“Bugünlerde beğeniler resmi ölçüt mü?” diyerek telefonu elimden alıp gözlerini kısarak fotoğrafı inceledi.

Aranjmanı birkaç hafta önce boynunu kestiğim, üzerinde eski tarz havalı etiketi olan bir cin şişesine koymuştum. Parlak pembe yıldızçiçekleri ve sarı düğün çiçekleri başlı başına bir renk ve doku patlamasıydı. Odamdaki körfez manzaralı pencerenin önündeki masada çektiğim fotoğrafta beyaz duvar renklerin iyice patlamasını sağlamıştı.

“Vay canına, Sadie, bu müthiş.”

“Niye şaşırmış gibi konuşuyorsun?” İyi de adamın şaşırmaması niye canımı sıkıyordu?

“Kesinlikle şaşırmadım, sadece... Yani sadece çiçekler değil, bu fotoğraf da müthiş. Işık, arka fon, estetik. Çok iyi iş çıkarmışsın.” Telefonu verirken parmaklarımız birbirine değince ister istemez ürperdim.

“Ah, teşekkürler.” Telefonumu kaldırdıktan sonra ellerim, ceplerimle çantamın kayışı arasında çaresizce gidip geliyordu, onları uzatıp Jack’in tenine bir kez daha dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Sonunda ellerimin iki yanımda saçma bir şekilde sarkmasına razı geldim. “İşin erbabı gibi konuşuyorsun. Belli ki sanatçı gözüne sahipsin.”

Soru olmayan soruma cevap vermediği için aramızdaki her zamankinden beter sessizlik uzayıp gidiyordu. Evin basamaklarını tırmanırken sonunda sessizliği bozan o oldu. “Yarın bir geceliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor, ama pazar günü öğlen saatlerinde dönerim,” diyerek kapıyı itti ve girmem için buyur etti.

“Ah, çok hoş. Nereye gidiyorsun?” Aslında hoş falan değildi. Hatta tam tersi olduğu söylenebilirdi, ama iyi bir ev arkadaşısı başka ne diyebilirdi ki?

“İcabına bakmam gereken şeyler var,” dedi.

“Aman fazlasını paylaşma, Ketum Jack. Cidden. Daha fazla sırrını kaldıramam. Senin sırlarını bir saniye daha dinleyemeyeceğim artık.” Kapıdan girer girmez ayakkabılarımı çıkarıp oracıkta bıraktım. Sinirlerinin bozulacağını biliyordum.

“Her zamanki gibi çok komiksin,” deyip ayakkabılarımı aldı ve beni, onları yukarı çıkarmama ikna edecekmiş gibi merdiven basamağına bıraktı. “Pazar akşamı pizza ve Ev Hanımları yapıyoruz, değil mi?”

“Tabii ki.” Mutfaka gidip yukarı çıkmadan önce bir bardak su aldım. “Duş alacağım, çünkü bira ve erkek teri kokuyorum.”

“İğrenç.”

Tırabzandan sarktım. “Bu akşam geldiğin için teşekkürler.”

Bodrum merdivenlerinin başında duraksadı. “Asıl davet ettiğin için teşekkürler.”

“İyi geceler, Jack.”

“İyi geceler, Sadie.”

Cumartesi barda çalıştığıma seviniyordum, çünkü kafamı dağıtmam gerekiyordu. Zamanının çoğunu bodrumda geçirmesine rağmen Jack’in yokluğunda evde olmak tuhaf bir histi ve bu his hiç hoşuma gitmiyordu. Daha kötüsü bunun hoşuma

gitmemesiydi. Önceki gece bir şeyler, dünyayı sarsmayacak ama beni huzursuz etmeye yetecek kadar değişmiş gibiydi.

Biraz iş yapmak için öğlene doğru kafenin yolunu tuttum. Son derece başarılı Instagram paylaşımından sonra e-posta kutumda üç yeni mesaj vardı, o yüzden mesajlara cevap yazdım, potansiyel müşterilerle nasıl bir şey istedikleri üzerine sohbet ettim. Şimdilik kişiye özel aranjmanlar işine odaklanacaktım, çünkü büyük bir etkinlik işi almak için ne çalışma alanına ne insan gücüne ne de özgüvene sahiptim. Ama kendi tasarımım olan vazolar ve yerel çiçekçilerden aldığım çiçeklerimle maliyeti düşük tutabiliyordum ve her aranjman iyi bir kar getiriyordu. Dahası bardaki yarı zamanlı işimle kirayı ve faturaları kolayca ödeyebildiğimden finansal açıdan gelecek o kadar da kötü görünmüyordu. Öğrenci kredisi borcum olduğu gibi duruyordu ama zaten bütün iflas etmiş milenyaller aynı derde sahipti.

Barmenlik işim için dar kotumla göbeği açık askılı tişörtümü giymek üzere geri döndüğümde, sessizlik bütün evde adeta yankılanıyordu. Jack'in yanına taşındığımdan beri pek yalnız kalmamıştım ve yalnız kalmayı özlemediğimi fark etmek beni bile şaşırtıyordu. Kendi başıma olmak hiç dert değildi, yine de o anda evde olmasa bile... birinin varlığı bir şekilde içimi rahatlatıyordu.

Neyse ki ilgi bekleyen susamış müdavimler gibisi yoktu. Sayelerinde her şeyi unutuyordum. Barda kendimi tamamen mesaiye vererek gecenin sonunda çalışkanlığımın karşılığını fazlasıyla aldım. Eve dönerken anahtarlarımı avucumun

içinde sımsıkı tutuyordum. Telefonum polisi aramaya hazır bir şekilde diğer elimdeydi. Haftada iki kez tek başıma bu yürüyüşü yapsam da evde beni bekleyen kimsenin olmadığını bilmek beni biraz endişelendiriyordu.

Ama başıma kötü bir şey gelmeden eve ulaştığımda ayak-kabılarımı çıkarıp kapının arkasında bıraktım. Duş aldıktan sonra tabletimle yatağıma kıvrıldım. Tek başıma uyumakta zorlanacağımı bildiğimden yeni bir Ev Hanımları bölümü izlemeye niyetliydim, ama Jack olmadan bunu yapamazdım. Adamı diziye bağımlı hale getirdiğim için bu ona haksızlık olurdu. İyi insan lafının üstüne...

JACK: Mesain nasıldı?

BEN: İyi. Senin süper süper gizemli işin nasıl?

BEN: Hassiktir! Yoksa CIA ajanı falan mısın?

JACK: Başka eyalette olduğum halde gözlerimi devirdiğimi hissedebiliyor musun?

BEN: Ha! Demek New York'ta bile değilsin!

JACK: Evet.

BEN: Jersey?

BEN: Boston?

BEN: Philly?*

JACK: Neyse. Sağ salim eve dönüp dönmediğini merak etmiştim.

BEN: Pişman mı oldun?

BEN: Vermont?

JACK: Rahatsız etmeyin moduna geçiyorum.

BEN: Hayır, geçmiyorsun.

JACK: Haklısın. İyi geceler.

BEN: İyi geceler.

Sosyal medyadaki ilginin tek bir siparişe dönüşmesi biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Yine de sadece altı haftadır bu işe soyunduğumu ve bir gecede turnayı gözümünden vuramayacağımı kendime hatırlattım ama yalan söyleyemem, kalbimin küçük bir parçası işlerin bir anda gelişmesini istiyordu. Saf-tirik bir beklenti olduğunun farkında olmama rağmen canım sıkılıyordu.

* Philadelphia. (ç.n.)

En azından pazar sabahımı en güzel şekliyle geçirebilecektim. Kahvemi içtim, çiçek pazarını dolaştım, tek bir sipariş için gereğinden fazla çiçek alıp Instagram’da paylaşmak üzere birkaç ekstra aranjman planı yaptım. Tek umudum büyüyen sosyal medya varlığını biraz daha ilginç kılmaktı.

Eve girdiğimde çiçekleri hazırlayıp giriş katındaki banyoda devasa bir su kovasına yerleştirdim. Küçük bir banyoydu ve havalandırması vardı, o yüzden buzdolabı dışında evdeki en serin yerdı. Çiçekler üzerinden iki farklı vazo seçtim. Biri sokak tezgahlarından birinde bulduğum vintage tiki kahve kupası, diğeri eski bir alkol şişesiydi. Bardaki çöpten eski şişeleri gizlice aşırıdığımından çeşitli renklerde son derece güzel ve çeşitli bir şişe koleksiyonum olmuştu. Ve amatör cam kesme yeteneğimle evi henüz yakmamış olmam da işin artısıydı.

Jack dönene kadar aranjman işine dalmaktan memnundum.

Jack’in eve dönüşünü hevesle beklediğimi kendime bile itiraf edemiyordum.

Sonunda iki aranjmanımı şömine rafına yerleştirdim. Tuğla duvarın önünde çiçeklerin daha bir ortaya çıkmasını amaçlamıştım. Henüz akşamüstü olmadığı için ışık mükemmeldi. Sipariş üzerine hazırladığım buketin fotoğrafını teslimatı yapana kadar paylaşmayacaktım -sürprizi bozmak istemezdim sonuçta– ama diğeri fotoğrafı hemen Insta’da paylaşıp görünürlüğümü artırma umuduyla yarım saatimi daha uygulamada geçirdim.

Siparişim güvenli bir şekilde buzdolabındaki yerini aldıktan sonra tam son hazırladığım aranjmanı yemek masasının ortasına yerleştiriyordum ki ön kapı açıldı.

Jack anahtarını hol sehпасındaki kaseye attı ve hâlâ bıraktığım yerde duran ayakkabılarıma aldırmadan “Hayatım, ben geldim,” diye seslendi.

Onu koca bir sırtıyla karşıladım. “Seyahat nasıl geçti canım?”

Çantasını merdivene bıraktı. Gece odasına giderken gerçek bir yetişkin gibi onu alıp götüreceğini biliyordum. “İyi idi.”

“Sahi, nereye gidiyorum demiştin?”

Pis pis sırtıp buzdolabından kendine bir bira aldı. “İyi demeydi.”

“Buzdolabındaki çiçeklerin kusuruna bakma. Yarın gidiyorlar.”

Ben harekete geçmeden elime bir bira şişesi tutuşturdu. “Sorun değil. Çok güzel görünüyorlar.”

“Teşekkürler!”

“Fotoğrafını çektin mi?” Birasını açıp mutfak adasına yaslandı. Üzerinde standart kot pantolonu ve inek tişörtü vardı, ama tişört göğsünü ve kollarını sımsıkı sardığından sıırım gibi kasları ortaya çıkmıştı. Dahası parmaklarıyla sürekli geriye taradığı saçları nihayet öyle kalmış gibiydi. Bir iki günlük kirli sakalı ona sert bir imaj kazandırmıştı, ama ben bu imaja bitiyordum. Tabii herhangi birinde görsem de biterdim.

“Evet.” Telefonum hemen elinin dibindeydi. Telefonu almaya çalışırken ona iyice sokulmamın sorun olmadığını düşünüyordum çünkü biz Jack’le ev arkadaşydık. Bu kadar yakın olmamızın büyütülecek hiçbir yanı yoktu. Hem de hiç.

Yine parfüm kokuyordu. Ve sürtündüğümde kol kasının gerildiğini hissedebiliyordum.

Bunu da umursayacak değildim.

Telefonumun ekranını kaydırıp fotoğrafları gösterdim.

“Hadi be. Bunlar geçen haftakinden de iyi. Müthiş iş çıkar-
mışsın.” Birkaç saniye ekranımda bir şeylere tıkladı.

Telefonu geri almak için uzandığımda kolunu havaya kal-
dırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Kendime gönderiyorum.”

Bütün gücümle zıpladığım halde eline ulaşamıyordum. So-
nunda işini bitirip telefonumu geri verdi.

“Niye kendine gönderdin?”

Omuz silkip birasından büyük bir yudum aldı. “nk çok
güzeller. Belki de arada sırada açıp bakmak istiyorum.”

Kelimeler resmen kalbime saplandı.

Bana güzel olduğumu söylemesi bile daha iyi bir iltifat ola-
mazdı. Güzel olduğumu zaten biliyordum, ama işimi övmesi bam-
başkaydı. Btm duygularımın merkezine tam isabet ettirmişti.

“Teşekkürler, Kabak Jack.” Sesimden bütün iğneleyici tı-
nıları ayrı tutmaya çalışıyordum, çünkü teşekkrlerimde sa-
mimiydim ve bunu bilmesi nedense bir anda önemli gelmeye
başlamıştı.

Genzini temizleyip gözlerini kaçırdı. “Erken yesek olur
mu? Sen diziyi ayarlarsan ben de pizza siparişi veririm.”

“Anlaştık.” Biramı alıp bodruma indim, ardından kanep-
deki kşeme yığılıp televizyonu açtım.

Jack birkaç dakika sonra elinde iki yeni bira şişesiyle ya-
nıma geldi. Hemen yanıma oturmasa da önceki sefer olduğu
gibi kanepenin en ucuna yerleşmedi.

Sırtmamak için dudağımı ısırırken dikkatimi diziye verdim. Yani gerçekten ait olduğu yere.

BEN: Sorun olmazsa giriş katındaki banyoyu kullanmamamı istemem gerekiyor.

JACK: Evimin giriş katındaki tek banyoyu neden kullanamıyormuşum?

BEN: Çünkü şu anda çiçek depoma dönüşmüş durumda. Sıkıntı olduğunu biliyorum, ama orası evin en serin yeri ve havalar fena halde ısınmaya başladı.

BEN: Hem hayatının %99'unu geçirdiğin bodrumda tuvalet var zaten.

JACK: Tamam. Ama bara geldiğimde bir bira alacağım olsun.

BEN: Siktir.

BEN: 😊

GEMMA: Kahretsin Sade, Instagram hesabın almış başını gidiyor! Tonlarca sipariş alıyor musun bari?

BEN: Doğrusunu istersen hayır. Insta hesabım şahane, ama beğeniler maalesef satışa dönüşmüyor.

HARLEY: Eminim yakında işler hızlanacaktır!

BEN: Umarım.

NICK: Selam, bazılarımızın gerçek bir işi var ve her beş saniyede bir telefon çınlamasa şahane olur.

GEMMA: Harley'nin gerçek bir işi var.

BEN: Gemma'nın kesinlikle gerçek bir işi var.

GEMMA: Sadie karlı bir iş kurmakla meşgul.

BEN: Ayyy, teşekkürler dostum.

NICK: Cidden mi?

BEN: 😊

GEMMA: 😊

BEN:

GEMMA:

NICK: ikinizden de nefret ediyorum.

BEN: ÇOK ÖZÜR DİLERİM!!!!

JACK: Hassiktir, yoksa evimi mi yaktın?

BEN: Hayır.

BEN: Evini yaksam mesajla mı haber vereceğimi düşünüyorsun ciddi?

JACK: Hayır, muhtemelen önce eyaletten taşınır, sonra telgraf atardın.

BEN: Bence telgraf kesinlikle geri gelmeli.
Stop.

JACK: Bir şey için özür diliyordun?

BEN: Ah, evet. Mutfaktaki dağınıklığın kusuruna bakma. Siparişi yetiştirmek için çıkmam gerekti, ama geri döner dönmez temizleyeceğim, söz.

JACK: İşler iyi demek?

BEN: Eh. Daha iyi olabilirdi. Ama bu hafta daha çok sipariş geldi, buna da şükür.

JACK: Yardım gerekirse haber ver.

BEN: Tarihteki en iyi ev arkadaşı olduğunu söylemiş miydim?

JACK: Yeterince sık söylemiyorsun.

BEN: Eve dönerken akşam yemeğini alıyorum. Suşi?

JACK: Olur.

BEN: Görüşürüz!

NICK: O zaman herkes geleneksel 4 Temmuz Hamptons plajı partisine geliyor mu?

GEMMA: Tabii ki geliyorum.

HARLEY: Beni de say!

BEN: Bence de. Bar mesaim yok, başka sipariş gelmezse gelmem muhtemelen sorun olmaz.

JACK: Şey... ben... az önce grup mesajlaşmasına mı eklendim?

GEMMA: Of, şimdi regl sohbetleri edemeyecek miyiz? İki gün öncesinden haber vermesi için Sadie'ye güveniyordum.

JACK: Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama benim yüzümden lütfen regl sohbetlerinizi aksatmayın.

NICK: İkisinin dönemleri senkronize. Anla artık Jack!

BEN: Siz çok tatlısınız ya.

NICK: Eee, 4 Temmuz'da Hamptons'a gelebilecek misin J?

JACK: Gelmemem için bir neden göremiyorum.

GEMMA: Mmm. Mayolu Jack.

BEN: Bu yazdığını gördüğünün farkındasın, değil mi?

GEMMA: Farkındayım. 😊

SEKİZ

[VEİ. Jack gerçekten de mayosuyla gelmişti. Nick'in Hamptons'taki –tabii ki plajın yanı başında olan– aile evine ulaştığımızda hepimizin sıcaktan dili damağına yapışmıştı, o yüzden mayolarımızı giydikten sonra hemen birkaç bira kapıp doğrudan havuz başına üşüşmüştük, çünkü okyanus manzaralı bir havuzdan daha güzeli olabilir miydi? Zenginler mantıklı insanlardı doğrusu.

Ama muhteşem manzara bile daha ilginç olan diğerinin önüne geçemiyordu. Jack son birkaç haftada tarzını birkaç adım ileriye götürmüş olabilirdi, ama ilk kez çoğunlukla paspal kıyafetlerin altında gizlenen bedenini alıcı gözle görebiliyordum. Ve... eh, böyle bir manzara aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bir yüzücünün sıırım gibi ince uzun bedenine sahipti. Bir kez olsun spor kıyafetiyle ya da... spor yaparken görmediğim halde karnında belli belirsiz baklavalara seçilebiliyordu.

Göğsündeki koyu renkli kıllar incecik bir çizgi halinde karnının altına iniyordu. Pazılı olmasa da kolları şekilli idi. Özetle çok seksiydi. Kesinlikle seksi. Ve bunu fark eden sadece ben değildim.

“Mesajı şakasına atmıştım, ama vay canına,” dedi Gemma, havuz kenarındaki şezlongundan ev sahibimi tepeden tırnağa süzerken.

“Sadie, o kıyafetlerin altında böyle bir şey sakladığını biliyor muydun?” diye sordu Harley, daha iyi görebilmek için güneş gözlüğünü burnundan aşağı kaydırarak.

Bense gözlüğümü iyice gözlerime yapıştırdım, çünkü kimse-
nin büyük bir iştahla baktığını görmesini istemiyordum. Umursamıyormuş gibi göründüğümü umarak omuzlarımı oynattım. “Yani... o... ben... şey... ne?”

Gemma’yla Harley bakışıp kahkahayı bastı.

“İkinizden de nefret ediyorum,” diyerek şezlongumdan kalktım, başımdaki şapkayı çıkarıp yere fırlattım ve sonunda havuza daldım.

Her yanıma saran soğuk su inanılmaz keyifliydi, ama ateşimi söndürmeye yetecek gibi değildi. Tabii ki güneşin altında oturmanın neden olduğu yangından bahsediyorum.

Sonuçta Jack, benim için arkadaştan daha fazlası değildi. İyi bir dost, destekleyici bir ev arkadaşıydı ve mayoyla... gerçekten iyi görünmesinin ne önemi olabilirdi ki? Hiç önemi yoktu.

Müthiş görünse bile hiçbir anlamı yoktu.

Havuzun turkuaz renkli zemininden fırlayıp rahat kulaçlarla suda kaymaya başladığımda biraz yüzmenin kafamı

dağıtacağını umuyordum. Havuz boyunca birkaç kez gidip geldikten ve sığ tarafına tekrar ulaştıktan sonra herkesi karşımda buldum. Havuzun kenarına dizilmişlerdi. Nefret ettiğimi bildiği halde Nick ayağıyla su sıçratınca geri çekilirken onu da kendimle birlikte çekmeye çalıştım.

Ama herif benden elli kilo avantajlıydı, o yüzden boşunaydı. Ta ki Harley ve Gemma desteğe gelinceye kadar. Üçümüz en azından başını birkaç saniye suyun altında tutmayı başardık. Tekrar çıktığında ağzından sular püskürtüyordu.

Jack havuzun kenarında tünediği yerden bizi izliyor, güreşimizden uzak durmaya çalışıyordu. Dudakları eğleniyormuş gibi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ama göz göze geldiğimizde solan gülümsemesiyle birlikte gözleri ciddileşti. Hatta birkaç kez yutkundu.

Ona doğru yüzmeye başladım, ama yaklaştığımı görür görmez ayağa kalkıp “İçki?” diye bağırdı omzunun üzerinden seslenerek. Ardından yanımızda getirdiğimiz soğutucunun yanına gitti.

Gemma bakışlarımı görünce anlayışla gülümsedi. Omuz silkip tekrar suya daldım. Etrafımdakileri görmemek için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Çünkü geri püskürtülmüş olmak resmen canımı yakmıştı. Oysa yakmamalıydı. Jack’i mayoyla görmek, platonik duygularımı hepten değiştirecek kadar sarsıcı bir deneyim değildi. Hem zaten duygularım sadece platonikti. Jack benim için yanlış seçim olurdu. Daha da önemlisi ben onun için en kötü seçim olurdum.

Uzun araba yolculuğu, Nick'in ailesiyle yediğimiz akşam yemeği ve gece havuzda yüzmek herkesi bitkin düşürmüştü. Merdivenlerin başında herkes birbirine iyi geceler deyip odasına yöneldi. Nick'le Jack aynı odayı paylaşacaktı. Harley ve Gemma da aynı odada kalıyordu. Haliyle ben yalnız uyuyacaktım. Odayı biriyle paylaşmadığıma sevinmem gerekirdi, ama pijama partilerini özlemiştim. Hem kafamı dağıtmam gerekiyordu. Harley'yle Gemma'nın odasına dala bilirdim, fakat orada sadece iki tekli yatak vardı ve yerde uyumak istemiyordum.

Başımı yastığa koyduğumda huzurlu ve rüyasız bir uykuya dalmak yerine beynim öğleden sonra yaşananları süper can sıkıcı bir futbol programı gibi tekrar oynatmaya başladı.

Doksanlar parfüm reklamı modeli gibi havuzdan çıkıp ıslak saçlarını geriye attığında kaslı karnından süzülen mükemmel su damlaları. Muhteşem ve kesinlikle seksi bikinimi süzerken gözle görülür bir şekilde alev alan bakışlar. Benden uzak durmak için olabildiğince nazikçe havuzdan kaçarcasına uzaklaşıp herhangi bir şey yapma çabaları. Jack. Jack. Jack.

Otuz dakika boyunca işkence gibi anlar gözümün önünden gitmeyince yataktan çıkıp parmak uçlarımda merdivenleri inerek mutfığa gittim.

Görkemli malikanenin sekiz milyon penceresinden sızan ay ışığı sayesinde ışık yakmam gerekmiyordu. Buzdolabının kapısını sessizce açıp sürahiyi aradım.

“Sadie!”

“Ne oluyor be?” En tiz çılgılımla olduğum yerde sıçradım.

“Şşş.” Harley, parmağı dudağında devasa mutfak adasının etrafını dönüp buzdolabını kapattı.

“Ödümü kopardın,” diye fısıldadım öfkeyle.

“Pardon.” Bana bir bardak su uzattı.

Mermer adanın etrafındaki döşemeli bar taburelerini işaret ettim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sanırım sen ne yapıyorsan onu. Uyuyamadım.”

Bardaktan bir yudum aldığımda kalbim sonunda normal hızına geri dönmeye başlamıştı. “Uyuyamamanın nedeni koridorun ucundaki bir adam olabilir mi?”

Bir kaşını kaldırdı. “Senin?”

“Önce ben sordum,” derken pis pis sırtıyordum.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Dahası sorumu yanıtlamamıştı.

“Sır olduğu söylenemez, biliyorsun. Senle Nick. Gem’le bir süredir biliyoruz. Birlikte olmak isterseniz sizi asla yargılamayız. İkimiz de mutlu olmanızı istiyoruz. Umarım bunu biliyorsunuzdur.”

“Biliyorum.” Harley oturduğu yerde kıpırdanıp başını çevirdi.

Derin bir nefes aldım, çünkü böyle durumlarda Harley için yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken sessizce oturup arkadaşım hazır olduğunda konuşmasına izin vermektir. Sessizliği doldurmamak için resmen dilimi ısıırıyordum, ama kendimi tuttum, çünkü Harley’nin buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sonunda suyundan bir yudum alıp hafifçe bana döndü. “Nick, deyim yerindeyse işi resmileştirmek istiyor.”

Sevinç çılgılığı atmamak için dudaklarımı sımsıkı büzdüm. “Bu iyi bir şey, öyle değil mi? Yani sen de resmileşsin istemez misin?”

“İstiyorum.” Bana bakarken gözleri parlıyordu. Gözyaşı değildi, orada saf bir sevincin kıvılcımları çakıyordu. “Onu seviyorum, Sadie. Sanırım onu uzun zamandır seviyorum.”

Uzanıp elini tuttum. “Bence de. Ve senin için gerçekten çok mutluyum. Onun için de. Muhtemelen onun için daha çok seviniyorum, çünkü turnayı gözünden vurdu.”

Gözlerini devirdi, ama hâlâ gülümsüyordu. Parmaklarımız kenetlendiğinde canımın yandığını hissetmek daha fazlasının olduğunu anlamamı sağladı.

“Grubumuza bir şey olursa ne yapardım, bilmiyorum. Sen ve Gemma kardeşim gibisiniz. Bu beraberliğin bozulmasından ödüm kopuyor.” Harley bunları tek nefeste söylemişti.

Elini bırakmadan onu kendime çektim. “Hey. Alakasız yok. Hiçbir şey bozulmayacak, anlaştık mı? İkinizin ilişkisi kötü bitse ki... bunun olmayacağını biliyorum, çünkü düğününüzü gözümde milyonlarca kez canlandırmış haldeyim... Ama öyle olsa bile hiçbir şey dörtlü grubumuzu dağıtamaz.” Omzumla omzuna çarptım. “Şu aşamada benim tek ailem sizsiniz. Bize bir şey olmasına asla izin vermem.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Söz mü?”

“Söz. Bu yüzden mi durgundun? Kötü bir şey olursa grubumuza ne olacağından mı endişeleniyordun?” Suyumdan bir

yudum alıp isterse sessizliği doldurmasını bekledim, çünkü anlatmak istediğini hissedebiliyordum.

Uzunca bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadan oturduk.

Sonunda derin bir iç çekti. “Beni bir süre dinleyip hiçbir şey söylememeni istiyorum. Tamam mı?”

Ağızımdaki hayali fermuarı kapatıp anahtarı uzaklara fırlattım.

Tekrar aldığı uzun nefesi yavaşça saldı. “Nick’in ailesinin siyah bir kadınla birlikte olmasına tepki vereceğinden korkuyorum.”

Elini daha sıkı tutsam da dinlemeye söz vermiştim.

“Annesiyle babasının liberal olduğunu, Obama’ya bağış yaptıklarını ve kağıt üzerinde her zaman doğru şeyi yapıp söylediklerini biliyorum. Ama kağıt üzerinde duyarlı olmakla oğullarının siyah bir kadınla birlikte olmasını kabul etmek arasında dağlar kadar fark var. Ve korkuyorum, Sade. Çünkü kötü tepki verirlerse bununla nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Dahası Nick’in ne yapacağından da emin değilim. Yani ilişkinin bu gelecek vaat eden mutlu anında, nasıl hissetmem gerektiğini gerçekten kestiremiyorum. Anlıyor musun?” Sesi çatladığından ağlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Her şeyin yolunda gideceğini, Nick’in ailesinin onu elbette kabul edeceğini söylemek istiyor, ama söyleyemiyordum, çünkü ben de bundan pek emin değildim ve yapmak istediğim en son şey ona yalan söylemek olurdu.

Ayrıldığıımızda elini ellerimin arasına alıp sımsıkı sıktım.
“Seni seviyorum. Ve yanındayım. Her zaman.”

Yine belli belirsiz gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”
Suyunun geri kalanını içtikten sonra boş bardağı lavaboya bırakmak için ayağa kalktı. “Geliyor musun?”

“Biraz sonra.”

Harley adanın kıyısında durdu. “Jack’ten hoşlanıyorum. İyi bir adam.”

“Az önceki duygu yumağına ne oldu? Şimdiden gözünü başkasına mı diktin?”

Aptal sözlerime aldırmadı, çünkü akıllı kadındı ve beni çok iyi tanıyordu. “Hakkında konuşmaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedikten sonra bir öpücük gönderip merdivenlere yöneldi.

Birkaç dakika daha karanlıkta öylece oturdum. Sonunda tezgahtaki sarı çiçeklere itirafta bulundum. “Sanırım ben de ondan hoşlanıyorum.”

DOKUZ

"ŞADIE JANE, o telefonu derhal elinden bırakmazsan, yemin ederim!.." Beline kadar durgun körfez suyundayken Nick bana boş tehditler savuruyordu.

Şemsiye altındaki şezlongumdan el işareti çekip tekrar telefonuma odaklandım. Son aranjman fotoğrafını paylaştıktan sonra mesajlarımı kontrol ediyordum. Birkaç sipariş mesajını cevapladım. En azından birinin gerçekleşmesi için içimden dualar ediyordum. Satışlarım büyüyordu, düzenli bir büyüme seyri vardı, ama yavaştı. Gerçekten yavaştı. Tatildi ve çoğu insan muhtemelen telefonundan uzaktı, ama bütün potansiyel müşterilerin isteklerini olabildiğince hızlı bir şekilde cevaplamam gerektiğini hissediyordum.

Ama Nick'in birkaç saniye içinde sudan çıkıp içindeki mağara adamını dinleyerek beni omzuna aldığı gibi suya atacağından emindim, o yüzden bütün mesajları cevapladıktan sonra telefonumu kapatıp işlerin gelişmesi için dua ettim.

“Sadie!” Bu sefer bağırınlar sözüm ona üç en iyi arkadaşım ve belli ki iş hayatıma hiç saygısı olmayan hain ev sahibimdi.

“Tamam be! Gerzekler!” Telefonumu hasır plaj çantama atarken bir dahaki sefere bir buketle gelip deniz kenarında bir fotoğraf çekme fikrini aklımda bir kenara yazdım.

Ardından tiril tiril elbisemi başımın üzerinden çekip çıkardım. Cırtlak pembe bikinimi giymiştim. En iyi *Baywatch** performansıyla ağır çekimde kumlarda koşarak serin mavi sulara daldım ve ekibimin oluşturduğu küçük dairenin yanında yüzeye çıktım. Eh evet, arada bakıyor mu diye Jack’e kaçamak bir bakış atmış olabilirdim.

Ve kesinlikle bakıyordu.

Nick yüzen soğutucumuzdan çıkardığı teneke kutudaki roze şarabı açıp bana uzattı. “Sonu gelmeyen mesailerden yine sonu gelmeyen mesailere dalmış olabilir misin?” diye sordu.

Köpüklü şaraptan büyük bir yudum alıp Jack’in baktığını fark ettiğimden beri yanan yanaklarımın sönmesini bekledim. “Evet. Ama bu mesailerde kendime çalışıyorum, o yüzden durum farklı.”

Harley kalçasıyla kalçama vurdu. “Seninle gurur duyuyorum. Kolay olmadı, biliyorum, yine de yeni işin büyümeye başlıyor.”

“Evimin her yerindeki bitmek bilmeyen çiçekler bunun kanıtı,” dedi Jack, dudaklarında yarı çapkın gülümsemesiyle bana bakarak.

* 1989-1999 yılları arasında bütün dünyada yayınlanan ve dönemin seks sembollerinden Pamela Anderson’ın da rol aldığı bir sahil güvenlik dizisi (ç.n.)

Anında midemde baloncuklar uçuşmaya başladı. Herhalde köpüklü şaraptandı.

“Belki bir gün kendi dükkanımı açabilirim,” dedim.

Tabii iflas etmezsem.

Nick bana doğru su sıçrattı. “Hey, daha iki ay oldu. Biraz gerçekçi olalım.”

“İki *buçuk* ay oldu. Ve gerçekçiliğin asla hayranı olmadım,” diye karşı çıktım. Çünkü yanıliyordu, ama öte yandan karşımdaki zaten Nick’ti.

Devasa şişme flamingosunda süzülen Gemma, akıntıyla uzaklaştığı için ellerini kürek gibi kullanarak geri geldi. “Hayatımda tanıdığım en gerçekçi insan sensin, Sadie Jane.”

Flamingoyu ittim. “Saçma sapan konuşmayı seviyorum, hepsi bu.”

Nick birasını havaya kaldırdı. “Seni bu yüzden seviyoruz. Yeter ki saçma sapan konuşmalarının hedefi olmayalım.”

“Hepiniz mükemmelsiniz. Niye hakkınızda saçma sapan konuşayım ki?” diyerek hepsine birer öpücük yolladım.

Harley koluma girdi. “Bu bizim için söylediğin en güzel şey olabilir.”

“Ne diyebilirim? Gönlüm zengin.” Rozemi başıma dikip boş kutuyu Nick’e uzattım. “Biraz daha şarap lütfen.”

Nick, ananas şeklindeki bir şişme kaba koyduğu teneke kutuyu bana doğru itti.

Açtığım kutuyu havaya kaldırdım. “Son birkaç yıldır Amerikalı olmaktan gurur duyduğum söylenemez, ama bir şeyden eminim... Hepinizle gurur duyuyorum. 4 Temmuz kutlu olsun kaltaklar!”

Hep birlikte tezahürat yaparken teneke kutularımızı tokuşturduk.

“Vay anasını, Sade, bugün duygusallığın zirvede,” diye bana öpücük gönderen Gemma’ya bir el işareti çektim.

Öğleden sonramız kokteyller ve dalgalar arasında rüya gibi geçti. Sonunda plajdan sıkıldığımız için alkol dozunu artırmak ve havuzda takılmak üzere eve yöneldik. Nick’in ailesi birkaç ahababını barbeküye davet etmişti, o yüzden bahçe insan kaynıyordu. Sohbet ve müziğe, arada sırada yan evlerden atılan havai fişekler eşlik ediyordu.

Sosisli sandviçlere, haşlama mısırlara ve Amerikan bayrağı şeklinde dizayn edilmiş taze yemişlere yumulduk. Ve yetişkinler bizim gibilere sıkıcı gelmeye başladığında battaniyelerimizi, ateşte marşmelov kızartmak için malzemelerimizi ve birkaç şişe şarap alarak kumsala geri döndük.

Nick ve Jack ateşi yakarken Harley ve Gemma marşmelovları şişlere geçiriyordu. Şarap şişesini açıp beş kağıt bardağa paylaştırdım. Gün boyunca ne kadar içtiğimin hesabını şaşırmıştım, ama sürekli çakırkeyif hissetmeme rağmen sınırı en azından henüz aşmamıştım. Damarlarımda dolaşan alkole iç yangınım eşlik ediyordu.

Nick’le Harley bir battaniyenin üstünde kucak kucağaydı. İlk kez yakınlaşmalarını saklama zahmetine girmiyorlardı. Gemma’yla uzun uzun bakışmamız daha çok mutluluktandı, ama minik bir endişe de yok değildi. İşler istediğimiz gibi gitmezse, korkusuz dörtlümüze ne olacağına dair bir endişeydi bu. Önceki gece Harley’ye söylediklerime rağmen ayrılırlarsa

grubumuza ne olacağını gerçekten bilmiyordum ve düşüncesi bile ödümü koparmaya yetiyordu. Ama bu akşam böyle düşüncelerin akşamı değildi. Bu akşam, iki en iyi arkadaşımı hiç bu kadar mutlu görmediğimi fark etme ve onlar için mutlu olma akşamıydı.

Gemma battaniyemizin üstünde yanıma kıvrılıp içimi rahatlatmak istercesine kolumu sıktı. Jack ateşin diğer tarafında, tam karşımızda oturuyordu. Parlak yeşil gözlerine baktığımda yüzüne kocaman samimi bir gülümseme yayıldı. Grupla birlikte olmamıza rağmen biraz olsun rahatlamış olduğunu görmek güzeldi. Daha genç ve halinden daha memnun görünüyordu.

Ve bu hali ona yakışıyordu.

İki şişe şarap ve sayısız marshmelov kızartmasının ardından Nick'le Harley yorgunluktan havlu atıp el ele eve yürüdü. Işıklara ve gürültüye bakılırsa, bahçedeki parti hâlâ devam ediyordu. Acaba el ele yürümeye mi, yoksa ilişkilerini Nick'in ailesinden saklamaya mı devam edeceklerdi? Neye karar verdiklerini görebilmek için gözlerimi kısıtım, ama gölgeler buna izin vermiyordu.

Gemma kadehinden son yudumunu alıp ayağa kalktı. “Ben de gidiyorum. Tükendim.”

“Eve kadar götürmemi ister misin?” dedi Jack hemen doğrularak.

Arkadaşım eliyle kışkıışladı. “Yok, ben iyiyim. Çıgılık atarsam gelirsiniz.”

Göz devirdim. “Bahçe kapısına varana kadar gözümüz üzerinde.”

Gözlerimin içine bakmak için çömeldi. “Sen iyi misin?”

Sorusunda dile getirilmemiş bir sürü başka soru vardı. Jack’le yalnız kalmak istiyor muydum? Yarın sonu gelmek bilmeyen pişmanlıklar yaşamama neden olacak bir şey yapacak mıydım? Battaniyenin üzerinde sızıp kalma ihtimalim var mıydı?

Hepsi makul sorulardı doğrusu.

Ama gülümseyip içini rahatlatmak için elini sıktım. “Ben iyiyim.”

Gemma el sallayarak iyi geceler diledikten sonra evin yolunu tuttu ve söz verdiğimiz gibi bahçe kapısına varana kadar onu izledik.

Ardından yıldızları görebilmek için battaniyenin üzerine sırtüstü uzandım. New York’un sunamadığı birkaç şeyden biri yıldızlardı, ama kumsaldayken milyonlarcası, lacivert bir kaddifenin üzerinde patlamış sim kutusu gibi gökyüzünden bize göz kırpıyordu.

“Kıçını kaldır da buraya gel, Piyango Jack.” Bir anda gözüme daha bir seksi gelmeye başlayan ev arkadaşımı battaniye üstünde yıldızları seyretmeye davet ederek şansımı zorluyor olabilirdim, ama pek umurumda değildi. Suçu elbette şaraba atabilirdim, oysa tek istediğim Jack’in yanımda olmasıydı.

Kıkırdadı. Birkaç saniye sonra da dizlerini göğsüne çekerek yanıma çöktü. Parmaklarının arasında bira şişesi sallanıyordu. “Aşağıda her şey yolunda mı?”

“Evet, yıldızları izliyorum.”

Başını kaldırıp baktı. “Connecticut’ta büyümüş biri olarak özlediğim çok az şeyden biri.”

“Connecticut’ta mı büyüdün?” Yeni bir sırrını ortalığa sererek dikkatimi gökyüzünden kendisine çekmeyi başarmıştı.

Ağzından kaçırmış gibi birasından büyük bir yudum aldı. “Evet.”

Sessizliğin çökmesine izin verdim. Belki Harley gibi konuşmak için zamana ihtiyacı vardı. Üstelik sessizliği devam ettirmeye itirazım yoktu, çünkü devamını getirmesini istiyordum. Bunun nedeni sadece merakımı gidermek değildi. Onu gerçekten tanımak istiyordum.

Ama başka bir şey demeden birasını bitirdi ve yanıma uzandı. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Sıcaklığı tenimi yakmaya yetiyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı, çakırkeyif olduğum için yaşadığımız anın her bir detayının farkındaydım. Yakınlık artı göz teması fazla geleceği için gözlerimi yıldızlara çevirdim.

“Sade?” Adım ağzından bir vaat gibi çıkıvermişti.

“Efendim?” Ciğerlerim yanıyordu, o yüzden bu tek kelimeyi bile zor söylemiştim.

Genzini temizledi. “Teşekkür ederim.”

Gözlerini, sabah uyandığımda aynada göreceğimden emin olduğum kıpkırmızı yanaklarıma dikmişti, yine de başımı çevirip bakmadım. “Niçin?”

Elini elime yaklaştırdığında serçe parmaklarımız değmekle değmemek arasında gidip geliyordu. “Beni dahil ettiğin için. Kabul ettiğin için.”

Serçe parmağına değen ben oldum. Belli belirsiz bir teması, ama etkisini bütün hücrelerimde hissedebileceğim kadar güçlüydü.

“Bir şeylere dahil olduğumu hissetmeyeli çok oldu,” derken serçe parmağını benimkine doladı.

Bu sefer başımı çevirip baktım, ama gözleri gökyüzündeydi. “Biz asla birlikte olamayız, Jack,” diyerek espri yapmaya, aramızda giderek büyüyen cinsel gerilimin küçük balonunu patlatmaya çalışıyordum. Ama taşıdıkları hakikat kelimelerin ağırlaşmasına neden oluyordu. Fazlasıyla iyi, fazlasıyla saf biriydi. Tepeden tırnağa hoş bir adamdı. Ve bende bunlardan eser yoktu. Ben onun tam zıttıydım. Biz, yaşam tarzlarının asla kaynaşamayacağı iki ayrı dünyanın insanıydık.

“Biliyorum,” dedi.

Bu tek kelime yüreğimin bir kağıt parçası gibi kırışmasına neden olurken nefesimi tuttum. Yeterince iyi olmadığını bilmekle bunu birinden duymak bambaşka şeylerdi.

Gözlerini yıldızlardan gözlerime çevirdi. “Ben hâlâ bir enkazım, Sadie. Seni de enkaz haline getiririm. Ve bu yüzden kendimi asla affedemem.”

Göğsümdeki sıkışmayı yansıtmak ister gibi benimkine doladığı serçe parmağını sıktım. “Jack...”

Ellerimiz birleştğinde parmaklarımı bırakmadan önce avucuma bir öpücük kondurdu. “Geri dönsek iyi olur.”

Ciğerlerim boşalmış gibi yanıyordu. Onu battaniyeye geri çekmek, bu konuyu konuşmak istiyordum, çünkü konunun henüz kapanmadığı aşikardı. Asıl enkaz benken, sorunun kendisi olduğunu düşünerek bu kumsaldan ayrılmasına izin vermezdim.

Ama Jack çoktan battanileri toplayıp katlamaya, kolunun altına sıkıştırmaya başlamıştı. Kalkmama yardım etmek için elini uzattığında teni tenimi buz gibi yaksa da yardımı geri çevirmedim.

Tek bir kelime bile etmeden eve doğru yürümeye başladık. Merdivenleri çıkmadan önce bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıp elimi sıktı, ardından başka bir şey demeden odasına yöneldi.

Birkaç dakika karanlıkta öylece kalakaldım. Sonunda kendimi merdivenleri tırmanmaya zorladım ve kendimi yatağı attım. Alkol ve kırık kalbim sayesinde neyse ki anında uykuya daldım.

GEMMA: Eee büyük haberi ne zaman alıyoruz Sade?

BEN: Sabah üçe kadar barda olduğum ve işlerim berbat gittiğı için hâlâ yataktan çıkmadığım, dahası hayatımın sonuna kadar muhtemelen barda çalışmak zorunda kalacağım haberini mi diyorsun?

HARLEY: Bence Instagram hesabını kontrol etsen iyi edersin tatlım.

BEN: Hassiktir. 500 yeni takipçi gelmiş!

GEMMA: Aynen. Bak, seni kim etiketlemiş!

BEN: AMAN TANRIM. TAM İKİ MİLYON
TAKİPÇİSİ VAR!!!!!!!!!!

BEN: Çocuklar, yüz mesaj almışım!

BEN: Umarım çoğu dallamalardan
gelmemiştir!

GEMMA: Yakışıklı dallama görürsen, bana
gönderebilirsin.

HARLEY: İğrenç.

HARLEY: Tebrikler, Sadie! Bu büyük bir dönüm
noktası olabilir!

BEN: Kalkmam lazım. Çiçek nasıl
satılmış gösterme zamanı!

JACK: Siparişlerin teslimatında yardıma
ihtiyacın varsa, cumartesi günü hiç planım yok.

JACK: Yani Sadie'ye özgü sevimliliğe sahip
değilim, ama ihtiyacın olursa buralardayım.

BEN: Çok tatlısın, ama benim için
bedavaya çalışmanı isteyemem, üstelik
sana para da veremem.

JACK: Benim için hiç sorun değil.

BEN: Dostluğumuza fazlasıyla katkı yaptın
zaten kanka. Güç dengesi acayip şaştı.

JACK: Sen neden bahsediyorsun?

BEN: Burada her şeyi masaya getiren
sensin.

JACK: Sadie.

JACK: Böyle düşünüyor olamazsın.

BEN: Gerçek bu, Jack.

JACK: İhtiyacın olursa teklifim hâlâ geçerli.

HARLEY: Geçen hafta sonu Nick'in ailesine
akşam yemeğine gittik...

BEN: EEE?

GEMMA: Nick'in bu grupta olmadığını kontrol
ettin, değil mi?

HARLEY: En az on kez.

BEN: TAMAM, EEE???????

HARLEY: Harikaydı. Annesi, "İkinizin aklınızı başınıza toplayıp toplamayacağınızı merak ediyorduk," dedi.

BEN: Ay çok şekeeeeer!

GEMMA: Mutfak robotu benim!

HARLEY: Haha.

GEMMA: Şaka yapmıyorum. Nick'in zengin arkadaşları, düğünde sana yenisini hediye eder.

BEN: Senin için çok mutluyum, Harley!

GEMMA: Ben de! Her gece odamdan gelen hıçkırıklar, yalnızlık ve terk edilme hıçkırıkları değil, yeminle.

BEN: Şeyyyyyy

BEN: Hani yardımına ihtiyacım yokmuş, güçlü ve bağımsız bir kadınmışım, bir erkeğe sırtımı dayamayı reddediyoymuşum gibi davrandığımı hatırlıyor musun?

JACK: Tam olarak bunlar söylenmedi, ama evet, sohbetin genel gidişatı hâlâ aklımda.

BEN: Gerçekten yardımına ihtiyacım var.

BEN: Lütfen.

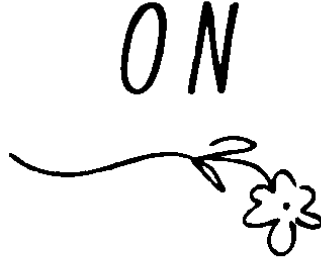
BEN: Yalvarıyorum.

BEN: Lütfen ama lütfen.

BEN: Bu akşam bara gelersen içkiler
benden!

JACK: Tişörtümü giyip geliyorum.

BEN: Hımmm. Çıplak üstle çiçek teslimatı.
Bak bu hiç fena fikir değil.

"**P**EKALA. Harley, sen bu ikisini Williamsburg'e götürüyorsun. Gem, sen Park Slope adreslerini hallediyorsun. Dört buket var, ama adresler yakın... O yüzden ağlamay kes. Gowanus'a üç buket bende ve Jack... sende de Windsor Terrace için tek sipariş var." Son siparişleri ait oldukları araçlara yerleştirdim. Gemma'yla ben çekçek kullanacaktık. Harley ve Jack de siparişleri tekerlekli minik kasalarla taşıyacaktı.

"Jack niye tek bir sipariş götürüyor? Sonuçta o erkek," dedi Gemma çekçeki alırken dudaklarını büzerek.

"Bu çok seksist bir söylem. Hem Jack bu tatlı evde yaşamama izin veriyor ve biliyorsun ki en az benim kadar sen de bu evi kullanıyorsun. Üstelik bedavaya kullanıyorsun, o yüzden kapa çeneni de çekmeye başla." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra herkesi gidecekleri yöne kışkıışladım. "Teşekkürler ve sizi seviyorum. Depar atmayı unutmayın!"

New York'un en ünlü influencer'ı sadece sipariş vermekle kalmayıp Instagram'da fotoğraflarını paylaştığı için Köprü ve Tomurcuklar'da işler çoğalmıştı. Bunun için şükreliyordum, ama aynı zamanda her şey çok hızlı geliştiği için hazırlanacak zamanım olmamıştı. Bir anda siparişlerin yığılması aranjmanları hazırlayıp teslim etmemi zorlaştırıyordu ve bu da geliştirmeye çalıştığım işim için iyi bir durum sayılmazdı. Neyse ki harika arkadaşlarım ve yıllar boyunca ustası olduğum excel tabloları sayesinde müşterilerin siparişlerini organize edebiliyordum. Dahası iş odaklı önceki hayatım nedeniyle gece geç saatlere kadar çalışmaya alışkıntım. Ama bitmek bilmeyen siparişler arasında sistemi ancak üçüncü haftada kurabilmiştik. Yapış yapış ağustos nemi yüzünden çiçeklerin teslime giderken arada bir serin suyla ferahlatılması gerekiyordu, yoksa boyunlarını büküverirlerdi. O yüzden Köprü ve Tomurcuklar önlüğü giyen arkadaşlarımdan hepsinde birer makas, birer sprey şişe ve son dakika düzenleme için birkaç ekstra çiçek vardı.

Harika desteklerini eksik etmeyen arkadaşlarıma borcumu barda bedava yemek ve içkiyle ödüyordum, çünkü yağın siparişlerle birlikte yağın paraya rağmen, aranjmanlar için gereken çiçekleri ve gerekli malzemeleri satın almak hiç de ucuz değildi. Gemma birkaç hafta sonra okula dönecekti, haliyle bedava sayılabilecek bir iş gücümden olacaktım, ama sosyal medyadaki çılgınlık söndüğünde bu kadar sipariş alacağımdan emin değildim ve iş olmadığı için boş boş oturacak birini işe almak istemiyordum.

İş kurmanın bu kadar zor olduğu kimin aklına gelirdi ki? Komedi dizilerindeki milenyaller her şeyin fazlasıyla kolay olduğu izlenimini yaratsa da her gün verilmesi gereken yeni kararlar, eskilerine eklenen yeni detaylar ve düşünülecek milyonlarca senaryo vardı. Tek istediğim güzel birkaç çiçeği bir araya getirmektir, oysa işletme ve finans eğitimime rağmen girişimcilik sandığımdan da fazla iş yükü getiriyordu. Üstelik hâlâ haftada iki akşam barda çalışıyordum, çünkü henüz düzenli bir gelir akışı sağlayamamıştım.

Teslimattan geri döndüğümde herkes malzemeleri ve ceplerinde cömert olduğunu umduğum bahşişleriyle beni bekliyordu. Bara gitmeden önce hızla duş alıp üstümü değiştirecek kadar zamanım vardı.

Ayakkabılarımı giymek üzere aşağı indiğimde Jack mutfaktaki adada oturuyordu.

“Akşam bara geliyor musun?” derken beyaz spor ayakkabımı ayağıma geçirip holdeki aynada son bir kez makyajımı kontrol ettim. Çoğu gece terden aktığı için çok fazla makyaj yapmıyor, sadece dudaklarıma biraz parlaticı sürüyordum.

“Sanırım. Nick’i aramayı planlıyordum.”

“Süper. Umarım gelirsin.” El sallayıp kapıya yöneldim.

Yüzeysel olarak Jack’le aramızda çok az şey değişmiş gibi görünüyordu, ama ne zaman konuşsak derinlerde kaynayan bir mahcubiyet hissediliyordu. Yıldızların altında konuştuklarımız bir daha gündeme gelmemiştir. İkimiz de olduğumuzdan daha çok sarhoşmuş ayağına yatarak ertesi gün hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi yapmıştık.

Ama artık nadiren gözlerimin içine bakıyordu. Ve o anlarda kulaklarımda sadece kumsalda söyledikleri tekrarlanıyordu.

Seni de enkaz haline getiririm.

Jack’le dört aydır birlikte yaşıyorduk. Hakkında ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Annesiyle babasının nasıl... ya da ne zaman öldüğünü hâlâ bilmiyordum. Connecticut’ta büyüdüğüne dair ağzından kaçırdığı bilgi dışında, tek bildiğim ev arkadaşımın video oyunlarından hoşlandığı ve mükemmel gözlere sahip olduğuydu.

Ah, bir de benimle ilgilenirken harika iş çıkarıyordu. Sabahları kahvemi yapıyor, barda geç saatlere kadar çalıştığım gecelerin sabahında kahvaltı getiriyor, akşamları yemeği ısıtıp başımı e-posta kutumdan kaldıramadığımda kaşığı adeta ağzıma dayıyordu.

Onu hak etmiyordum. Arkadaşlığımız, verme zahmetine bile girmeden ne kadar aldığımın mükemmel bir örneği idi. Ve tam da bu yüzden, arkadaştan fazlası olamayacaktık. Bu üstün cömertlikten faydalanmanın ötesine gidemezdim.

Buna rağmen mesaim başladıktan iki saat sonra barın kapısında belirdiğinde, midem nedense tepetakla oldu. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Dahası gülümsemesi altın madalya kazanmışım gibi göğsümü şişiriyordu.

Bara yakın bir köşedeki boş masaya oturdu.

“Selam.” Masanın üstüne karton bir altlık atıp dirseklerimi mermere dayadım. “Nick nerede?”

“Harley’yle birlikte.” Kollarını masaya koyduğunda aramızda yine birkaç santim kaldı.

“Ah, süper. O zaman herkes geliyor? Sanırım hepinize içki borcum var.” Molayı fırsat bilip sızlayan baldırlarımı esnettim. Brooklyn’de deli gibi koşturduktan sonra doğrudan bar mesaisine başladığım için bacaklarım beni öldürüyordu.

“Sanırım dışarı çıkmayacaklar. Yani bu gece bir tek ben varım.” Dudakları yumuşacık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Dimdik doğruldum. “Ah?”

Jack daha önce hiç tek başına gelmemiştir. Diğerleri geldiğinde çoğunlukla gruba katılırdı, ama bu ilk yalnız seferiydi.

“Eee? Sana ne getireyim? Her zamankinden mi?”

“Olur.”

Birasını doldurmak için bara dönerken ağırdan alıyordum, çünkü kafamı toplamam gerekiyordu. Jack’in bara beni görmek için gelmesi, yüreğimin sıkışmasına neden olmamış gibi yapamayacaktım. Evet, bedava bira içmeye gelmişti, ama bu küçük bir detaydı. Ve evet, yüreğim sıkışıyordu. Hem de nasıl! Oysa buna hiç gerek yoktu. Ama bu akşam Jack’de bir değişiklik vardı.

Birasını getirdim, ama sohbe fırsat kalmadan tekrar bara çağırıldım. Mekan dolmaya başlamıştı. Cumartesi kalabalığı şamatacı ve talepkardı. Nefes almaya zaman bulamıyordum. Yine de kokteyl hazırlayıp tezgahları silerken gözümü Jack’ten ayırmamayı başarıyordum. Birkaç farklı hanımın yaklaşma girişiminde bulunduğunu gördüm. Jack hepsiyle kısaca sohbet ediyordu, ama birkaç dakika sonra kadınlar hiç oyalanmadan daha bereketli kırlara koşuyordu.

Sonunda bir kitap çıkarıp barın loş ışığında okumaya başladı. Belli ki elindeki roman sosyal etkileşime karşı bir

kalkandı. Mola isteyip Jack için elimde bir birayla yanına gittim ve karşısına oturdum. Kendime de su almıştım. Masanın altında dizlerimiz sürtünüyordu.

Kaldığı sayfaya ayraç yerleştirip kitabı kenara bıraktı. “Selam.”
“Selam.”

Bir dakika kadar sessizce oturduk. En azından cumartesi gecesini kalabalık bir barın ortasında olabileceği kadar sessizdi.

“Bira için sağ ol.” Bardağını kaldırıp su bardağımla tokuşturdu.

“Siparişlerin teslimine yardım ettiğin için sen sağ ol.”

“Büyük zevkti.” Büyük bir yudum aldı. “Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.”

Midem korkunun buz gibi yumruğunda kasıldı. Bu akşam bir şeyler olacağını biliyordum. Jack muhtemelen botanik bahçesine çevirdiğim evinde birlikte yaşamaktan sıkılmıştı ve ayrılmamı isteyecekti. Elbette isterdi. Sessiz ve huzurlu hayatına gerçek Sadie tarzıyla hızlı bir giriş yapmış, hayatının merkezine kendimi yerleştirmiştım.

Parmaklarımla alnımı sıvazlarken birden başıma ağrı girdiğini ima etmeye çalışıyordum. “Üzgünüm. Bir stüdyo bulmaya çalışabilirim. Kirasını ödeyebileceğim bir yer olup olmadığından emin değilim, ama bir şeyler bulacağımdan eminim. Mutfak, banyo ve buzdolabından her şeyi temizlerim. Ve siparişlerin teslimatı için birini bulmaya kararlıyım.” Gözlerim ani bir gözyaşı saldırısıyla bulanıyordu. Mermer masanın gri bu-lamacına bakarken ağladığımı anlamasın diye gözlerimi hızla kırptırıyordum. “Sadece lütfen taşınmamı isteme, Jack.”

Sıcacık elini elimin üstünde hissettim. “Sadie.”

Hiç düşünmeden avucumu çevirdiğimde parmaklarımız kendiliğinden kenetlendi.

“Bana bakar mısın lütfen?” Sesi yumuşaktı, ama bardaki gürültüye rağmen her kelimesi yüreğime isabet etmişti.

Uzun bir nefes aldıktan sonra yavaşça başımı kaldırdım. Sakindim ve gözlerim de neyse ki hâlâ kuruydu. “İyiyim.”

En tatlı gülümsemelerinden biriyle bakarken gözlerinin kenarlarında ince kırışıklar belirmişti. “Taşınmanı istemiyorum.”

“Ya?” Bu basit açıklama, içimin biraz olsun rahatlamasına yetmişti, ama olumlu olana odaklanmak yerine aklım bu sefer hemen kira artışı ve birini tutma masrafına gitti.

“Henüz hazır değilsen stüdyo kiralamana ya da birini tutmana da gerek yok,” derken elimi sıktı. “Sadece önümüzdeki hafta buralarda olmayacağımı haber vermek istemiştım.”

“Ah?” Güzel habere rağmen tek düşünebildiğim, önümüzdeki hafta Jack’in evde olmayacağıydı. Midemi kemiren bu düşüncenin, teslimat için yeterli iş gücüne sahip olamayacağım la hiçbir ilgisi yoktu. “Ne kadar kalacaksın?”

“Perşembe gidiyorum, ama pazar akşamı, yemek yerken *Ev Hanımları*’nı seyretmek için dönmeye çalışacağım.”

Üç gece.

Midemi kemiren şey, bütün bir pizzayı yutabilecek türden bir sızıya dönüştü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sorarken cevap beklemiyordum, ama sormadan da edemezdim.

“Connecticut’a. Geçen sefer de oradaydım.” Boştaki eliyle birasını alıp sıvı cesarete ihtiyaç duyuyormuş gibi büyük bir yudum aldı. “Bizimkilerin evine... eski evimize gidiyorum. Ev hâlâ benim. Birkaç ayda bir kontrol etmeye, her şeyin yolunda olup olmadığını görmeye gitmek hoşuma gidiyor.”

Ellerimizin üstüne elimi yerleştirdim. Bir şey söylemeye... yeni şeyler söylemesine engel olmaya korkuyordum. Hamptons’tan dndğmzden beri bu bana açıldığı ilk sohbetimizdi. Zaten zel hayatıyla ilgili şimdiye kadar ne paylaşmıştı ki? Kat ettiğimiz yolda gerilemek istemezdim.

“Galiba satacağım.” Bir anda söylemezse asla syleyemeyecekmiş gibi kelimeler ağzından alelacele ıkıvermişti.

“Ah, Jack.” Taburemi kaydırarak ona yaklaştığımda baldırlarımız ve kollarımız birbirine değiyordu. “Ne kadar zaman oldu?”

“Araba kazasının üstünden yedi yıl geçti. Sence de çok uzun bir zaman değil mi?” Dudaklarının kenarındaki kıvrımın, her zamanki belli belirsiz gülümsemesiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Omuz silkerek elini sıktım. “Başıma benzer bir şey gelmedi, ama sanırım zamanını ancak sen belirleyebilirsin.”

Birasından bir yudum daha alıp dudaklarını büzdü. “Cumartesi günü emlakıyla randevum var, iptal etme ihtimalim yüzde elli elli.”

“Oraya gidip de iptal etmen gerektiğini hissetmen garip kaçmaz. Kimseye borçlu olduğun bir şey yok.” Başımı omzuna yasladım. Taburede otururken ona sarılmak yerine yapabileceğim tek şey buydu.

Alnıma küçük bir öpücük kondurdu.

Ve dudaklarının dokunuşu beni mahvetmeye yetti. Elbette endişelenmesini gerektirecek halde değildim, ama nefesimi tutmuştum, kalbim bu basit sevgi gösterisi karşısında göğsümde adeta donuvermişti.

“Seninle gelmemi ister misin?” dedim, doğrulup doğrudan yemyeşil gözlerine bakarak. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum, ama en dürüst cevap gözlerinden gelecekti.

“Bütün bir hafta sonu işinden seni alamam. İki bar mesaisi ve kim bilir kaç sipariş...” Tahmin ettiğim kelimeler ağzından dökülse de gözlerindeki yakarış her şeyi anlatıyordu.

“Perşembe seninle gelip cumartesi sabahı en erken trenle dönsem? O zaman sadece bir mesaimi kaçırmış olur, öte yandan siparişleri hazırlayabilirim. Cuma günü işleri Gemma ve Harley halleder. Şimdi düşününce... Neden kibarlık yapıyorum ki? Geliyorum, o kadar. İşler bir şekilde hallolur. O yüzden sen kafana takma.” Derin bir nefes aldım. “Tabii gelmemi istemediğin halde sen de kibarlık yaparsan başka. O zaman istenmeyen misafir olurum ki bu benim için bile fazla kaçır.”

Aramızda bir elektriklenme olunca bir an için başını eğip beni öpebileceğini düşündüm. O saniye nefes almayı unuttuğumdan eminim.

Ama Jack başını eğmedi, sadece minnetle gülümsedi. “Gelmen gerçekten hoşuma gider. Tabii işlerini ayarlayabilirsen.”

“Alooo? İşleri halletmek benim göbek adım.” Telefonunun alarmı zırlamaya başladı. “İş demişken bara dönmem gerekiyor.”

Jack elimi bıraktı. Saniyesinde tenim, o sakinleştirici dokunuşunu özlemeye başlamıştı. “Teşekkürler, Sade.”

“Lafı mı olur, ev arkadaşları bugünler için var!” Telefonumu kotumun arka cebine tıktırdım. “Dönecek misin, yoksa takılacak mısın? Birkaç saatim daha var.”

Kitabını yeniden alıp bıraktığı sayfayı açtı. “Senin için sıkıntı olmazsa takılacağım. Seninle eve yürüdüğümde kendimi daha iyi hissediyorum.” Bunları söylerken bana bakmıyordu, gözleri çoktan sayfayı taramaya başlamıştı ki bu da iyi bir şeydi, çünkü bu, bir erkeğin bana söylediği en güzel şey olabilirdi.

Dahası yeni yeni fark etmeye başladığım şeyler vardı: (A) Bu zamana kadar hayatıma giren bütün erkekler dallamalar geçidinden farksızdı ve (B) süper bir ev arkadaşım vardı.

Hassiktir.

“Pekala, buzdolabındaki orta rafta cuma teslimatları duruyor. Her birinin etiketinde isim ve adres yazıyor. Sadece dört tane var, o yüzden zor olmamalı.” Telefonun ekranını buzdolabından kendime çevirdim. “Sizin gibisi yok çocuklar. Sizi çok seviyorum.”

Harley, *aman, lafı mı olur* der gibi elini salladı. “Yardım edebiliyorsak ne ala.”

Gemma arkasında belirdi. “Geri döndüğünde Jack’le ilgili sıcak dedikodularınla borcunu ödeyebilirsin.” Sırnaşık öpücüklerle taklidimi yaptığı sırada öğrencilerinin hormonlu enerjilerini adeta emdiğinden emindim. Umutsuz vakaydı.

“Kanka, kapa çeneni. Adam burada yaşıyor.” Jack, her an tezgahın ardından sıçrayabilirmiş gibi mutfakta etrafıma bakındım. Oysa her zamanki gibi bodruma kapandığını biliyordum.

“Gem bir parça abartıyor olabilir, ama haksız değil. Bu büyük bir olay, Sadie. Herif sana hiçbir şey anlatmamaktan bir anda merhum ailesinin evine götürmeye terfi etti.” Harley’nin lanet olası mantığı ve çıkarımları.

“Birincisi o istemedi, ben teklif ettim. İkincisi, biz sadece arkadaşız. Üçüncüsü, ikinizden de nefret ediyorum” Gözüm özlemle şarap dolabına takıldı, ama daha öğlendi ve bir saat sonra yola çıkacaktık.

“Pardon ama Jack, bütün bu *biz sadece arkadaşız* saçmalığı için fazlasıyla seksi bir adam.” Gemma ekrana sığmak için Harley’yi dürtüklledi.

“Sadece arkadaş olmak için fazlasıyla seksiyse, o zaman sen nasıl sadece arkadaş kalabiliyorsun? Nick’le ben nasıl sadece arkadaş olabiliyoruz?” Sohbet ederken eşyalarımı toplamak üzere koşarak merdivenleri tırmandım.

“Ay, sen benimkini seksi mi buluyorsun?”

“Nick’in alnında resmen *Benim Tipim* yazıyor. Keşke bu kadar kibar olmasaydı.” Telefonumu yastıklarına dayayıp arkadaşlarımı kıyafetlerimi katladıktan sonra çantama atmamı izlemeye mahkum ettim. “Tam da bu yüzden Jack meselesi küçük bir kaşıntıdan ibaret.”

Gemma kaşlarını oynatıyordu. “Yani hafta sonu kaşıyacak mısın?”

“Rezilsiniz, kapatıyorum. Teslimat sorunu çıkarsa mesaj atarsınız. Sizi seviyorum, baaay!” İtiraz etmelerine fırsat bırakmadan telefonu kapattım. Zaten en rahat kıyafetlerimi çantaya tıktırmıştım, ama akşam yemeğine çıkmamız falan gerekirse diye bir de düzgün bir kıyafet seçmeyi ihmal etmedim.

Hımm. Jack’le akşam yemeği. Sadece ikimiz.

Aklım olası bir randevuya gitmişti, ama aşağıdan bana seslendiğini duyduğum anda kafamdaki görüntüleri bir kenara atmak zorunda kaldım.

“Geliyorum!” diye bağırarak iPad’imi, dizüstü bilgisayarımı ve şarj aletlerini tıktırdıktan sonra çantanın fermuarını kapatıp merdivenlere yöneldim.

Mutfakta atıştırmalıklarla dolu torbayı kaldırıp çantama atmaya hazırlandığım sırada Jack elimden çekip neler aldığımı görmek üzere içini karıştırdı. “İki üç saatlik yolculuk olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Atıştırmalıkta asla cimrilik etmeyeceksin. Hem bütün hafta sonu yetecek kadar aldım.” Atıştırma alışkanlığımı kimse sorgulayamazdı.

“Southport’ta da market var,” diyen Jack torbayı omzuna atıp eliyle kapıyı gösterdi.

Basamaklardan indiğim sırada Jack kapıyı kilitledi. Kiraladığı SUV aracı evin önüne park etmişti. Elimizdekileri arka koltuğa attık, ama ön koltuğa geçip emniyet kemerimi takmadan önce bir paket ayıcık jelibon almayı ihmal etmedim.

Jack gergin bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Hazır mısın?”

“Hazır ve de nazırım.”

Çalan tuhaf emo müziğine beş dakika dayanabildim ve ardından hemen telefonumu çıkararak bu zamanı e-postaları ve mesajları cevaplayarak, yerel çiçekçilerin Instagram fotoğraflarına beğeni atıp yorumlar yazarak değerlendirdim. Bir gün ben de kendimi bir çiçekçi olarak görebilecek miydim acaba? Halihazırda yan iş olarak çiçek aranjmanları yapan bir barmenden fazlası değildim. Eh, Köprü ve Tomurcuklar'da işler hızlanıyordu, ama gidilecek daha çok yolum vardı.

Çevreyoluna çıktığımızda midem bulanmasın diye telefonumu bırakıp başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi yumarak midem yatışana kadar nefes egzersizleri yaptım.

“Sadie...”

Bacağımda sıcak bir el hissettiğimde sıçradım.

Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı aldı. Jack'in sürdüğü arabada, yolcu koltuğunda oturuyordum, ama araç artık ne hareket halindeydi ne de New York eyaletindeydi.

Güneş gözlüğümü alnıma kaldırıp gözlerimi ovuşturdum. “Kahretsin. Neler oldu?”

Jack gülümserken emniyet kemerini çözüyordu. “Uyuyakaldın. Geldik.”

Çaktırmadan salyam akmış mı diye ağız kenarlarımı kontrol ettim, ama neyse ki bir kaza yaşanmamıştı. “Yol boyunca niye uyandırmadın?”

Kapısını açtı. “Resmen bayıldın. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Kendi emniyet kemerimden kurtulup kapımı açtığımda tutulan kaslarım yüzünden neredeyse arabadan aşağı

yuvarlanıyordum. Öğleden sonraydı, güneşin batmasına daha birkaç saat vardı. Altın rengi ışıklar önümüzdeki sularda oynayıyordu. Birden ağzım açık kaldı. Ev, karşıımızda masmavi uçsuz bucaksız dalgalanan koyun tam ortasıındaydı. “Hassiktir!” derken evin her köşesini dikkatle inceliyordum. “Hassiktir!”

Thomas ailesinin emlak söz konusu olduğunda zevkli olduğu belliydi. Ev... Daha doğrusu malikane devasa görünüyordu. Eskimiş gri ahşap ve beyaz pervazlar, Connecticut kırsalında yaşamak istesem tam da hayal edeceğim türdendi.

Yanına taşındığımdan beri Jack buraya sadece iki ayda bir gelmesine rağmen bahçe kusursuz bir şekilde bakımlıydı. Düzgünce kırpılmış gül ağaçları taşlarla süslenmiş yürüyüş yolunun iki yanına dizilmişti. Evin etrafı çok fazla bakım gerektirmeyen bitki tarhlarıyla doluydu. Bahçenin geri kalanı yemyeşildi. İçimdeki Kalifornialı, böylesine bakımlı tutmak için bahçeye ne kadar su harcandığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Çantalarımızı taşıyan Jack biraz arkamdaydı. “Ne düşünüyorsun?”

İtirazına aldırmadan kendi çantamı aldım. “İnanılmaz şahane.”

Dirseğiyle dürtüklediğinde turkuaz renkli kapıya giden yolda yürümeye başladık.

Özlemle derin bir iç çektim. “Parlak renkli kapılara bayılıyorum.”

“Söylemiştin.” Kilidi açmak için çantasını yere bıraktı. Ardından kapıyı açtı.

“Yine orgazmik bir deneyim mi yaşayacağım?” Kelimeler ağzımdan niyetlendiğimden biraz daha puslu çıkmıştı, ama bunu herhalde aniden uyanıp kendimi dergi kapaklarına yarasır bahçede bulmama yorabilirdim.

Bana bakarken gözbebekleri büyüyen Jack zorla yutkundu. “Affedersin?”

“Senin evi ilk gösterdiğindeki gibi yani?” Çapkın çapkın sırttım. “Yine bir emlak pornosuna mı giriyorum?”

“Ah.” Genzini temizleyip çantasını aldıktan sonra beni eşikte bıraktı.

Kıkırdayarak arkasından içeri girdiğimde bir kez daha beynimin orgazm geçirmesine kendimi hazırladım.

Ve gerçekten de orgazm yaşatacak cinstendi. Yani büyüklüğü ve lokasyonu hesaba katılırsa orgazm olmamak çok zordu. Ama aynı zamanda son yirmi yılda hiç dokunulmamış gibi görünüyordu ki Jack’in annesiyle babasını kaybetme zamanı düşünülürse bu gayet mantıklıydı.

Mobilyalar ve döşemeler eski moda olsa da her şey tertemiz ve iyi durumdaydı.

Çantamı merdivenlerin dibine bırakıp evin arkasına yöneldim. Nasıl olduğunu anlayamıyordum, ama arka bahçe de doğrudan suya bakıyordu. Soran gözlerle Jack’e baktım.

Omuz silkti. “Koya hem arkadan hem önden manzarası olan birkaç ev var.”

Koy manzaralı bir evin kaç patlayacağını hesaplamaya çalışsam da vazgeçtim, çünkü her an bayılabilirdim. O yüzden oturma odasına geçtim. Burada ilk göze çarpan farklı

mavi tonlarda yastıkların yığıldığı gri renkli devasa kanepeydi. Yatağım büyüklüğündeki bir televizyon, gri tuğladan şöminenin hemen üzerine asılmıştı. Oturma odasının sol duvarı tamamen camdı. Güneş suda elmas taneleri gibi oynayıyordu. Yumuşak krem rengi duvarlarda hiçbir şey asılı değildi, ama belli belirsiz renk değişikliği olan yerlerde bir zamanlar fotoğrafların ve tabloların asılı olduğunu tahmin edebiliyordum. Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Jack'in çocukluğuna dair ufacak da olsa ipucu verecek aile portreleri görmeyi ummuştum.

Yolda açmaya bile fırsat bulamadığım atıştırmalıkları mutfağa götüren Jack geri geldi. "Odanı görmeye hazır mısınız?"

"Tabii ki. Önden buyurun."

Merdivenleri tırmanıp upuzun bir koridorda evin arka tarafına yürüdük. Son odaya geldiğimizde "Burası en sevdiğim misafir odası," dedi.

Böylesi bir malikanede elbette birden fazla misafir odası olacaktı.

Kapıyı açtığım anda kalakaldım. "Buraya taşınmak istediğimi söylesem ayıp etmiş olur muyum?"

Jack gülüp ilerlemem için dirseğiyle dürttü.

Ahşap zemine bembeyaz pelüş bir kilim serilmişti. Beyaz yumuşak ketenden örtüleri ve sayısız yastığıyla yatak, hayatımda kıcımların müşerref olabileceği en büyük yataktı. Fransız kapılar suya bakan bir balkona açılıyordu, ama odaya girdiğimde manzarayı umursamadan yatağın ucuna gidip çantamı bırakarak duvarda asılı duran tabloya baktım.

O kadar detaylıydı ki fotoğraf bile olabilirdi. Aslında tablo olduğunu anlamak için gözlerimi iyice kısmam gerekmişti. Balkondan görünenin benzeri bir kumsal manzarasıydı. Kumlara dokunsam, parmaklarımın arasından akıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Suyun yüzeyi, mavinin her tonunu yakalamıştı. Ama asıl dikkatimi çeken kıyıda çıplak ayaklarla el ele yürüyen üç kişiydi. Ortadaki koyu renk dalgalı saçları ve parlak yeşil gözleriyle altı yedi yaşlarında küçük bir çocuktü. Dalgalı saçlarını solundaki kadından, zümrüt yeşili gözlerini diğer yanındaki adamdan almıştı.

Nefesim boğazıma takıldı. Arkamda duran Jack'in sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Çok güzel."

"Annemin en sevdiği tabloydu."

"Nedenini anlayabiliyorum." Elimini arkaya uzatıp elini sımsıkı tuttum. "Burada kalmamı istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

Parmaklarımız kenetlendi.

Bir dakika kadar hiçbir şey demeden öylece durduk. Gözlerimi karşımdaki şaheserden ayıramıyordum, ama Jack'in gözleri tabloyla aramda mekik dokuyordu. Büyülü sessizliği ilk bozan o oldu. "Yüzmeye ne dersin?"

Ne diyeceğimden emin olamadığım için başımı sallamakla yetindim. Burada, bu odada olmak, Jack'in annesiyle babasını, büyüdüğü evi, ruhunun penceresini görmek... Hepsi çok fazlaydı. Hepsi adeta yüreğime oturmuştu.

Üstümü değişmem için çıkarken aşağıda buluşmayı önerince biraz rahatlardım ve sonunda gözlerimi tablodan ayırıp hızla mayomu giyerek üzerine de bir tişört geçirdim. Parmak arası terliklerimi giyip saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra da merdivenlerden aşağı indim.

Jack çoktan mayosunu giymiş beni bekliyordu. Onu ilk kez üstsüz görmediğime sevinliyordum, çünkü duygu yüküm yüzünden her an alev alabilirdim. Kolunun altına iki havlu sıkıştırmıştı. Diğerini uzattığında koluna girdim.

Kendi kendime bütün bu fiziksel temasın burada, onun için önem taşıyan bu alanda olmamızdan kaynaklandığını ve Jack'in, ilgime ve dostluğuma ihtiyaç duyduğunu söylüyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse koluna girmek hoşuma gidiyordu. Koruyucu ve rahatlatıcı bir yanı olduğunu düşünüyordum ve tenine kısacık bir an dokunmak bile bütün vücudumun alev almasını sağlıyordu.

Havlularımızı evin arkasındaki terasta duran şezlongların üzerine attı. "Bence kıyafetlerini burada bırak. Bazen deniz aniden yükseliveriyor."

Parmak arası terliklerimi çıkarıp tişörtümü başımın üzerinden çektim.

Ayak tırnaklarımdan dağınık atkuyruğuma kadar bütün vücudumu süzerken Jack'in gözlerini sıcacık bir gülümseme ısıtıyordu. Ama bir şey demeden elini uzattı ve bir dizi taş basamaktan beni kumsala indirdi. Plaj uzanmaya ya da piknik yapmaya yetmeyecek kadar incecik bir şeritten ibaretti ve etrafta sadece birkaç ev olduğundan boştu.

Belimize kadar girdiğimiz su çivi gibiydi, ama akşamüstü güneşi sıcaktı ve serinlik, coşan duyularımı bir nebze de olsa kontrol etmeme yardım ediyordu.

Jack gözlüğünü evde bırakmıştı, o yüzden ilk kez gözlerini arada bir engel olmadan görebiliyordum. Bir süre havadan sudan konuşurken gözlerinin konuya göre değişen yeşil tonlarına dikkat kesildim. Dizi dedikoduları, işlerin durumu, son çıkan video konsolunu satın alıp almama sorunsalı...

Ama güneş batmaya başladığında aramıza bir sessizlik çöktü. Serinleyen hava, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Jack parmağını omzumdan bileğimin suyla buluştuğu noktaya kadar kaydırduğunda ürpertilerim fena bir hal aldı. “Eve dönmek ister misin?”

Biraz ısınmak için kollarımla kendimi sararken başımı iki yana salladım. “Şu anda manzara kaçırılmayacak kadar güzel.”

“Gün doğumunu görmelisin.”

“Sanırım cumartesi göreceğim.” Treni yakalamak için koşarak ayrılmadan önce sabahın keyfini çıkarmak için kendime zaman ayırmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. “Burada büyümek nasıldı?”

Jack elini suda kaydırduğunda etrafımıza minik dalgalar yayıldı. “Aslına bakarsan, o zamanlar burada olmaktan nefret ediyordum.”

“Sahi mi?” Böylesi güzel bir şey şöyle dursun, Jack’in herhangi bir şeyden nefret edebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Çok ücra bir yerdeyiz. Arkadaşlarımın evine bile ancak arabayla gidebiliyordum. Tek çocuk olduğum için kendimi çoğunlukla yalnız hissediyordum, o yüzden kendimi oyalayıp eğlendirmenin yollarını bulmam gerekiyordu.” Omuz silktiğinde dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirmeye başladı. “Ama artık sadece iyi günleri düşünüyorum. Kumsalda geçen yazlar, babamla mangal yaktığımız akşamlar, annemle pişirdiğimiz kurabiyeler.”

“Hatıraların böyle evrilmesi tuhaf.” Sarkacın diğer ucundaki hatıralarımı düşünmemeye çalıştım. Çocukluğumun bir yerlerinde iyi hatıralar ve güzel deneyimler muhakkak vardı, ama hiçbirisi hatırımda değildi. Bunun yerine beynim sadece *asla yeterince iyi olamayacaksın* sözlerine takılmıştı. Olumsuzlukların çoğunu paketleyip beynimin gerilerine tepişti miştim, yine de arada sırada aniden yüzeye fırlayıveriyorlardı. Mesela Jack’le bir adım atmayı düşündüğüm her seferinde olduğu gibi.

Asla yeterince iyi olamayacaksın.

“Geldiğin için mutluyum, Sadie.” O kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki aramızda birkaç santim mesafe olmasa muhtemelen duyamazdım. Üstelik aklımdan geçenlerin tam tersi içerikte olduğu için düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım.

Ama yapamadım. Söyledikleri, beynimin gerilerine ittiğim can yakan sözleri adeta buzdan bir değnek gibi dürtüyordu. “Ben de mutluyum.”

ON BİR

TERASA GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE güneş batmaya yüz tutmuştu. Gök-
yüzü koyu lacivert bir tona bürünmüştü. Hava hiç bekle-
mediğim kadar serindi, o yüzden hemen tişörtümü üzerime
giydim, ama pek ısınamayınca sıcak bir duş ve pijamalarımın
hayaliyle koşar adım eve döndüm.

“Sorun olmazsa akşama makarna yapacağım?” diyen Jack,
mutfığa yönelmeden önce şöminenin yanındaki bir düğmeye
bastı.

“Bir saniye! Yani bunca zamandır yemek pişirmeyi biliyor
muydun?” Merdivenlerin dibinde durup bunu benden sakla-
masının hesabını sorar gibi pis pis ona baktım.

“Sadece makarna. Tek yapabildiğim bu,” dedikten sonra
havlusunu beline sardı. Bense gözlerimi göğsünden ve ıslak
dağınık saçlarından almakta zorlanıyordum. Sular karnından
mayosuna süzülüyordu.

“Makarnaya asla hayır demem. Duş alabilir miyim?” dedim. Aslında soğuk bir duşa ihtiyacım olabilirdi.

“Al tabii. Ben de bu arada yemeği halledeyim,” diye beni kışkıışladıktan sonra mutfağa girdi.

Merdivenlerden odama çıktığımda makyaj çantamı ve pijamalarımı alıp özel banyoma girdim. Devasa değildi, buna rağmen içine gömülmeyi hayal ettiğim bir küveti vardı, ama makarnanın çabuk pişeceğini biliyordum ve Jack’i bekletmek istemezdim. Islanmasın diye saçlarımı toplayıp hızlı ama çok sıcak bir duş aldım. Ardından yumuşacık keten şortumla eski bir tişörtümü giydim. Keşke akşam giymek için daha kalın bir şeyler getirseydim, ama şarap ve şöminenin soğuşun icabına bakacağından emindim.

Aşağı indiğimde Jack mutfaktaydı. Üstünü değiştirmişti. Islak saçlarına bakılırsa o da hızlı bir duş almıştı. Beyaz renkli dar bir tişörtle... arkadan çok güzel görünen bir eşofman giymişti. Tezgahın üzerindeki dolu şarap kadehini işaret etti. “İstersin diye düşündüm.”

“Beni çok iyi tanıyorsun,” diyerek şarabın önündeki sandalyeye oturup büyükçe bir yudum aldım.

Bu sefer yanımdaki sandalyeyi işaret etti. “Bunu da çıkardım. Kazak getirmeyi akıl edip etmediğinden emin değildim.”

Sağıma baktım. Üzerinde Captain America kalkanı olan lacivert bir kazağı sandalyeye konmuştu. Hemen üzerime geçirdim. Sıcaklığı ve yumuşaklığı anında keyfimi yerine getirmişti. “Biliyorsun, bazı kültürlerde bir kadına kazak vermek, evlilik teklifi anlamına gelir.”

Jack, devasa adanın bir tarafındaki sekiz gözlü ocakta büyükçe bir tencereyi karıştırıyordu. “O kültürler, ortaokul öğrencilerinden ibaret olabilir mi?”

“Olabilir.” Ellerimi, kollarımın içine sokarak pamuklu sıcaklığı hissettim. Bir taraftan kazağın üzerine sinen kokuyu içime çektiğimi çaktırmamaya çalışıyordum. Kahve ve kağıt kokusu... “Umarım bunu geri vermeyeceğimi biliyorsundur.”

Dudağının kenarı seğirdi. “Brooklyn’de Captain America kazağıyla dolaşmayı mı planlıyorsun?”

“Sayılmaz. Bir daha gün yüzü görmeyeceğinden emin olabilirsin,” dedikten sonra kötü kalpli kadın kahkahası attım.

Ocağı söndürüp makarnayı süzgece aktardı. “Muhtemelen senin için sürpriz olmayacak, ama bir sürü kazağım var, o yüzden sende kalabilir.”

“Eh, o zaman hiçbir eğlencesi kalmaz ki?”

“Yani geri verecek misin?”

“Tabii ki hayır.” Jack şehirden ayrılıp tuğla taşlı evde beni tek başına bıraktığında bir zavallı gibi yatağa kazağıyla gireceğimi biliyordum.

Makarnayı tekrar tencereye aktarıp üzerine sos döktükten sonra birkaç kez karıştırdı. Ardından iki ayrı tabaktaki iki kocaman porsiyondan birini bana verip diğerini yanıma koydu. Kadehlerimizi tekrar doldurduktan sonra da yanımdaki sandalyeye oturdu.

Kadehimi kaldırdım. “Makarna için teşekkürler.”

Tokuşturdu. “Lafi mı olur derdim, ama ciddiye alacağını biliyorum, o yüzden tehlikeli sulara hiç girmeyeceğim.”

“Hızlı öğreniyorsun,” diyerek çatal dolusu makarnayı ağzıma götürdüm. Dört aydır bir kez olsun ocağın başında görmediğim adamdan ne bekleyeceğimi kestiremiyordum. “Vay canına. Bu gerçekten iyiymiş.”

“Şüpheli mi vardı?”

“Yani... evet?” Bir çatal daha doldurdum. “Eh, benim için asla makarna pişirmemeliydin. Artık haftada bir yapmanı isterim.”

Gülüp şarabını yudumladı. “Peki, sen ne sıklıkta yemek pişireceksin?”

Soruyu savuşturmak için ağzıma bir yudum daha aldım. Bir dakika sonra, “En azından arkadaşlarım gelip yemek pişiriyor,” dedim.

“Doğru.”

Arada bir, “Hassiktir, bu çok iyi,” ya da “Bence daha sık makarna pişirmelisin,” çıkışlarım dışında yemeğimizi dostça bir sessizlik içinde bitirdik. Sonunda tabakları lavaboya götürüp bulaşık makinesine koymadan önce sudan geçirdim.

Arkamı döndüğümde göz göze geldik. Bakışları adeta ruhumu okuyordu. Sırıtmaya başladığında karnımda çakan kıvılcımlar güney yönünde ilerliyordu.

“Uyumak mı istersin, yoksa film seyredelim mi?” deyip gerinirken tişörtü açıldı ve kısmen karnı görüldü.

“*Netflix and chill* mi teklif ediyorsun?”* Şarabın çözdüğü dilime hakim olamadan soru ağzımdan fırlayıvermişti. Gerçi

* *Netflix and chill*, çiftlerin birlikte vakit geçirirken arka planda dönmesi için dizi ya da film açmaları için kullanılan bir deyiştir. (e.n.)

dilime ne zaman hakim olabilmişim ki? Neyse ki aklımdan geçenler dilime vurmuyordu. “Film fena fikir değil. Kanlı ve korkunç bir şeyler mesela.” Bu sayede korkuyla çılgılık atarak Jack’e sarılabılırdim. “Ya da aptalca komik bir şey... Evet. Aptal. Komik.”

Tıpkı ben!

Jack kahkahasını tutma zahmetine bile girmedim. “Filmden önce biraz daha şarap?”

Bu, muhtemelen kötü fikirdi. “Evet, lütfen,” diyerek kadehimi uzattım.

Sonra oturma odasına geçtiğimizde her zamanki gibi kanepenin köşesine kuruldum. Bence kanepenin köşesi en rahatıydı ve Jack’in baş köşeyi bana bırakması ya da benim hep baş köşeye kurulmama izin vermesi gözümünden kaçmıyordu.

Şarabımı sehpayı bırakıp bacaklarımın üzerine yumuşacık bir battaniye serdim. Çok üşümüyordum, ama duygularımla aramda ekstra bir koruma katmanına ihtiyacım vardı.

Ah. Duygular.

Jack düşünceli ve sessiz olduğunda, sadece ev arkadaşımı-şız ve aramızda hiçbir şey yokmuş gibi yapmak daha kolaydı. Yine düşünceliydi, ama aynı zamanda daha çok gülümsüyor, daha az sessiz kalıyordu, o yüzden midemdeki kelebeklerin ve bedenimdeki karıncalanmaların aramızdaki çekimle bir ilgisi yokmuş gibi yapmak giderek zorlaşıyordu.

Yine de onu bana sık sık bakarken yakalamama ve benimle tatlı tatlı ilgilenmesine rağmen Jack Thomas’ın etrafında hâlâ duvarlar vardı. Henüz tek bir tuğla bile sökmeyi

başaramamıştım. Üstelik benimle ilgilendiğine dair tek bir işaret bile göstermemişti. Zaten Jack gibi iyi bir adam benimle niye ilgilensindi ki?

O yüzden hayatım boyunca yaşadığım en iyi koşulları kaybedecek kadar işleri sarpa sardırmadan önce midemdeki kelebekleri ve bedenimdeki karıncalanmaları bastırmam en iyisi olacaktı.

Jack, evde olduğu gibi kanepenin diğer ucuna değil, aramızda çok az mesafe kalacak şekilde kanepeye yığıldı ve kolunu kanepenin arkasına dayadı. Bana dokunacak kadar olmasa da yakınımıdaydı

Tanrım. Bu işlerde çok kötüydüm.

Tamam. Kelebekler kilit altındaydı. Yangın başlamadan şu kıvılcımları etkisiz hale getiriyordum.

Sehpadan uzaktan kumandayı alıp Netflix'i açtım ve *Fırılama Kızlar** filmini aradım. "Bu olur mu?" diye sorarken hayır demeyeceğini biliyordum. Dahası nefret edeceği türden bir film olduğunun da farkındaydım.

"Tabii. Daha önce görmemiştim." Kafamın içini görüyor ve ne yaptığımı biliyormuş gibi bir kaşını havaya kaldırdı.

Oysa ben bile ne yaptığımı bilmiyordum.

Uzun süredir ilk kez telefonumun alarmını ayarlama zahmetine girmemiştim. Dolly Parton'ın *9 to 5* şarkısı çalmıyordu. Bunun yerine pencereyi örten beyaz ve ince perdelere rağmen

* *Clueless*, 1995 yapımı bir gençlik komedi filmi. (ç.n.)

Fransız balkon kapılarından sızan güneş ışığıyla uyanmıştım. Koydaki dalgaları görmek için yatakta yana dönmem yetiyordu. Perdeleri açmak için hızla fırlayıp tekrar yumuşacık yorganın altına gömüldüm.

Aklımdan geçirmiş olsam da kazakla uyumamıştım. Yatakta bir yere sıkıştırmış olabilirdim. Belki yastığın altına tikiştirmiş da olabilirdim.

Belki de artık aklımı falan kaçırıyor da olabilirdim.

Son birkaç ayda bana neler olduğunu bilmiyordum, ama daha önce hiçbir erkeğin etrafında böyle pervane olmamıştım. Tamam, belki *pervane olmak* abartılı kaçabilirdi ama beynimi... ve kalbimi kıpır kıpır eden yabancı ve tekinsiz bir şeyler vardı. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı, bir erkeğe iki geceden fazla ihtiyaç duymamıştım. Dünyanın en iyi arkadaşlarına sahiptim. Her zaman başarılı olduğum bir işim olmuştu. Gönüllü ya da gerekirse pilli bir arkadaşla ihtiyaçlarımı karşılamak benim için hiç sorun olmamıştı. Neden bunların değişmesini isteyecektim ki?

Ama mükemmel evi, büyüleyen gülümsemesi ve inkar edilemez güzel kalbiyle Jack Thomas hayatıma girmiş ve birden bedenimde nasıl başa çıkabileceğimi kestiremediğim yeni bir şeyler olmaya başlamıştı. Ortada şehvet olduğu çok belliydi ama ev arkadaşşıma sevişmek isteyip istemediğini de soramazdım ya! Hem sonrasında kim bilir neler yaşanırdı.

Ya istemezse ne olurdu?

Hem onunla yapmak istediğimin sadece sevişmek olduğundan bile emin değildim... ki bu da en tuhafıydı. Bazen yatakta

yalnız yatarken Jack'in yanımda uzandığını hayal ediyordum. Seks öncesi ya da sonrası değil, hayalimde öylece yanımda yatıyordu. Benimleydi. Bazen başım göğsünderken saçlarımı okşuyordu. Bazen parmaklarım karnındaki kıllarında dolaşıyordu. Bazen konuşuyorduk. Ve bazen sadece aramızdaki bağın keyfini çıkarıyorduk.

Bu duygulara bir son vermem, taşmak üzere olan bir küvetin musluğunu kapar gibi her şeyi kapatmam gerekiyordu ki bu, istediğimden değil, sadece mecbur olduğumdan yapmam gereken bir şeydi.

Yatakta alabildiğine gerinirken kocaman bir yıldız gibiydim. Ardından başımı yastığa gömüp kazağın kokusunu son bir kez içime çektim, sonra yataktan çıkıp aşağı indim.

Ev sessizdi. Her zamanki gibi kahve ihtiyacıyla mutfığa girene kadar Jack'le karşılaşmadım.

Adam ortalıkta yoktu, ama tezgahta buzlu vanilyalı latte ve kese kağıdının yanında da bir not duruyordu.

Görüşmem gereken insanlar olduğu için kasabaya iniyorum, ama gecikmem. Sen rahatına bak, bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Jack.

Bakın işte! Bu erkek arkadaşlık boyutu değildi de neydi?

Ama faydası yoktu.

Lattenin yarısını bir yudumda içip kese kağıdından çıkardığım kruvasanı sildim süpürdüm. Aynı anda Harley ve Gemma'ya yazıyordum. En iyi arkadaşlarının aksine iyi kalpli ve fedakar olduklarını bilsem de teslimat için yola koyulup koyulmadıklarından emin olmak istiyordum.

Harley, bütün teslimatları yaptığı anın fotoğraflarıyla birlikte cevap yazdı. Gemma ise göz devirirken bir fotoğrafını çekmişti.

BEN: Sizi çok seviyorum be. Harley'yi biraz daha çok seviyorum, ama Gem, sen de fena sayılmazsın. Döner dönmez içki ve yemekler benden!

HARLEY: Her şey yolunda mı?

BEN: Evet. Bu ev inanılmaz. Brooklyn gibi, ama daha büyük ve deniz manzaralı.

GEMMA: Seviştiniz mi?

BEN: Cidden mi ya? Biz sevişmiyoruz.

GEMMA: Ama bunu yapmak istiyorsun.

GEMMA: Yalan söyleme, çünkü biliyoruz. Kabul et işte. Jack'i becermek istiyorsun.

Bir dakika kadar cevap vermedim. Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra yazacaklarım için cesaret toplarken dudaklarımı kemiriyordum.

BEN: Peki, tamam. Jack'i becermek istiyorum.

Ekran bir anda videolarla doldu. Harley mutlu, Gemma müstehcen seçimler yapmıştı.

BEN: AMA.

BEN: Öyle bir şey yapmayacağım. Bu işin boka sarmasını istemiyorum.

GEMMA: "Bu iş" derken yaşam koşullarından mı bahsediyorsun?

BEN: Evet.

HARLEY: Yoksa "bu iş" sadece seks değil, aynı zamanda gerçek bir ilişki ihtimalini de içeriyor mu?

BEN: Eh, belki.

GEMMA: Ay resmen öylece kalakaldım. Yani ondan gerçekten hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?

GEMMA: Yani söyle tabii ki. Başka bir şey istemem.

HARLEY: Bence bunu kabullenmen bile büyük bir sürpriz.

BEN: Sadece mesaj üzerinde. Ve sadece
ikinizle yazışırken.

İkisi de cevap vermedi. Yazdıklarına dair bir ipucu bile
yoktu. Belli ki oturma odalarında baş başa vermiş hain planlar
hazırlıyorlardı. Sürtükler.

HARLEY: Onunla konuşmalısın. Aynı şeyleri
hissettiğinden neredeyse eminim.

GEMMA: Evet. Aynen.

BEN: Ne hissettiğini bilmiyorum.

BEN: Bunu, alçak gönüllülükten de
söylemiyorum. Benden hoşlanıp
hoşlanmadığını bilmiyorum.

BEN: Tanrım. 28 yıldır böyle şeyler
hissetmemişim.

BEN: Ergenlik böyle bir şey mi? Berbat
hissettirmesine şaşmamalı.

GEMMA: Dünyama hoş geldin.

HARLEY: Acele etme. Şu anda hiçbir şey
yapman gerekmiyor.

GEMMA: Aaaaaşşılık olduğun seksi bir adamla aynı evde yaşamaktan başka bir şey yapman gerekmiyor.

BEN: Öyleyse ben kumsala ineyim.

GEMMA: Sen kumsallarda gezeceksin diye bizi karga bokunu yemeden yataktan kaldırdığına inanamıyorum.

Öpücük emojileri gönderip lattemden son yudumumu aldım. Bardağı geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra da giriş katında beni yukarı çıkma zahmetinden kurtaracak bir tuvalet aramaya koyuldum. Mutfağın gerisindeki uzun holde bir sürü kapalı kapı vardı. Göz atmak için can atıyordum, ama ben bile kırmızı çizgileri aşmamak gerektiğini biliyordum. O yüzden zor da olsa kendimi tutarak hiçbirini açmadım.

Sonunda aralık duran bir kapının önüne geldiğimde tuvalet olduğunu düşünerek içeri daldım ve anında olduğum yere çakıldım. Kesinlikle tuvalet ya da banyo değildi. Koyu ahşap lambri duvarlarıyla kocaman bir odaydı. Bir duvar boydan boya kitaplıktı, ortadaki alanı da devasa bir çalışma masası kaplıyordu. Son derece erkeksi bir odaydı, Jack'le uzaktan yakından alakası olamazdı. Belli ki bu oda, basmakalıp düşünmek gerekirse muhtemelen babasınınındı ve burada olmak gerçekten rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Sıvışmak üzere topuklarımın üzerinde dönüyordum ki gözüme bir şey çarptı. Yatağımın başında asılı duran tablo

dışında evde ne bir fotoğraf ne de bir tablo vardı. Ama sağım-
daki duvarda başka bir şaheser asılıydı ve fazlasıyla tanıdık
geliyordu. Birkaç adım yaklaşıp demir kapıdan parlak kırmızı
kapısına kadar bütün detayları adeta gözlerimle içmeye baş-
ladım.

Tuğla bina. Jack'in evi.

Evimiz.

Muhtemelen sadece birkaç dakika geçmişti, ama bir saat
kadar orada kalakalmışım gibi hissediyordum. Sonunda göz-
lerimi tablodan kaçırabildiğimde parmaklarımın ucunda çıkıp
kapıyı bulduğum gibi aralık bıraktım.

Birkaç saat sonra döndüğünde Jack beni arka terastaki şez-
longda otururken buldu. Bir elimde soğuk beyaz şarabım, di-
ğer elimde telefonum vardı.

“Resmen hayatımı yaşıyorum,” dedim, yanımdaki şezlon-
ga otururken.

Keyfi yerindeymiş gibi gülümsedi. “Öyle görünüyor. Her-
halde aradığın her şeyi bulmuşsundur?”

Doğrudan ona bakabilmek için güneş gözlüğümü alnıma
kaldırdım. “Evet. Kahve ve kahvaltı için teşekkürler.”

Özel bir şey yapmamış gibi omuz silkti. “Kahve makine-
miz yok ve latte konusunda ne kadar hassas olduğunu bili-
yorum.”

“İşlerini halledebildin mi?” derken gözlerimi ondan ayır-
madan arkama yaslandım.

“Evet.” Ellerini kotunun ceplerine soktu. Harika bir yaz günü olmasına rağmen elbette her zamanki üniformasından vazgeçmemiştir.

“Her şey yolunda mı?”

Standart bir cevap vereceğinden emindim. Duygusal ya da anlamlı olmayan bir cevap. Ama beni şaşırttı.

“Yapabileceğimden emin değilim, Sade.”

Doğrulup ona doğru döndüm. “Neyi?”

“Evi satmaktan bahsediyorum.” Başını şezlonga yaslayıp bana baktı.

Gözlüklerine rağmen bakışlarındaki ağır hüznü görebiliyordum. “Pekala, kaba bir soru soracağım ki böyle sorularıma alışsın, ama önceden uyararak istedim, çünkü kulağa nasıl geleceğini biliyorum ve arkadaşın olarak iyiliğini düşündüğümü hatırlamanı istiyorum. Yani bir arkadaş olarak.”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu. “Peki. Biraz ürktüm, ama lütfen... sor.”

Dizlerimi kırıp ayaklarımı popomun altına aldım. “Paraya mı ihtiyacın var? Bu yüzden mi evi satman gerektiğini hissediyorsun? Finansal açıdan ihtiyaç duyduğun için mi?”

Dobralığım karşısında istifini bile bozmadı. “Hayır. Paraya ihtiyacım yok. Konunun parayla uzaktan yakından alakası yok.”

Uzanıp ona dokunmak, aramızdaki duygusal mesafeyi kapatma umuduyla ona yakın olmak istiyordum, ama kucağına oturmadığım sürece bunu yapmanın hiçbir zarif yanı yoktu. O yüzden yerimden kıpırdamadım, ama gözlerim gözlerindeydi. “O zaman neden şimdi?”

Bir dakika kadar sessiz kaldı. Yine de her zamanki sessiz Jack'ten farklıydı. Soruyu duymazdan gelmemiştı, sadece söylemek istedikleri üzerine düşünüyordu. Sonunda uzun bir nefes alıp konuşmaya başlamadan önce saldı. “Yirmi üç yaşıındaydım. Yani öldüklerinde. Bir yetişkin olmama ve birkaç yıldır Brooklyn’de yaşamama rağmen sırtımı onlara dayamıştım. Kariyer. Finans. Sevgi. Destek. İkisi en iyi arkadaşım dı. Başka akrabamız olmadığı için kazadan sonra tek başıma kaldım. Yapayalnız.” Tepkimi görmek istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. “Ve adeta donakaldım. Sanki bir buz kalıbının içindeydım ve zaman donmuştu. Onlar olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl var olacağımı, nasıl büyüyeceğimi, hayata nasıl devam edeceğimi...”

Boş versene. Şezlongdan kalkıp ayak ucuna oturduğumda bacaklarını toplayıp benim gibi bağdaş kurdu. Dizlerimiz değerken elini tuttum.

“Buzlar çözüldüğünde bir sürü kötü seçim yaptım. Bir sürü para batırdım, kendimi içkiye ve sekse vurdum.”

Of.

Bunları duymaya bayılmıyordum, ama yüz hatlarımı nötr tutmaya çalışıyordum, çünkü sırlarını paylaşmakta ne kadar zorlandığını biliyordum.

“Kendimi o çukurdan nasıl çıkardım cidden emin değilim, ama sanırım muhtemelen kendime yaptıklarımı görseler anemle babamın nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmem yeterli oldu. Yani zorlu geçen birkaç yıldan sonra kendimi toparlayıp Brooklyn’deki evin borcunu kapattım. Artık

buz kalıbında olmasam da bir tür bitkisel hayat yaşıyordum. Yani sürekli uyuşmuş haldeydim. Sadece internette birileriyle... bir de yemek siparişimi getiren ya da tamire gelenlerle konuşuyordum.” Genzini temizledi. “Çok uzun zamandır içim bomboştu.”

Elimi kavrayıp başparmağıyla parmak eklemlerimi okşamaya başladığında, Jack’in acı içinde yapayalnız yaşadığını, destek alacak kimsesi olmadığını düşünürken yüreğim sızladı. “Hâlâ için boş gibi mi hissediyorsun?”

Sonunda tekrar gözlerimiz birleşti. “Hayır, artık hissetmiyorum.”

“O durumdan nasıl çıktın?”

En sevdiğim gülümsemesiyle gözlerinin kenarları kırıştı. “Terapistim bir ev arkadaşı aramamı önerdi.”

“Ah.”

İtirafı göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Jack’le ilgili hayallerim ve duygu kırıntılarım adeta konfeti dolu bir balon gibi patlayıvermişti.

Arkasına yaslandığında elimi bırakmasa da aramızdaki mesafe açıldı. “Artık boş hissetmiyorum belki, ama dolu olmanın yakınında bile değilim, Sadie. Hâlâ berbat durumdayım, hâlâ birçok açıdan kapalıyım. Hâlâ iyileşme aşamasındayım.”

“Ah.”

Bu açıklama ciğerlerimi yakıyordu, ağzımdan çıkan tek hece yumuşak bir iç çekişten farksızdı. Paramparça hayallermiş... Çenem göğsüme düştüğünde kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. Ona her şeyin yoluna gireceğini, onu anladığımı söylemek

istiyordum çünkü her şey yoluna girecekti ve gerçekten onu anlıyordum ama Jack'in sözleri bundan çok daha ağırdı. Nasıl hissediyor olabileceğimi ve gerçekten de hissettiklerimi söyleme fırsatı vermeden önden belirtiyormuş gibiydi.

Yanaklarımı avuçlayıp nazikçe başımı kaldırdı. "Dostluğumuz kelimelere dökebileceğimden çok daha büyük anlamlar taşıyor, Sade. Ne kadar istesem de bunu riske atamam. Asla senin için yeterli olamayacağım."

Zorla yutkundum. "Buna kendim karar veremez miyim?"

İç çekti. Çok kısa bir anlığına eğilip beni öpeceğini düşündüm. Bunun yerine ellerini geri çekti. "Belki. Olabilir. Ama bunu yapmana izin veremeyecek kadar bencilim."

Sözlerindeki ironiyi küçümsercesine burnumdan soludum. Şezlonguma geçmekten başka bir şey istemiyordum, ama bacaklarımın beni taşıyacağından emin değildim. "Sanırım hepimiz asıl bencil olanın ben olduğumu biliyoruz."

"Çok yanlış düşünüyorsun," diyerek geleceğini bildiği itirazı karşı elini kaldırdı. "Bencilliği kimseye kaptırmam."

Gözlerimi devirip kendi şezlonguma geçtim. Birkaç dakika sessizce oturduk. Gözlerimiz suda ve yavaşça batan güneşteydi.

"Bence evi satma."

"Bence de." Cebinden çıkardığı telefonda hızla bir mesaj yazdı. "Emlakçı randevusu iptal."

"Yani yarın benimle birlikte eve mi dönüyorsun?" Umutlarımla ilgili renk vermemeye çalışıyordum. "Gelemezsen elbette sorun değil, hatta gerekiyorsa... ya da istiyorsan kesinlikle kalmalısın."

“Yarın kesinlikle seninle birlikte dönebilirim,” dediği sırada telefonu vızıldadı. Muhtemelen emlakçı aklını çelmek için arıyordu. Ayağa kalktı. “Cevap vereyim.”

Başımınla onaylayıp onu eve kışkıışladım. “Tabii.”

Bir an için bir şeyler söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Ama daha fazlasını duymaya katlanabileceğimden emin değildim. Kalbim sönmüş bir balon gibiydi. “Emlakçı kapıya dayanmadan önce gitsen iyi olur.”

Yüzünü ekşitip aramayı kabul ederken arka kapıdan içeri girdi.

Dikkatimi okyanusun gelgitlerine çevirdim.

Kalp kırıklığı abartılmış bir saçmalıktı.

ON İKİ

JACK'İ GÖRMEZDEN GELMEMEYE çalışarak geçirdiğim bir sonraki ay bir sis bulutu içerisinde geçiyor gibiydi. Her pazar akşamı kanepede otururken aramızdaki kocaman duygusal filden bahsetmekten kaçınıyordum. Sadece pazar akşamları yüzünü görüyordum. Ve tabii ki duygularımı tamamen görmezden geliyordum.

Çünkü duygular aptallıktan başka bir şey değildi. Görmezden gelirim, basıp gideceklerinden emindim.

Bu işler böyleydi, değil mi?

Şansıma Köprü ve Tomurcuklar büyüyordu. Sosyal medyadaki patlamanın ardından siparişlerin azalmasından endişeliydim, ama hâlâ sipariş alıyordum. Tek sabit gelirim olan bar işinden henüz vazgeçmeye hazır değildim, öte yandan haftanın her günü e-posta ve sosyal medya yönetimi, yerel satıcılardan çiçek satın alma ve tasarladığım aranjmanların teslimatıyla geçiyordu. Yorucuydu. Öyle ki bazı günler bir adım daha

atamayacağımı düşünüyor, sonra azimli bir şekilde başarabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum çünkü bütün girişimimin çökmesinden ölesiye korkuyordum.

Birini işe almamak için dişimi sıkıyordum, ama Gemma tüm zamanını okulda geçirmeye başladığından artık bu, kaçınılmaz görünüyordu. Evet, Jack mutfağının resmen bahçeye dönüşmüş olmasından bir kez olsun şikayet etmemişti, buna rağmen bir stüdyo arama zamanım da gelmiş olabilirdi. Köprü ve Tomurcuklar kendini aşmaya başlamıştı. Hem Jack’le arama biraz mesafe koymak fena fikir olmayabilirdi, çünkü nadiren karşılaşmalarımız bile kökünden kesilmiş ve susuz bırakılmış bir ortanca gibi boynumu bükmemeye neden oluyordu.

Ve pazarları birlikte takılmaya özen gösterdiğimiz zamanlarda da adeta yakarırcasına bana baktığını hissedebiliyordum. O gözlerin bana ne anlatmaya çalıştığını öğrenmeye can atıyordum, ama ona bakıp anlamaya çalışmaktan ödüm kopuyordu.

Eylül ortasında bir pazar akşamı Jack televizyonu kapattıktan sonra doğrudan bana bakmak için oturduğu yerde döndü.

Bense hem rahatım için hem de kalkan olarak sarındığım battaniyeyle kanepenin köşesinde kıvrılmış yatıyordum. Delici bakışları ateşimi harlıyor, fırındaki kil bir çömlek gibi her yanıma yakıyordu. Öyle ki bakışlarının sıcaklığından her an çatlayabilir, paramparça olabilirdim.

“Sadie.”

Evet. Dudaklarından dökülen adım, içimdeki yangını söndürmenin yakınından bile geçmiyordu.

Ben cevap vermeyince iç çekip kanepede kayarak bana yaklaştı. “Bak, bunun çok saçma olduğunun farkındayım, ama lütfen bana bakar mısın?”

Dudaklarımı öyle sıkıyordum ki her an birbirine yapışabilirlerdi, ama çılgılık atmadan ya da gözyaşlarına boğulmadan ona bakmayı başarmam mucize sayılırdı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum. Senin için de uygunsa,” diyerek ayağa kalkıp elini uzattı.

Elini tutmadım, çünkü ona dokunursam yangın falan çıkacağından gayet emindim, o yüzden oturduğum yerde doğruldum ve başımla onu takip edeceğimi belirttim.

Teklifini kabul ettiğimi fark etmeden yukarı yöneldi. Merdivenlerden ikinci kata çıktığında durmadan evin en üst katına devam etti.

“Bana kütüphane yaptırdıysan, beni hiç tanımamışsın demektir,” dedim. Sesim niyetlendiğimden daha yüksek ve ıgneleyici çıkmıştı.

Basamakların ortasında duran Jack bana baktı. “Sana niye kütüphane yaptıracakmışım ki?”

“Yasak kata çıkıyoruz,” diyerek, yüzündeki şaşkınlığa kaşlarımı kaldırdım. “*Güzel ve Çirkin*’i* hiç görmedin mi?”

“Ben daha çok süper kahramanları seviyorum,” diye omuz silktikten sonra basamakları tırmanmaya devam etti.

Merakımdan ölmek üzereydim. Üçüncü kattaki gizem hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu, ama Jack kapıyı açarak içeri buyur ettiğinde kendimi küçük bir şok geçirmekten alamadım.

* *Beauty and the Beast*: Bir Disney müzikali (ç.n.)

Buradaki alan alt katlar kadar geniş değildi, ama büyük bir fark da yoktu. Yani devasaydı ve tamamen açıktı. Yerler ancak dans stüdyolarında görebileceğiniz türden açık renkli akçaağaçtan parkelerle kaplıydı. Tuğla duvarları geniş ve ferah pencereler süslüyordu. Tavanda gökyüzünü gösteren iki büyük pencere daha vardı. Dışarıda hava çoktan kararmıştı, ama gün boyunca burası muhtemelen gün ışığına boğuluyordu.

“İnanılmaz.” Dikkatim öylesine gökyüzündeki yıldızlardaydı ki başta Jack’in ne göstermeye çalıştığını bile anlayamadım.

“Umarım burası işine yarar, ama yaramazsa istediğin şekilde döşeyebiliriz,” dedi. Beyaz dolapları ve mutfak bölümündeki, tıpkı aşağıdaki gibi ahşap tezgahla döşenmiş büyük adayı gösterdi. Tezgahın bir köşesinde lavabo, onun devamında gerçek bir çiçekçi dükkanında görülebilecek cinsten iki büyük soğutucu dolap vardı.

Birden jeton düştü. Burası benim içindi. Jack burayı Köprü ve Tomurcuklar için hazırlamıştı. Kendimi toplamaya çalışırken eski ahşaptan tezgahı okşadım. Beynimdeki rahatsız edici duyguların tufanına kapılmak üzereydim.

“Bütün bunları benim için mi yaptın?” Dökemediğim göz yaşları nedeniyle sesim boğuktu. Kahretsin, şu anda ağlamak için her şeyimi verirdim, çünkü ağlarsam ruhumu çırpı çıplak bırakmış olacaktım.

“Pek bir şey yapmam gerekmedi. Burası kullanılmadan duruyordu.” Bana doğru geldiğinde aramızda sadece birkaç adım kalmıştı. “Mutfağımı geri istiyormuşum gibi yapmaya

niyetliydim, ama yemek pişirme konusunda nasıl hissettiğimi ikimiz de biliyoruz.”

Espri girişimini takdir ediyordum, ama gülemezdim. Gülmek şöyle dursun, gülümseyemiyordum bile. Bu çok fazlaydı. Bunlar fazlasıyla fazlaydı.

Yanaklarım ıslanırken kendimi tutmaya bile çalışmadım, çünkü bunu başarabileceğimden emin değildim.

“Of ya, Sadie. Niye ağlıyorsun? Yine her şeyi yüzüme gözüme mi bulaştırdım?” diyerek elimi tuttu.

Gözlerimi silmem gerekiyormuş gibi yaparak elimi geri çektim, ama asıl bana dokunuşunun sonuçlarından korkuyordum.

Kösedeki lavaboya gidip birkaç yaprak kağıt havluyla geri döndü. “Lütfen konuşur musun? Hangi konuda sıçıtıysam söz veriyorum düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Kağıt havlu gözlerimi daha çok yakıyordu. “Senin bir hatan yok,” diyerek çaresizce etrafımı gösterdim. “Bu, hayatım boyunca birinin benim için yaptığı en güzel, en mükemmel, en düşünceli şey.”

İyice yaklaştığında geri kaçmadım. Elimden ıslak kağıt havluyu alıp kalan gözyaşlarımı başparmağının ucuyla sildi.

Gözlerine bakmaya çalıştım, ama minnetten gözlerim yine dolmaya başlayınca yüzü bulanıklaştı. “Seni hak etmiyorum, Jack. Ne ev arkadaşı ne arkadaş ne de...” Devamını getirmedim, ama cümlem şöyle bitiyordu: *Romantik bir eş olarak seni hak ettiğimi düşünmüyorum.*

“Niye böyle söylüyorsun?” derken başparmağıyla yanığımdan süzülen yaşları siliyordu.

“Çünkü ben bencil pisliğin tekiyim, oysa sen bütün bunları yapan dünyanın en iyi insanısın...” Kollarımı açıp mekanı gösterdim. “Üstelik beni henüz beş aydır tanıyorsun.” O soğutucuların kaçta patladığını, nakliyesinin ve özellikle bana çaktırmadan yukarı taşınarak kurulmasının nasıl bir zahmet olduğunu çok iyi biliyordum.

Jack elini çekip bir adım geriledi. “Neden sürekli kendini böyle kötülüyorsun, Sadie?”

“Çünkü doğru olan bu.” Huysuz bir ergen gibi konuştuğumun farkındaydım, ama umurumda değildi. Cömertliğine olan tepkim de, ne kadar kötü biri olduğumun kanıtı gibiydi.

“Hayır.” Kollarını göğsünde kavuşturup sert bakışlarını gözlerime dikti. “Buna izin veremem. Neden kendini bencil bir pislik gibi gördüğünü anlat bana.”

“Aylardır birlikte yaşıyoruz. Şimdiye kadar anlamış olduğumu sanıyordum.” Mutlu ve olumlu duygu yoğunluğuma suçluluk duygusu, kafa karışıklığı ve mahcubiyet eşlik ediyordu. Üstelik duygulardan biri öne çıkmaya başlamıştı. Öfke. Yüreğimde tepinen diğer duygularla başa çıkmaktansa öfke çok daha kolaydı. Reddedilme, kendinden şüphe ve nefret etme, aşağılık kompleksi...

Ama Jack, sesimden dökülen zehir karşısında sinmeyecek gibiydi. “Örnek ver.”

Ben de savunmaya geçercesine kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Yaz boyunca arkadaşlarımı bedava çalışmaya zorladım.”

“Arkadaşların seni sevdikleri için sana yardım etmekten mutluluk duyan yetişkin insanlar. Buna ben de dahilim.” Son

sözlerini söylerken gözlerinde yeşil kıvılcımlar çaktı. “Başka örnek ver.”

Nefesim boğazıma takılmıştı. Kötü niyetli olmadığını biliyordum, ama pes etmeyecektim. “Evine taşındım ve sana sormadan her yeri işgal ettim.”

“Şikayet ettiğimi duydun mu hiç?”

“Hayır, ama bunun tek nedeni çok iyi bir insan olman.”

“Sen değil misin?” Beni boğazlamak istiyormuş gibi bakıyordu ve onu suçlayamazdım.

“Bariz değil mi?”

Gözlüğünü alnına kaldırıp burun kemerini ovuşturdu. “Bir sorum daha var, ama samimi bir cevap duymak istiyorum.”

Omuz silkip tezgaha tünedim. Konuşmaktan yorulmuştum ve pes etmek üzereydim. Üstelik böylece ona bakmama da gerek kalmıyordu.

“Hepimizin sende gördüğü iyiliği sen neden kendinde göremiyorsun?”

“İyi yanlarımı ben de biliyorum Jack. Çalışkanım. Zeki-yim. Güzelim ve yatakta iyiyim.” Ellerimin üstünde arkaya kaykılıp bir çocuk gibi ayaklarımı sallamaya başladım. “Aynı zamanda bencil pisliğin tekiyim.”

Göz ucuyla bakışlarını bana diktiğini görebiliyordum. “Bunu sana kim söyledi?”

Büyük bir ilgiyle ekoseli pijamamı incelemeye başladım. “Nasıl yani?”

“Beni çok iyi duydun. Sana bencil olduğunu kim söyledi?” Gelip hemen önümde durdu. “Bu kanıya kendin varmış olamazsın. O zaman kim söyledi?”

“Gidip dövecek misin?” Sözlerime güvenilir savuşturma tekniğiyle iğneleyici bir ton katmışım, çünkü gözlerim yine yanmaya başlamıştı. İçim şişmeye devam ediyordu. Empati dolu tek bir sözle patlayabilirdim.

“Olabilir.”

Gıcık sızıntılarından birini görmeyi bekleyerek yüzüne göz attım, ama ciddiye. Dahası sinirlenmişti. Kaşları çatıktı, gözleri kararmıştı.

“Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu, Jack? Boktan çocukluğumdan bahsetmek istemiyorum, tamam mı? Aile hakkında ağlaşmaya ihtiyacım yok.”

Keskin bir nefes aldı. “Sen şaka mı yapıyorsun?” Başını belli belirsiz iki yana salarken öfkesinin hayal kırıklığı ve incinmeye dönüştüğü anlaşılıyordu.

Yüreğim hemen yumuşadı. “Öyle demek istemedim.” Uzandım, ama geri çekildi. “Hassiktir. Çok üzgünüm Jack.”

Ben gerçekten insan değildim, çünkü bir yanım ne kadar haklı olduğumu kanıtlamışım gibi hissediyordu. Söylemişim, ben bencil pislğin tekiydim. Sessizce gitmesini bekliyordum. Sonuçta incindiklerinde insanlar çekip giderdi.

Ama aramızdaki mesafeyi korusa da gitmedi. “Sadie, günlük anlamda bencil olmadığına dair yüzlerce örnek verebilirim. Sen hayatımda tanıdığım en verici insanlardan birisin.” Dudakları eğleniyormuş gibi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Ve evet... bazen cömertlik bir nebze acı verici dürüstlüğü de beraberinde getirir, ama bu yapılan iyiliğin boşa çıkmasına neden olmaz, hem de hiç.” Ellerini tezgah

iki yanıma dayadı. “Eee, yaptığın bütün güzel şeyleri sıralayıp aslında tam bir duygu pıtırıcığı olduğunu kanıtlamamı mı istersin, yoksa bu noktaya nasıl geldiğimizi anlatacaksın?” İyice sokulduğunda vücudunun sıcaklığı her yanıma sardı.

Derin bir nefes aldım. Kahve ve kağıt kokusu evimde olduğumu hissettiriyordu. Boylarımız eşitlendiği için göz gözeydik. Ve bir yere ayrılmasını istemiyordum. Beni bir arada tutan tek şeymiş gibi orada olması birden bir gerekliliğe dönüşmüştü. Sonunda mecbur konuşmaya başladım.

“Babam bir narsistti. Üstelik öyle kendini üstün görmekle kalan cinsten değildi. Klinik anlamda sosyopatın tekiydi.” Bir an için Jack’in gözlerinde koyulaşan zümrüt kıvılcımlara daldım, ama sonra duygular yoğunlaşmaya başlayınca bakışlarımı tişörtünün göğüs kısmındaki ejderhaya çevirdim. “Duygusal ve sözel her tür tacizi yapıyordu. Sınavda on yerine dokuz buçuk aldığımda bana aptal diyor, bir şeyler paylaşmaya çalıştığımda ne kadar zavallı ve duygusal olduğumu falan söylüyordu.” Bu kadarı yeterdi, çünkü gerisini dile getiremeyecektim. “İnanmayacaksın belki ama bir süre sonra evde konuşmayı kestim. Babamı mutlu edecek sihirli ve doğru kelimeleri asla bulamayacakmışım gibi hissediyordum, o yüzden denemeyi bile bıraktım.”

Hımm. Bunu söyleyene kadar aradaki bağı hiç kuramamıştım. Ağzımı açmamaktan çenemi tutamamaya geçmem, üniversitede Harley, Nick ve Gemma’yla tanıştıktan sonrasına denk geliyordu.

“Peki, annen?” Bastırđıđı öfkesiyle Jack’in sesi bir hırıltıya dönüşmüştü.

“O da payına düşeni alıyordu.” Omuz silktim. “Onu suçlamıyorum. Artık suçlamıyorum.”

“Suçlamalısın. Seni korumalıydı.” Jack tezgahın kenarlarını sınıksıkı kavramıştı. Gerginlikten güzelim parmakları bembeyaz kesilmişti.

“Annem elinden geleni yaptı. O da benim gibi kurbandı.” Annemi de bir kurban yerine koymak uzun zamanımı almıştı, çünkü üzerine konuşmamız gerekeceğinden bunları onunla hiç paylaşmamıştım. Ama öfkeye tutunmak bana iyi gelmiyordu. Bunu anlamamı, üniversitedeki ruh sağlığı merkezinde çalışanlar sağlamıştı. Sonuçta beni yiyip tüketmeden içimdeki öfkeden kurtulmalıydım. “Zaten artık her şey geride kaldı. Liseden mezun olduktan hemen sonra California’dan ayrıldım, New York’a taşındım ve o zamandan beri geri dönmedim. Kalıcı bir hasar oluşmadı.”

“Ne kadar harika biri olduğunu görmeni engelleyen hasar dışında.”

İtiraz etmek üzere ağzımı açsam da işaret parmağını dudaklarıma bastırđıđında sesim çıkmadı.

“Bunları yüreğimdeki iyiliğın bir göstergesi olarak yapmadım, Sade. Nedeni sana borcumu kısmen bile olsa ödeyebilmekti. Son beş aydır benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem.” Başparmağını alt dudağımında dolaştırıyordu.

Tanrım! İç organlarım eriyip jöleye dönüşmüştü. Keşke beni ilk kez şimdi öpseydi! Çünkü beni öpmezse oracıkta

ölmem işten bile değildi. Hayatımda, Jack Thomas'ın beni oracıkta öpmesinden daha çok istediğim bir şey olduğunu hatırlamıyordum.

Parmağını indirip geriledi. Kahretsin. “Seni asıl hak etmeyen benim. Ve deniyorum. Yeminle bir yerlere geliyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Aramızdaki kimyanın farkında olduğunu ilk kez bu kadar açık ediyordu ve ben duygularının tam olarak *nerede* olduğunu kestiremiyordum, ama ihtiyaç duyduğu zamanı ona elbette verecektim. Yine de Jack'in benim standartlarıma ulaşmaya çalışmasına anlam veremiyordum. Düşüncesi bile komikti.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Beni beklemen gibi bir beklentim yok.”

“Buraya taşındığımdan beri başka kimseye bakmadım,” deyiverdim hiç düşünmeden. Dahası kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun gerçekten de böyle olduğunun farkında değildim. Beş ay olmuştu ve içki eşliğinde en son ne zaman biriyle oynadığımı hatırlamıyordum. Ama Jack'le tanıştığımdan beri kimse ilgimi çekmemişti. Onu sadece inek ev arkadaşım olarak gördüğüm sırada bile.

“Yani bana biraz zaman verebilecek misin?” Sesindeki umut tınısı, bütün organlarımı tamamen sıvıya dönüştürüyordu.

Başımı sallamaktan fazlasını yapamazdım, çünkü onu, başka bir şey yapamayacağım kadar önemsiyordum ve bir sonraki adımına hazır olduğunu hissedene kadar ihtiyaç duyduğu zamanı tanıyacaktım. Kollarımı açtığımda sokulup sarıldı. Daha önce de defalarca mahcup kucaklaşmalar yaşamıştık, ama bu

seferki farklıydı. Bana sımsıkı sarılmıştı, güçlü elleri sırtımdaydı, beni kendine çekiyordu. Yüzümü boynuna gömerek parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirdim. Kokusunu içime çekiyor, yapabildiğim kadar içimde tutuyordum.

Sonunda ayrıldığımızda yılışıkça gülümsedim. “Bir gün bu tezgahın üzerinde yapacağız.”

Yanakları kıpkırmızı oldu. Gözbebekleri büyüdüğünden gözleri artık yeşilden çok siyahtı. “Tanrım, Sadie!” Sonunda kahkahayı patlattı. “Umarım sözünü tutarsın.”

GEMMA: Şey, pardon, Bayan Sadie. Şu anda Insta’da tam olarak ne görüyorum?

HARLEY: Insta’da ne var?

HARLEY: Neden açıp kendim bakmıyorum ki?

NICK: Hassiktir. Burası neresi?

GEMMA: NİYE SESSİZSİN ACABA?

GEMMA: Sadie.

GEMMA: Sadie.

GEMMA: Sadie, iki ders arasında işemek, sandviçimi yutmak ve öğrencileri toplamak için

sadece yirmi dakikam var ve bu değerli yirmi dakikayı sana mesaj atarak değerlendiriyorum, o yüzden cevap verirsen ağzına sıçmam!

BEN: Tanrım! Bir müşteriyle telefondaydım.

BEN: Selam millet? Herkes iyi mi?

GEMMA: Seni geberteceğim.

HARLEY: Masam dosya dolu, o yüzden öldürmeden önce bir kez daha düşünmeni rica ederim.

NICK: Offf, Sadie. Anlat şuna da telefonum zırlayıp durmasın lütfen.

BEN: Aman, o kadar önemli bir şey değil. Sadece tavan arası katı işte.

GEMMA: Tavan arasında soğutucu dolaplar, lavabo ve çiçek aranjmanı için mükemmel bir ada mı var? Denk gelmiş demek.

BEN: Bir kısmı Jack'ten. Yani. Sanırım mutfağını işgal etmemden sıkılmış.

HARLEY: Kesin öyledir 😊

NICK: Evet ya, her şey çok pahalı görünüyor.
Kesin seni becermek istiyor.

GEMMA: Bence becermekten fazlasını istiyor.

NICK: Haklısın. Muhtemelen sana aşık.

HARLEY: Muhtemelen?

NICK: Yani kesinlikle demek istedim, ama nazar
değdirmek de istemem.

BEN: Bana aşık falan değil. Bütün
fırsatları sunduğum halde bana henüz
dokunmuş değil.

NICK: Hassiktir. O zaman kesinlikle aşık.

BEN: Saçmalıyorsunuz. Sevse benimle
yatmak isterdi.

GEMMA: Ay seni gidi saftirik çocuk.

GEMMA: Gitmem lazım, ama bu konu henüz
kapanmadı.

BEN: Bu gruptan çıkabiliyor muyuz?

GEMMA: Hayır.

HARLEY: Kesinlikle olmaz.

NICK: Ben YILLARDIR çıkmaya çalışıyorum.

JACK: Mutfağı her gün çiçeklerle dolu görmeyi
özlemem saçma, değil mi?

BEN: Şey, hayır. Tasarımlarım büyüleyici
ve sen onları görme şansına sahiptin.

BEN: Üstelik burası benim için mükemmel
ve sana teşekkür etmiş miydim?

JACK: Sanırım milyonlarca kez.

BEN: O zaman milyonlarca artı bir daha
olsun.

BEN: TEŞEKKÜRLER!!!!!!!!!!!!

JACK: Bir şey değil.

BEN: Çiçeklerimi çok özlüyorsan her
zaman yukarı gelebilirsin. Yani. Sonuçta
burası senin evin.

JACK: Sevinirim.

JACK: Öğle yemeği planın var mı?

BEN: Şu anda yok.

JACK: Bir şeyler atıştırmaya çıkmak ister misin? Yoğunsan alıp gelebilirim de.

BEN: Birlikte çıkıp bir şeyler alabiliriz.

JACK: Süper. İşin bitince mesaj at.

BEN: Hani ev arkadaşına gizliden gizliye abayı yakmışındır, o da sanki bunu biliyordur, ama henüz konuşmamışsınızdır, yine de ima ettiğinde senden zaman istemiştir, sen de kabul etmişsindir, ama aynı zamanda sabrının sonundasındır, o yüzden o günden beri –YA DA TAM İKİ HAFTA SONRA– ona her baktığında miden altüst olurken seni hemen öpmezse onu kaybedeceğini düşünürsün, ama seni öpmeye niyetli olduğuna dair hiçbir işaret göremezsün ya? Bu duyguyu bilir misiniz?

GEMMA: ...

HARLEY: ...

GEMMA: Ben az önce ne okudum ya?

BEN: Sanırım aklımı kaçıyorum.

GEMMA: Sence?

BEN: Samimi bir soru. Üstüne atlasam?

HARLEY: Sözlü onay, Sade. Öncesinde ve sırasında.

BEN: Neden hemen hukukçu kesiliyorsun ki?

HARLEY: Sadece hapse girmeni istemiyorum.

GEMMA: Bu başlı başına mesai gerektiriyor.

BEN: Hadi be. Kabasınız.

HARLEY: Sanırım bir kızlar gecesi yapmaya ihtiyacın var.

BEN: Evet, lütfen.

BEN: Of çok azgınlım.

GEMMA: Öyle bir kızlar gecesi değil.

BEN: Tamam, artık buna dayanamıyorum.

BEN: Stüdyonun köşesindeki devasa
brandanın altında ne var?

JACK: Öncelikle, bu mesajınla bir erkeğe kalp
krizi geçirebilirsin.

JACK: İkincisi, stüdyodaki eski eşyalardan
bazıları. Alana ihtiyacın varsa atabilirsin.

BEN: Yeterince yerim var. Sadece merak
ettim.

BEN: Atacağın şeyler mi?
Kullanabileceğim bir şey var mı diye
karıştırabilir miyim?

JACK: Ben hallederim. Karıştırmazsan
sevinirim.

BEN: Brandanın altında ne olduğunu
söylemediğin için daha çok
meraklandığımın farkında mısın?

JACK: Bunun senin açısından neden sorun

olabileceğini anlıyorum, ama aynı zamanda iyi yürekli ve cömert ev arkadaşına ne kadar saygı duyduğunu da biliyorum, o yüzden özelimi ihlal etmeyeceğine güveniyorum.

BEN: İyk. Saygı ne berbat bir şey.

JACK: Bu akşam makarna yaparsam daha iyi hisseder misin?

BEN: Eh, bu da bir şeydir.

ON ÜÇ

"KIZLAR GECESİNE!" Margaritamı masanın ortasında kaldırıp kocaman bir yudum almadan önce Harley ve Gemma'nın kadeh tokuşturmasını bekledim.

"Salı akşamı bizi içkiye çıkmaya ikna ettiğine inanamıyorum," diye dudaklarını büzdü Gemma, ama margaritasının yarısını tek yudumda başına dikmeyi de ihmal etmedi.

"Üzgünüm kızlar, hafta sonlarım deli gibi geçiyor. Hem yarın yarım gün çalışıyorsun," dedikten sonra salsa sosuna bandığım cipsi ağzıma tıktım. Öğle yemeği için zaman bulamadığım için açlıktan geberiyordum.

"Bunun her halükarda sabahın erken saatlerinde ergenleri görmem gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Sonra okul idaresi toplantısına katılacağım ki onların da on seferinin dokuzu ergenlerle görüşmekten daha beter oluyor." Arkadaşım içkisi tazelensin diye garsona el işareti yaptı. Oysa Harley'yle ben içkilerimizin yarısına bile gelememiştik.

“Eh, kariyer değiştirmek istersen yakında çiçekçi asistanlığı pozisyonu açılacak.” Teklifim daha çok espriydi, çünkü Gemma’nın yeni bir iş istemediğini biliyordum. Öte yandan güneş doğup batana kadar çalışıyordum ve yakında hem zihinsel hem fiziksel bedeller ödemeye başlamam çok olasıydı.

Harley, muhtemelen yemeğin sonuna kadar bitmeyecek içkisinden küçük bir yudum aldı. Aramızdaki en yetişkin kişi oydu. “Bu harika Sade! İşlerin bir anda böylesine büyümesine inanamıyorum,” dedikten sonra ağzına bir patates kızartması attı. “Aslında bu doğru değil. İnanabiliyorum, çünkü sen girdiğin her işin hakkından gelirsin.”

“Ay teşekkür ederim arkadaşım,” diyerek margaritamı yudumladım. “Hiç alakası yok, ama bana güvendiğin için minnettarım.”

“Eee, kariyer değiştirmekle ilgilensem durum nedir? Maaş? Ekstralar? Anlat bakalım.” Gemma kollarını göğsünde kavuşturup cilalı ahşap masanın üzerine eğildi.

“Şey, asgari ücret ve sonsuz sevgim yeter mi?” Büyük bir yudum almadan önce kadehin kenarındaki tuzu yaladım. Kahretsin, çok iyiydi. Kızlarla buluşmayalı uzun zaman olmuştu. Dahası bir şeyler yemek için bir yere en son ne zaman oturduğumu hatırlamıyordum. Genellikle zaman bulduğum anda ağzıma bir şeyler tikiştirarak öğünleri savuşturuyordum.

Gemma ikinci içkisine başlamıştı. “Sadie. Sen milenyal bir iş kadınısın. İşçilerin için asgari ücret vermek ve sağlık sigortası sağlamamaktan daha fazlasını dert etmelisin. Bunun daha doğum izni falan var?”

“Kızım. Daha altı ay oldu. Bana zaman tanımalısın,” diyerek kullanmadığım pipetle koluna vurdum. “Öte yandan şu anda dalga geçip geçmediğini kestiremiyorum.”

“Sahi ya? Gerçekten başka bir iş bakmayı mı düşünüyorsun?” İlk kez duyuyormuş gibi Harley bana bir bakış fırlattı.

Gemma omuz silkti. “Aslına bakarsanız bilmiyorum. Öğretmenliği seviyorum, hormonlu canavarlar olmalarına rağmen öğrencilerime aşığım. Ama sınıf dışında olan biten her şey o kadar yorucu ki!”

Harley koluna dokundu. “Biliyoruz, Gem. Yine bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hep aynı şeyler işte. Her şeyin daha iyiye gitmesini, kolaylaşmasını beklemeye devam ediyorum, ama sanki her yıl her şey daha kötüye gidiyor. Gerçekçi olmayan beklentiler her yıl biraz daha yükseliyor. Destek azalıyor. Bütçe her seferinde kısıılıyor.” Dudağını ısırды. “Bazen çok fazla geliyor.”

“Yüce bir iş yapıyorsun, Gem. Ben olsam ilk günümde yirmi ergeni öldürürdüm.” Garsona işaret edip içkileri tazelemesini istedim. En azından birimizin gerçekten içkiye ihtiyacı vardı. Hem ihtiyaç duyduğu anda içki içerken Gemma’yı yalnız bırakırsam, nasıl bir arkadaş olurdum ki?

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. “O ergenler işimin en iyi yanı.”

“Eh, Köprü ve Tomurcuklar hak ettiği üne kavuştuğunda sana memnuniyetle asgari ücretin iki katını önerebilirim,” dedikten sonra ilk margaritamın son damlalarını başıma dikip ikincisine geçtim.

“Artı ekstralar.”

“Of be, işi istediğinden bile emin olmayan biri için sıkı pazarlık yapıyorsun.” Arkadaşıma bir cips attım. “Ama sanırım ekstralarda da anlaşırsınız, çünkü ben cömert biriyim.”

“Cömertlikten bahsetmişken...” Harley bana bakıp kaşlarını havaya kaldırdı. Ona bu mükemmel jesti öğrettiğime bin pişmandım.

Karşılık olarak tek kaşımı kaldırdım. Pes etmeyecektim. Detayları duymak istiyorlarsa, aslanlar gibi yüzlerini gerip sormaları gerekiyordu.

“Jack’le seviştiniz mi?” Gemma aslanlığını kanıtlamaya karar vermişti.

Dudaklarımı büzüp içimdekileri ortalığa dökmekle tehdit eden iç çekişimi bastırdım. “Hayır, henüz sevişmedik. Defalarca söylediğim gibi, meselenin bununla ilgisi yok. Hem ne zamandan beri kimle sevişip sevişmediğimizi öylece sorgulayabiliyoruz?”

“Eh, ne zaman sorgulamadık ki?” diye sordu Harley.

“Peki. Siz Nick’le seviştiniz mi?”

Harley ilk margaritasının pipetiyle oynuyordu. “Tabii ki.”

Gemma elleriyle kulaklarını kapattı. “Duymak istemiyorum.” Saniye geçmeden ellerini indirip ev arkadaşına sokuldu. “Şaka şaka. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Sadie ve Jack konusundan benle Nick konusuna nasıl geçtik?”

“Jack’le aramızda hiçbir şey olmuyor, o yüzden sıra sende.” Jack’le aramızda anlatabileceğim bir şeyler olması için

nasıl can attığımı söyleyemezdim. Bana çatı katındaki stüdyoyu hediye ettiği akşamdan beri pek bir şey değişmemişti. Birkaç kez uzun uzun bakışmıştık, arada bir ellerimiz değmişti, artık kanepede bana daha yakın oturuyordu, ama ilişkimiz henüz yetişkin kategorisinde değildi.

Harley bu sefer içkisinden büyük bir yudum aldı. “İyi,” demekle yetindi.

“Margarita mı, seks mi?” diye sordu Gemma.

“İkisi de.” Harley sırtışını saklayamıyordu.

Bir kez daha kadehimi şerefe kaldırdım. “Harley’nin şerefine. Aynı anda hem iyi bir adama hem de iyi bir işe sahip olmayı başardı.”

“İyi seksi de unutma. Şanslı sürük.” Gemma kadehini benimkine gereğinden sert vurdu.

Ona baktım, ama üçüncü kadehini içmeye devam ediyordu. Harley masanın altından dürttüğünde çaktırmadan baktık. Öğretmenliğe başladığından beri Gemma birçok kez kariyerinde tatminsizlik duygusunu tatmıştı, ama asla istifa noktasına gelmemişti. Zekiydi, istese yeni bir kariyerde başarılı olacağından hiç kuşum yoktu. Ama bunun sadece geçici bir sıkıntı olduğunu ve öğretmenlikten yine zevk alabilmesini umuyordum.

“Sorgu sıram geçtiğine göre artık Jack’le aranızda tam olarak neler olduğunu öğrenmek istiyorum,” diyen Harley, dikkatini gerçek bir dost gibi Gemma’nın kariyer kaygılarından bana çevirdi. Paylaşım sınırını hep o belirler, yeni konuya hep o geçirdi.

Gemma'yı çok sevdiğim ve aklını gıcık iş sorunlarından başka bir şeyle meşgul ederek yardım etmek istediğim için pes ettim. "Of, tamam. Henüz sevişmedik. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"En azından öpüştünüz mü?" Sohbet iç gıcıklayan bir alana kaydığı için Gemma pürdikkat kesilmişti.

Margaritamın pipetini yakalamaya çalışırken başımı iki yana sallamaya çalıştım, ama ikisini de beceremedim. "Öpüşmedik. Bir iki kez kazara birbirimize dokunduk, belki çaktırmadan gözlerimizle yiyişmiş olabiliriz, ama hepsi bu."

"Neyi bekliyor ki?" Öğrencilerinden biri gibi elini havaya kaldıran Gemma içkisinin tazelenmesine hazırды.

Harley, henüz dokunmadığı ikinci margaritasını ona verdi. "Daha da önemlisi sen bu konuda ne hissediyorsun?"

Ihhh. Muhtemelen bu konuda konuşmak bana iyi gelebilirdi. Aslında bu konuda konuşmanın bana iyi geleceğinden emindim. Ama karşımdakiler en iyi arkadaşlarım olduğu halde nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Gerçi ne söyleyeceğimi kestirememek daha önce bana hiç engel olmamıştı. "Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yani... sadece sevişmek için değil, *hassiktir bu adama karşı gerçekten bir şeyler hissediyorum* tarzında hoşlanıyorum. Midemin kasılmasına neden oluyor. Göğsümde küçük sızılar hissetmem neden oluyor. Benim için ne zaman güzel bir şey yapsa ki aslında bunu hep yapıyor, onu içime sokmak istiyorum." Pipetimle kadehimdeki bir buz küpünü dürttüm. "Çocuklar, o eve taşındığımdan beri hiç kimseyle kırıştırmadım. Ve bunun

farkına daha yeni vardım. Yani dışarı çıkmayı öznlüyor falan değilim. Bir Şeyler kaçırdığım hissine kapılmıyorum, anlıyor musunuz?”

“Hiçbir Şey kaçırmadığın konusunda bana güvenebilirsin,” diyen Gemma yumruğunu uzatınca gönülsüzce de olsa yumruğumu uzatıp tokuşturdum. “Peki, sorun ne?”

Jack’in sırlarını izni olmadan paylaşmak istemediğimden dudaklarımı büzdüm. “Sanırım annesiyle babasının ölümünü henüz atlatamamış. Uzun zamandır yalnızmış. Yani bekarlıktan falan bahsetmiyorum. Alenen yapayalnız yaşamış. Başından geçenleri ben yaşasaydım, sizin desteğiniz olmadan nasıl üstesinden gelirdim, hayal bile edemiyorum.”

“Bunu asla öğrenemeyeceksin,” diye elimi okşadı Harley. “Anladığım kadarıyla tereddüdünün büyük kısmı yine yalnız kalmak istememesiyle alakalı. Adamın hayatına fırtına gibi girmekle kalmadın, bizi de soktun. İşi boka sardırmayacağından emin olana kadar beklemek istiyor. Senin açından bunun can sıkıcı olduğunu biliyorum, ama aslına bakarsan oldukça mantıklı.”

“Eh, ben de anlıyorum.” Elimdeki cipsi minik parçalara bölüyordum. “Yine de yalan söyleyemeyeceğim. Bekleme süresi uzadıkça asla bir sonraki adımı atmayacağını hissetmekten kendimi alamıyorum.”

“Niye böyle diyorsun?” dedi Gemma. İçme hızını azaltmış, kendini cipslere vermişti. Muhtemelen bir parça ayılmayı umuyordu.

“Yani birlikte yaşadıkça benden nefret etmek kolaylaşır.”

Arkadaşlarım bakıştı. Ardından Harley ağzını açtı. Beni sakinleştirecek mantıklı bir şeyler söylemeye hazırlandığından emindim. Ona fırsat kalmadan Gemma atıldı. “Niye böyle diyorsun ki?”

Arkadaşlarım olarak böylesi bir beyanı hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerini bildiğimden yüzlerindeki dehşet ifadesini görmezden geldim. “Hadi ama kızlar... Beni herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Nasıl bir baş belası olabileceğimi çok iyi biliyorsunuz.”

“Seni herkesten daha iyi tanıdığımız doğru. Yıllarca birlikte yaşadık ve senden nefret etmenin yakınına bile gelmedim.” Harley kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı ve terapistimmiş gibi beni süzdü.

Muhtemelen terapistimden randevu almamın zamanı gelmişti. Jack’in yanına taşınıp Köprü ve Tomurcuklar işine başladığımdan beri beynimin gerilerindeki yetersizlik duygusu sesini daha çok çıkarır olmuştu.

“Siz benim arkadaşımsınız, tabii ki öyle diyeceksiniz.” Ben de kollarımı göğsümde kavuşturup inatla ona baktım.

“Hayır, demek zorunda değiliz. Bu arada, baş belası olduğun kısmına yüzde yüz katılıyorum. Tabii bütün sevgimle.” Gemma, bana atma amacıyla yeni bir pipetin kağıdını söktü, ama attığı minik kağıt parçası dokunmadığım su bardağıma kondu.

“Yine bu noktaya nasıl geri döndün, Sadie? Şu baba sorunlarını üniversitede hallettiğini düşünüyordum.” Kampüste ruh sağlığı merkezini ziyaret etmem için beni cesaretlendiren

Harley olmuştu. Bunun için ona hayatımın sonuna kadar borçlu olacaktım.

“Baba sorunları asla çözülmez, öyle değil mi?” Şımarık ergenlere yakışır bir cevaptı, ama zaten ben de şımarık ergen modundaydım. Son zamanlarda bu konuşmayı ikinci kez yapıyordum ve bana sorarsanız kimsenin umursamadığı bir konunun iki kez gündeme gelmesi fazlaydı.

“Ah, demek yeni bir adam... İyi bir adam ve ufukta gerçek bir ilişki ihtimali doğduğunda, kendinle ilgili bütün o kuşku-
ların geri dönüyor, öyle mi?”

“Beni analiz etmene ihtiyacım yok, Harley.”

“Bence ihtiyacın var, Sade. Çünkü Harley sonuna kadar haklı. Bencil insanlar, arkadaşlarının test kağıtlarına not vermesine yardım etmez.” Gemma uzanıp su bardağımdaki ıslak kağıdı çıkardı.

“Ve bencil insanlar, yeni ilişkileri yüzünden kafayı yiyen arkadaşlarını gecenin bir saati oturup dinlemez,” diyen Harley, dirseğimi dirseğiyle dürttü.

Kahretsin, ben bahsini açmadan ikisi de beni tetikleyecek kelimeye yaklaşmıştı. “Tamam, son zamanlarda iki güzel şey yapmışım. Aman ne büyük başarı!” Cidden, neden herkes bu işi bu kadar ciddiye alıyordu ki? Neden herkesle bunu konuşmaya devam etmem gerekiyordu?

Gemma oturduğu yerde sallanır gibi olunca ertesi gün okulu arayıp hasta olduğunu bildireceğini anladım. “İnsanlar için sürekli güzel şeyler yapıyorsun. Kapa çenenin ve şunu kabul et. Kahretsin, kariyerin boyunca insanlar için güzel şeyler yaptın, ya çiçekler getirdin ya da içki ikram ettin. Hepsi güzel şeyler.”

“Güzel şeyleri bedel karşılığında yapıyorsam sayılmaz. Ama her halükarda konuya geri dönebilir miyiz?” Ne kadar iyi biri olduğumu, konuyu yine Jack’le bana döndürme pahasına duymak istemiyordum. “İkinizin de Jack’ten ne kadar hoşlandığımı ve beni neden öpmek istemediği konusunda meraklı olduğunuzu sanıyordum.”

Gemma gözlerini devirdi. “Seni öpmeyi o kadar çok istiyor ki.”

“Bence konu kapanmıştır, Sadie. Önemli olan ikiniz için de bir öpücüğün yeterli olup olmayacağı.”

Bana yetmeyeceğini biliyordum. Harley’nin sorusu üzerinde düşünmek bile gereksizdi. Jack’le öpüşmekten... hatta bir iki gece sevişmekten çok daha fazlasını istiyordum. Ama bunu dile getirmem tamamen farklı bir hayvanlık olurdu.

Gemma margaritasını bana verdi. “Bunu içtikten sonra cevap ver.”

Geriye çoğunlukla erimiş buz kaldığı halde kokteyli başıma diktim. Neyse ne. Sıvı cesaret her zaman işe yarardı. “Onu sadece öpmek istemiyorum. Onun benim... kahretsin, daha önce olmadı. Bir kez bile olmamıştı.”

“Erkek arkadaşın olmasını istiyorsun!” diye cıyaktı Gemma, yumruğunu zafer kazanmış gibi havaya savurarak.

Ellerimi saçlarıma gömdüm. “Erkek arkadaşım olmasını istiyorum.”

Harley el çırparken bütün restoranın bizi seyrettiğinden gayet emindim. “Ay, bu çok heyecanlı!”

“Alakası yok. Bilakis mide bulandırıcı. Dehşet. İnsanlar buna niye katlanır ki?” Başım, kollarımın arasında içkiden yapış yapış olan masaya düştü.

Harley rahatlatmak istercesine başımı okşuyordu. “Buna değer.”

“Ya benim buna değmeyeceğimi düşünüyorsa?” diye sölendim başımı kaldırmadan. Fısıltıdan farksız çıkan söylediklerimi duyduklarını umuyordum.

“O zaman o aptalın kıcını tekmeleyen biz oluruz.” En azından Gemma bunu yapardı.

Doğrulup arkadaşlarıma baktım. “Sizi hiç hak etmiyorum kızlar. Onu hak etmediğimden de korkuyorum.” Stüdyo sürprizinin olduğı akşam Jack’e de bunu anlatmaya çalışmışım. Onu hak ettiğimi hissetmiyordum ve onun gibi bir adam için ne yapabileceğimi kestiremiyordum.

Harley sağ elimi sımsıkı tuttu. “Onu kesinlikle hak ediyorsun. Seninle birliktelik yaşamak onun için şans olur, Sadie.”

Gemma diğer elime atıldı. “Ve bizi de hak ediyorsun. Dahası arkadaşımız olduğun için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyoruz.”

“Sizden iyisi yok kızlar. Sizi çok seviyorum,” dediğim anda gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı, ama en azından bu sefer suçu kokteyllere atabilirdim.

Ertesi sabah uyandığımda akşamdan kalmaydım. Çok fazla te-
kila, yetersiz su ve oldukça duygusal sohbetin tuhaf bulanıklığı

beynimi esir almıştı. Başım ağrıyordu, ama zonklamıyordu. Gün içinde çalışabilecektim, ama yavaş hareket edeceğim kesindi.

Ekim yaklaşırken hava serinlemeye başlamıştı, o yüzden en sevdiğim kot pantolonumla hafif bir kazak giyip kahvaltı için kocaman sandviçler ve Jack'le ikimize kahve almak üzere doğrudan Çörek Dünyası'nın yolunu tuttum. Dönerken hava tertemizdi, arındırıcı uzun nefesler sayesinde beynimdeki alkol ve duygu sisi dağılıyordu.

Harley ve Gemma'yla konuştuktan sonra bile Jack bulmacasını çözememiştim. Ondan hoşlanıyordum. Benden hoşlandığından gayet emindim. Talihsiz anne baba meselelerimiz nedeniyle ikimiz de ciddi zihinsel duvarlara sahiptik. Sanırım bunları birlikte çalışarak çözebilirdik.

Daha önce herhangi bir konuyu birileriyle çalışarak çözmeyi hiç istememiştim, o yüzden bu düşünce bile başlı başına ne kadar derin duygulara kapıldığımın iyi bir göstergesiydi. Ama Jack'le aramızdaki elektriklenmenin şehvetin harladığı bir heyecandan ibaret olmadığını bilmek, boşlukları doldurma anlamında pek bir işe yaramıyordu. Aynı duyguları hissedip hissetmediğini, pazar akşamı takılmalarımızın ötesine geçip geçemeyeceğini hâlâ merak ediyordum.

Bilmemek ve bitmek bilmeyen *neler oluyor* hissi çok fazlaydı. Kaybettiklerime razı gelip kefaletimi ödeyerek kısıldığım bu kapandan çıkmam muhtemelen çok daha kolay olurdu, ama aynı evde yaşamak bunu imkansız kılıyordu. Tek çare taşınmaktı ki bunu da kesinlikle yapmayacaktım.

Haliyle sanırım öylece bekleyecek, duygularıma karşılık verip vermeyeceğini ve sonunda benimle birlikte olmak isteyip istemeyeceğini görecektim. Ve Jack'in beklemeye degeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Aslında dert etmemem gereken tek şey buydu. Degeceğini biliyordum.

Jack'in kahvesini mutfak tezgahına bırakıp haber vermek için ona kısa bir mesaj attım. Ardından gün içinde defalarca tırmandığım ekstra basamakları tırmanıp çatı katındaki stüdyoya çıktım. Egzersizin popomda harikalar yaratacağını umuyordum, çünkü lanet olsun ki bazen gerçekten zorlanıyordum. Arada kirlenmesini dert etmeyeceğim eski bir tişört giymek ve ayakkabılarımı çıkarmak için odama uğradım. Evde çalışmanın en güzel yanlarından biri, ayak sızlatan türden ayakkabılar giymek zorunda kalmamaktı.

Dizüstü bilgisayarımı da aldıktan sonra büyük bir sevgiyle (*Köprü ve Tomurcuklar* kısaltması niyetine) KÖT adını taktığım stüdyoma daldım ve elimdekileri tezgaha bırakıp bit pazarında bulduğum bir bar taburesine tüneyerek takvimimin, e-postalarımın, sosyal medyadan gelen mesajların üzerinden geçerek günlük iş listesi çıkardım. Teslimat olmadığı için gün içinde, uzun süredir canımı sıkan idari meselelerle ilgilenebilecektim. Excel tablolarına bayılıyordum, ama veri girme işini sürekli aksatmıştım, o yüzden bütün gün bu işle ilgilenmem gerekecekti.

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissetmeye başladığımda tabureden atlayıp stüdyoda bir tur attım. Mola

ihtiyacı duyduğumda birkaç tur atabileceğim kadar genişti. Normalde küçük bir yürüyüş gözlerimi dinlendirmeme ve bacaklarımdaki kanın tekrar dolaşmaya başlamasına yeterdi, ama bugünkü yürüyüşüm küçük bir sürprize gebeydi.

Jack'in yasaklı brandası hâlâ stüdyonun köşesinde yaşıyordu. Genelde yanından geçip gidiyor, altına göz atma isteğimi sürekli bastırıyordum. Ancak bugün branda gelişigüzel örtüldüğünden, bir köşesi altındaki gizemi kısmen gözler önüne seriyordu.

Ben çalışırken Jack nadiren yukarı çıksa da omzumun üzerinden girişi kontrol ettim. Zaten genellikle gelmeden önce mesaj atıyordu. Parmak uçlarımda ses çıkarmadan brandanın köşesine yaklaştım. İçimden bir ses, kurbanlarının fotoğraflarını birbirine bağlayan kırmızı ipleriyle bir seri katilin mantar panosunu bulacağımı söylüyordu.

Oysa alakası bile yoktu.

Gizemin kıyısına göz attığımda kaşlarım çatıldı. Ardından çekingenliği unutup bütünü görebilmek üzere brandayı yere çektim.

Gördüğüm üç tablo son derece tanıdıktı. Nerede görsem tanırdım, çünkü bunları ben yapmıştım. Sol uca iyice yaklaşıp her santimini inceledim. Çiçek aranjmanlarımdan birinin neredeyse tıpatıp aynısıydı. Kameramın yakaladığı çiçeklerin renkleri, gölgeleri ve detayları göz alıyordu. Ortadaki tablo da aranjman fotoğraflarımdan biriydi. Jack, oturma odasındaki tuğla duvar önünde çekip Instagram'da paylaştığım aranjmanın fotoğrafını tabloya dönüştürmüştü. O kadar mükemmeldi

ki gören fotoğraf sanabilirdi. Üçüncü tablo henüz bitmemişti, ama arka plandan ve çalakalem çizimlerden bunun da Köprü ve Tomurcuklar fotoğraflarımdan biri olduğunu anlamak zor değildi.

“Hassiktir!” diye mırıldandım.

“Aynen.”

Jack vahşi bir dinozormuş da hareket etmezsem beni göremezmiş gibi olduğum yerde donakaldım. “Hassiktir.”

“Ne yapıyorsun?” Birkaç adımda durduğum köşeye yaklaşırken ses tonundaki öfke yabancı ve insanın kanını donduran cinstendi.

“Şey, amacım karıştırmak değildi ama brandanın köşesi kalkmıştı ve tablonun ucu gözüküyordu. Baktığım için çok özür dilerim Jack, ama oha artık... Bunlar inanılmaz.”

Jack yanımdan geçip brandayı aldığı gibi tabloların üzerine attı. Sanki örtünce ne gördüğümü unutacakmışım gibi... “Görmemen gerekiyordu.”

“Niye? Daha önce böylelerini hiç görmemiştim” Birden bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. “Bir saniye. Misafir odasındaki tablo?” Ve Brooklyn’deki evin tablosu vardı, ama onu gördüğümü bilmiyordu.

Başını sallayıp brandanın ucunu düzelterek iyice gizlendiğinden emin oldu.

“Jack, bunlar muhteşem. Neden ressam olduğunu söylemedin?”

“Değilim.” Pencereye gidip ellerini ceplerine soktu.

“Açıkça görüldüğü üzere öylesin. Neden yeteneğini saklıyorsun ki?” Çekingen bir adımla yaklaştım, ama ateş saçan bakışlarıyla olduğum yerde çakılı kaldım.

“Önemli bir şey değil. Gördüklerini unut,” diyerek parmaklarını saçlarından geçirdi.

Bir süre çenemi tutarak sessizliği usul usul ona yaklaşmak için kullandım. Yanına vardığımda da elimle nazıkçe alnına dokundum. “Merakıma yenik düştüğüm için özür dilerim, ama aynı zamanda üzgün değilim, çünkü tabloları gördüğüme seviniyorum. Keşke daha önce söylemiş olsaydın.”

Geriledi. “Eh, herkes kendisi hakkında yedi yirmi dört konuşmaktan hoşlanmıyor.”

Yine donakaldım. Buz gibi sözleri yüreğime buzdan hançerler gibi saplanıyordu. Başım önüme düşerken gözlerimi hızla kırptırıyor, nefes almaya çalışıyordum. Sonunda kendimi yürümeye zorlayarak dizüstü bilgisayarımı almak için tezgaha gittim, kahvemi ve telefonumu almaya zahmet bile etmeden hızlı adımlarla kapıya yöneldim.

“Sadie,” diye seslendi arkamdan, ama duymazdan gelerek koşarcasına merdivenlerden indim ve odama girer girmez kapımı kilitledim.

Beş dakika sonra kapımı tıklatıyordu. Yine duymazdan geldim. Çalışıyormuş gibi yapıyordum, ama gözyaşlarım görüşümü bulandırmaya başladığında excel tablosuna sadece birkaç rakam girebilmişim. Sözleri sürpriz olmamıştı. Hem de

hiç... Sanırım Jack'in benden gerçekten hoşlandığı sanısına kapılmıştım. Beni bir arkadaştan öte görmediği belliydi. Öte yandan belli ki başından beri katlanılmaz olduğumu düşünüyordu. Çünkü öyleydim.

Kapıyı açmak için bir saat bekledim ve sadece tuvalete gitmek için odamdan çıktım. Telefonum ve kahvem kapımın hemen önünde beni bekliyordu. Onları kaptığım gibi koşarcasına banyoya gittim ve odama güvenli bir şekilde dönüp güvenliği artırmak için yorganımın altına gömülene kadar telefonumu kontrol etmedim.

JACK: Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Söylediklerim korkunçtu. Duymaya hazır olduğunda yüz yüze özür dilemek isterim.

Iyk. Özrü bile olgundu.

Bir saat sonra telefonum yine çınladı.

JACK: Konuşmama izin verirsen, bütün sorularını yanıtlayacağım...

Pes etmem için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Cevap vermeden önce yarım saat bekledim.

BEN: Peki. Aşağı iniyorum. Şarabı hazırla.

Gözlerimi silip saçlarımı düzeltirken yirmi dakika daha oyalandım.

Aşağı indiğimde Jack kanepede oturmuş beni bekliyordu. Sehpanın üzerinde iki kadeh şarap vardı. Kanepenin en ucuna oturup onu dinlemeye başlamadan önce kadehin yarısını başıma diktim.

“Özür dilerim Sadie. Söylediklerim baktandı. Fazlasıyla baktandı. Asla öyle konuşmamalıydım ve öyle demek de istememiştim zaten.” Ellerini birleştirdiğinde kenetlediği parmakları bembeyaz kesildi. “Belki kulağa korkunç gelecek, ama kendin, arkadaşların ve işin hakkında konuşmana bayılıyorum.”

Dudaklarımı büzdüm. “Hepsi bu mu?”

Kaşları çatıldı. “Evet. Yani özür dilerim. Yine.”

“Neden resim yaptığını bana söylemedin?”

Ellerini ayırıp avuçlarını kotuna sildi. “Resim yapmıyorum. En azından uzun zamandır yapmıyordum.”

“Ne zaman bıraktın?”

Gözlerimin içine baktı. “Yedi yıl önce.”

Sözleri üzerime çullanırken nefesimi tuttum. Annesiyle babası öldüğünden beri resim yapmamıştı. “Bunlar ilk mi? O zamandan beri?”

Başını sallayarak taşları tek başıma yerine oturtmamı istediği belliydi.

Jack’in annesiyle babası öldükten sonra yaptığı ilk resimler benim çiçek aranjmanlarımdı.

“Kazara görmeseydim bana bir gün gösterecek miydin?” Ağzımdan çıkanlar cıyıklamayla fısıltı arasındaydı. Ciğerlerim düzgün çalışmazken konuşmayı bırakın, nefes almakta bile zorlanıyordum.

Genzini temizledi. “Bilmiyorum, Sade. Sana farklı bir cevap vermeyi dilerdim, ama sana yalan söylemeyeceğim.”

“Nasıl bir his? O kadar zaman sonra yine resim yapmak?” Jack ve geçmiş hakkında hâlâ birçok şey bilmediğim açıktı, ama resim yapmanın onun için bir hobi... ya da sadece bir hobi olmadığı anlaşılabiliyordu.

“Söylediklerimden sonra tek düşündüğün *hislerim* mi?” Elini yine saçlarından geçirdiğinde bu sefer dalgalı saçları geride kaldı.

“Sinirlenmekte haklıydın ve öfkeyle dallamalık yapman dünyanın sonu değil.” Kendini samimiyetle çok kötü hissettiğine şahit olurken sözlerinin canımı ne kadar yaktığından bahsedemezdim. Hem sonsuza kadar beynimdeki döngüyle başımı belaya sokmaya programlanmış olmam onun suçu değildi.

Kanepede kayarak iyice sokuldu ve elimi tuttu. “Bu bir bahane olamaz. Sinirlensem bile o sözleri hak etmiyordun. Hâlâ duygusal bir enkaz olmamın derdini sana yükleyemem.”

Elini sıktım. “Duygusal bir enkaz değilsin.”

“Öyleyim. Ama sen geldiğinden beri bir parça düzelmiş olabilirim.” Başparmağıyla parmak eklemimi okşuyordu. “Ve yeniden resim yapmak iyi geldi.”

“Çiçeklerimin resmini yapmışsın.”

“Yaptım.”

“Çok güzeller.” Gözlerine bakarken nefesim göğsümde çırpınıyordu.

“İlham kaynağımsın.” Eğilip yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Ama daha dudaklarını tenimde hissedemeden hemen geri çekilip kanepeden kalkarak “Hadi, sen çalış,” dedi. Sonra bodruma inen merdivenlerin başında durdu. “Bu işe gireceksek -ve benim için bu bir olasılık değil, sadece zamanlama meselesi- bütün benliğimle yanında olmak istiyorum, Sade. Sana her şeyi vermek istiyorum. Sadece henüz o noktada değilim. Ama elimden geleni yapıyorum.” Yarım gülümsemelerinden biriyle aşağı indi.

Sanki bütün bunlardan sonra çalışabilecekmişim gibi.

GEMMA: Cadılar Bayramı’nda sendeyiz, değil mi Sadie?

GEMMA: Ve sende, Jack. Sonuçta sen de orada yaşıyorsun.

JACK: Cadılar Bayramı derken tam olarak neyi kastediyoruz?

JACK: Anaokulu kostüm defilesi mi, yoksa üniversite yurdu partisi mi?

HARLEY: Dışarıdan söylenen yemek eşliğinde içki su gibi akarken kapıyı çalan tatlı çocuklara şekerleme dağıtma gibi bir şey.

NICK: Bizim ofisten biri gerçek bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor. Hepimiz gidebiliriz.

BEN: Olmaz.

GEMMA: Hayatta olmaz.

HARLEY: Seni seviyorum tatlım, ama hayır.

BEN: AMAN TANRIM! GRUPTA SENİ SEVİYORUM MU DEDİN SEN?!?!?!

HARLEY: Lafın gelişı.

GEMMA: Evin diğerk ucundan kızaran yanaklarını görebiliyorum, Harley.

JACK: Şarap, dışarıdan yemek ve çocuklara şekerleme dağıtmak bana uyar ocuklar!

HARLEY: Seni de seviyorum Jack.

NICK: Oha. Bence abartmayalım.

BEN: Evet, Nicky'nin dediğinden.

BEN: Aynı zamanda Nick'le hemfikir olmama neden olduğunuz için canınız cehenneme.

HARLEY: Ay seni de o kadar seviyorum, oldu mu şimdi?

NICK: Ama beni biraz daha çok seviyorsun, değil mi?

HARLEY: Yani 🤔

GEMMA: Bense hepinizden nefret ediyorum. Cadılar Bayramı için kız kurusu kostümü giyeceğim.

BEN: Gem, biraz ciddi ol. Bir yerlerde bekar ve olgun bir erkekle karşılaşabilirsin.

GEMMA: O zaman seksi kütüphane memuresi kıyafeti giymek şart oldu.

“Bu şekerlemeler yetecek mi?” diyen Jack, boyum kadar üç torbayı havaya kaldırıp gösterdi.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ve evet... kilolarca şekerin ağırlığıyla belirginleşen pazı-ları gözümünden kaçmamıştı. “Geçen yıl kaç şekerleme da-ğittin?”

Torbaları mutfak adasının üstüne attı. “Bilmem. Ben genel-likle ışıkları söndürüp bodrumda saklanırım.”

“Aman Tanrım! Sen yaşlı adamın yaşadığı korku evisin!” Dolaptan birkaç şişe şarap çıkardıktan sonra beş kadehle birlikte tezgahın üzerine dizdim.

“O kadar da değil,” diye kaşlarını çatı. Çattığı kaşları çok sevimli ama biraz da yaşlı görünmesine neden oluyordu.

“Her mahallede öyle bir ev vardır dostum. Görünüşe göre Park Slope bölgesindeki de sensin.” Büyük bir kase bulana kadar dolapları karıştırdım. “Yaşlı kasların başa çıkabilecekse şu paketlerden birini açabilir misin?”

Ateş saçan gözlerle tam otuz saniye bana baktı, ardından hırsla torbalardan birini yırttı.

Pakettekileri kaseye aktarırken ağzıma bir çikolata attım. “Üstünü değiştirecek misin, yoksa kostümün bu mu?” diye bir parça çikolatayla genel görüntüsünü işaret ettim.

Bileğimi yakaladığı gibi çikolatanın yarısını ısırduğında yüzüstü yere yapışmamak için tek çarem tezgaha sımsıkı tutunmak oldu.

Bu ön sevişme sayılabilir miydi?

Bileğimi bırakıp kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtı. Ardından taburelerden birindeki kırmızı pelerini alıp boynuna bağlamaya çalıştı. Mavi tişörtünün göğsündeki kocaman kırmızı S harfini işaret etti. “Pelerin, Clark Kent gözlüğü... Sanırım idare ederim.”

“Eee, hangisisin? Süpermen mi, yoksa Clark Kent mi?” Resmen boş yapıyordum. Bileğimi kavrayıp çikolatamdan ısırık alırken hazırlıksız yakalanmak hoşuma gitmemişti.

İlham kaynağım olduğundan beri yedi yıldan sonra ilk kez resim yapıyorum fiyaskosundan beri biraz daha... oyuncu olmuştu. Sanki rahat arkadaşlıktan masum flörtleşme aşamasına geçmiştik, ama arada elektrikli bir cinsel çekim olduğu kesindi. Gerçi elektriklenmenin ötesine geçmiyordu. Jack'in bileğimi kavrayıp çikolatamın yarısını ısırması, aylardır gördüğüm en cesur hamleydi.

Bu bana, vibratörümü şarj etmem gerektiğini hatırlattı.

"Hayatımda çoğunlukla olduğu gibi..." Jack'in hırıltılı sesi, seks oyuncaklarımı bile unutturuyordu. "Kendimi hep olayların ortasında buluyorum," dedi.

"Aman ne şairane," diyerek şarap şişelerinden birini açıp kadehi ağzına kadar doldurdum.

"Peki, sen?" diye şişeyi elimden alıp kendine başka bir kadeh doldurdu.

"Bana ne olmuş?"

"Senin kostümün bu mu?" Görülecek pek bir şey olmasa da tepeden tırnağa beni süzdü. Kotumdan başlayıp göğsünde ısıltılı harflerle *Köprü ve Tomurcuklar* yazan daracık göbeği açık tişörtümün her santimini tarayan gözlerini hissetmemem mümkün değildi. Gündüz yaptığım pembeli morlu çiçek tacını buzdolabından çıkarıp başıma taktım. Saçlarımı toplamamıştım. Bir zamanlar şuursuz sarışın rengine boyattığım saçlarım artık yavaştan kendi doğal kahverengisine dönüyordu, ama saçlarımı düşünecek pek zamanım olmamıştı. Önceden hayatımın vazgeçilmez parçası olan kuaför randevusu artık önceliklerim arasında değildi.

“Kanatlarımı verir misin?” diyerek Jack’in arkasındaki tabureyi işaret ettim. Ardından verdiği yanar dönerli peri kanatlarını omuzlarıma geçirdim.

“*Voilà.** Çiçek perisi,” dedikten sonra da topuklarımda üzerinde dönerek prenses pozu verdim.

“Sevimli bir tanıtım,” diyerek kadehini şerefe kaldırdı.

Tokuşturdum. “Cadılar Bayramın kutlu olsun, Karındaşen Jack.”

Şarabından büyük bir yudum aldı. “Sanırım bunu daha önce kullanmıştın.”

“Önemi yok. Duruma çok uyuyor,” diyerek şekerleme kasesini alıp holdeki masaya götürdüm. Kalçalarımı her zamankinden daha abartılı çalkalarken Jack’in gözlerini popomda hissedebiliyordum. Aynada çiçek tacımı kontrol ettiğim sırada arkamdan gelip elini belime yerleştirdi. Kot pantolonuma rağmen parmakları tenimi yakıyordu.

“Umarım seksi baba falan gelmez,” dedi. Ensemi gıdıklayan nefesiyle ürperdim.

Aynada gözlerine baktım. “Gemma’nın kısmetini mi kapamak istiyorsun?”

Sırıttığında parmakları belimi kavradı. “Hayır, sanmıyorum.”

Kapı zili bütün evde çınladığında üzerimden abanıp açmak için eğildiğinde ağırlığı nefesimi kesiyordu. “Umarım seksi anne falan da gelmez,” diye söylendim.

Sırtımdan yukarı kayan eliyle nazikçe ensemi sıktı. “Gelse bile fark etmez.”

* (Fr.) İşte (ç.n.)

Kendimi tutuşuna teslim ettim. “Böyle şeyler söylediğinde duvara yaslayıp seni şuursuzca öpesim geliyor, farkındasın değil mi?”

Artık kapı yumruklanıyor, Gemma’nın sesi her yeri inletiyordu. “Burada şarap taşıyorum öküzler, açın şu kapıyı!”

“Mesai dışında olmaya bayılıyor, değil mi?” Jack sırtarak kapıyı açtığı anda zamanlaması fazlasıyla kötü arkadaşlarım içeri daldı. “Bu iş burada bitmedi,” derken dudakları kulak mememi gıdıklamıştı. Ekip içmeye başlamak için mutfığa yönelirken ben de şekerleme dağıtmak üzere öylece kapıda kaldım.

Prenceslerin, korsanların ve itfaiyecilerin şeker torbalarını doldururken göğsümdeki ve kasıklarımındaki sızıyı bastırmaya çalışıyordum. İşim bitince kapıyı kapatıp arkadaşlarımın yanına döndüm.

Bütün geceyi paket paket çikolataya yumularak (çünkü Jack en iyi çikolataları almıştı) ve şarap içerek geçirdik. Şeker avına çıkan çocuklar artık kapımıza uğramayı bıraktığında biz de şeker ve alkolden kafayı bulmuştuk.

Nick’le Harley, kızların paylaştığı eve sendeleyerek giderken Gemma bizde kalmaya karar verdi. “Saatlerce sevişecekler,” dedi, üçümüz bodrum katındaki kanepede yayılırken. Televizyonda *Hokus Pokus** vardı. “Bu enerjiyi nereden bulduklarını ciddi anlamıyorum.”

Jack kanepenin diğer ucundan, alkolün harladığı şehvetli ve baygın gözleriyle bana bir bakış fırlattığında oturduğum

* Başrolde cadıların olduğu 1993 yapımı bir korku komedi filmi. (ç.n.)

yerde büzüştüm. Bir anda kıyafetlerim üzerime dar gelmeye başlamıştı. Tenimin her santimi beklentiyle kasılıyordu. Gemma'nın üstünden atlayıp kucağına oturmamam gerektiğini bildiğimden dudağımı ısırarak yetindim, ama ihtimalleri de bir kenara bırakmamaya kararlıyım.

Genzini temizleyen Jack ayağa kalktı, pantolonunu düzelterip odasına çıkacağını söyledi. Bana attığı bir bakış, gecenin ilerleyen saatlerinde gizlice odasına girerek aylar süren beklentilerime bir son verebileceğimi anlatıyor gibiydi.

Anlaşılan bunca zamandır tek yapmam gereken, herifin önüne şarap ve çikolata yığmamdı.

“Of, siz de mi? Ben nerede uyuyacağım?” diyen Gemma dirseğini böğrümüne geçirdi.

Aynı şekilde karşılık verdim. “Bu gece hiçbir şey olmayacak, sakinleş.”

“Yani yanlış anlama... Birlikte olmanızı benden daha çok isteyen olamaz, ama ben yan odadayken olmaz, tamam mı?”

Televizyonun sesini açıp aklımı az önce odadan çıkan seksi yaratıktan filmdeki Sanderson kız kardeşlere yönelttim. “Galiba haklısın.”

“Tabii ki haklıyım.” Kanepede doğruldu. “Neden bahsediyoruz?”

“Belki de bencil pisliğin teki değilimdir. Çıkarken nasıl baktığını gördün mü?”

Başına bir yastık indirdi. “Seni dünyanın sonuna kadar bekleyebilecek bir adam gördüm, o yüzden ağırdan al canım.” Ardından elini omzuma attığında beni kafakola alacağını

sandım, ama bilakis yumuşacık battaniyeyi üzerimize çekti. “Senin adına mutluyum. Benim güzel, cömert, bencil olmasa da pislik olan canım arkadaşım... sen zaten daha fazlasını hak ediyorsun.”

BEN: Eee, Şükran Günü?

JACK: Ne? Tatil falan gibi mi?

JACK: Kitlemel soykırımı ve insanların hayatlarının mahvolduğunu düşünürsek kutlama yapılacak gün değıl bence.

BEN: Vay canına. Tamam. Evet, biliyorum.

BEN: Ama Şükran Gününde herkesi buraya davet etsek? Şahane olmaz mı?

JACK: Ah.

JACK: Herkes derken?

BEN: Biz tabii ki. Gem, Nick, Harley. Genelde Harley'nin annesiyle babası da gelir. Ve kocaman mutlu aile saçmalığında kararlıysalar sanırım bu yıl Nick'in annesiyle babası da gelmek ister.

JACK: Zaten kocaman mutlu bir aile değiller mi?

BEN: Maalesef. Mide bulandırıcı.

JACK: Fikre karşı değilim, ama daha önce hiç böyle bir davet vermedim.

BEN: Gem'le birlikte her şeyin çaresine bakarız.

BEN: Tek yapman gereken davete icap edip sevimli görünmek 🤪

JACK: Çok fazla şey istiyorsun.

BEN: Lütfen. Uykunda bile sevimli görünebilirsin.

BEN: Of, bahse girerim uyurken bile acayip şekersindir.

JACK: Bu evde yaşayan başkaları kadar yüksek sesle horlamadığım kesin tabii...

BEN: Siktir. Senden nefret ediyorum.

JACK: Yaşasın! Şükran Günü!

BEN: PEKALA... HERKES NE
GETİRECEĞİNİ BİLİYOR MU?!?!?

GEMMA: NEDEN BAĞIRIYORSUN?

BEN: Pardon, sadece her şeyin kusursuz
olmasını istiyorum.

BEN: Jack pek bir şey söylemedi, ama
bu ilk Şükran Günü yemeği olabilir. Yani
o korkunç kazada ailesini kaybettiğinden
beri... ve şimdi hepimiz evine doluşuyoruz.
Tek istediğim her şeyin mükemmel
olması.

NICK: İnsanı neşeye boğmakta üstüne yok Sade.

HARLEY: Çok iyi anlıyoruz ve olabildiğince
mükemmel geçmesi için elimizden geleni
yapacağımıza söz veriyoruz.

GEMMA: Yani ben pişirdiğime göre yemek sorun
olmayacak.

NICK: Ben galonlarca içki getiriyorum, o yüzden
benden yana da sorun yok.

HARLEY: Annem peynirli makarna ve kek yaptı,
yani bizim cephede asayiş berkemal.

BEN: Çiçekler ve süslemeler zaten bende.

BEN: Tamam o zaman, her şey yolunda
sanırım.

BEN: Sadece beni utandırmayacağınıza
söz verin.

GEMMA: Söz falan vermiyorum.

NICK: Ne kadar utandırırsam utandırayım Jack
beni seviyor.

HARLEY: Sadie. Her şey yolunda. Sen
siparişlerine dön de biraz rahatla.

BEN: Haha. Rahatlamak.

BEN: BU KELİMEMİN ANLAMINI BİLE
BİLMİYORUM.

GEMMA: Of Tanrım, yine bağırmaya başladı.

BEN: Pekala. Bu haftaki plan şöyle:
Pazartesi çiçek almak için çıkacağım,
salı aranjman yapacağım, çarşamba
sabahı teslimatları halledip öğleden
sonra evi dip köşe temizleyeceğim, o

yüzden lütfen ortalıkta iğrenç bir şeyler bırakma. Çarşamba akşamı ev için çiçek aranjmanları yapacağım. Gem perşembe sabahı erkenden gelip yemek pişirmeye başlayacak.

BEN: Neden birden haftalık programımı öğrenmen gerektiğini düşündüm, bilmiyorum ama bir kısmı seni de ilgilendirdiğinden durum budur.

JACK: Teslimatlar ya da yukarı bir şey taşıma konusunda yardıma ihtiyaç duyarsan buralardayım.

JACK: Aynı zamanda çarşamba günü temizlikçi ayarladım, o yüzden bu işi listenden silebilirsin.

BEN: Temizlikçi mi ayarladın?

BEN: Yani ev temizliğinden anlayan birini?

JACK: Genellikle ev temizliğine gelen biri, evet.

BEN: ŞU ANDA SENİ ÖPEBİLİRİM.

BEN: Ama öpmeyeceğim, çünkü bana bunun için sözlü onay vermedin ve Harley'nin avukatım olarak beni temsil

edecek zamanı yok, YİNE DE BİLMENİ
İSTERİM Kİ SADECE TEŞEKKÜR ETMEYE
ÇALIŞIYORUM!!

JACK: Nick haklıymış. Son zamanlarda pek
çığırtkan oldun.

BEN: Tanrım! Nick'le ayrı yazışıyor
musunuz? Ay çok tatlı.

JACK: Bu hafta yardıma ihtiyacın olursa lütfen
haber verir misin?

BEN: Bunu düşüneceğim 🤔

GEMMA: Öpüşme güncellemesi?

BEN: Bunu cidden her gün yapmak
zorunda mıyız?

GEMMA: Evet.

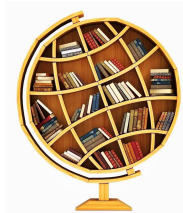
HARLEY: Evet.

BEN: Bugün ya da herhangi bir gün, hiçbir
şekilde öpüşme olmadı. Hatırlattığınız için
teşekkürler.

HARLEY: Dayan arkadaşım. Yakında olacak!

GEMMA: Bu arada yedek pile ihtiyacın olursa
haberim olsun 🌐

BEN: Senden nefret ediyorum.

ON DÖRT

"**P**EKALA, Bay Roberts buraya, Bayan Roberts şuraya. Gem, Jack ve ben bu taraftayız. Harley ve Nick karşıda." Minik turuncu güllerle dolu, üzerine isim yazılmış son minik şişeyi tabağın üzerine oturtup çıkardığım işi değerlendirmek üzere geri çekildim.

Şükran Günü sofrası, çarşamba akşamından hazırды. Sabah erkenden yemek pişirirken Gemma'ya yardım edebilmek ve son dakika acil durumlarının icabına bakabilmek için her şeyi önceden hazırlamak istemiştim. Sofranın ortasına gelecek aranjman yukarıdaki soğutucudaydı, ama geriye başka bir şey kalmamıştı. Masa hipster Martha Stewart elinden çıkmış gibi görüldüğüne göre işimi hakkıyla yapmışım.

Kendime kallavi bir şarap kadehi doldurmak üzere buzdolabına yöneldiğim sırada Jack bodrum merdivenlerini tırmanıyordu. "Vay canına. Müthiş görünüyor, Sade."

“Teşekkürler.” Boş kadehi gösterdiğimde olur anlamında başını salladı. “Sonuçta burası senin evin olduğu için teknik açıdan masanın başında sen oturmalıydın, ama Harley’nin anesiyle babası bize katılma nezaketini gösterdiği için bu şerefi onlara vermek istedim. Tabii senin için sorun olmazsa.”

Doldurduğum kadehi alırken omuz silkti. “En iyisini sen bilirsin. Özel gün protokolünde iyi olduğum söylenemez.”

“Şansına protokol falan yok. Yiyip içecek, oyunlar oynayacak ve dağılacağız.” Büyük bir yudum almadan önce kadeh tokuşturdum. Gün içinde planladıklarımı yapıp yapmadığımı tekrar aklımdan geçiriyor, iş listeme hayali tikler atıyordum.

“Gemma yarın kaçta gelecek?” diye sordu. Kalçasını, benden birkaç adım ötede tezgaha yaslamıştı.

“Sekizde gelmiş olur, ama sen istediğin kadar uyu,” derken çaktırmadan aramızdaki mesafeyi bir nebze kapattım. “Bu arada önceden uyarmış olayım... Tören alayını seyredeceğiz ve ben de her fırsatta dans edip şarkılar söyleyeceğim.”

“Daha azını beklemezdim zaten,” derken pis pis sırıtıyordu. “Bugünkü işlerin bitti mi, yoksa akşam başka planların var mı?”

Hafta boyunca manyak gibi bu yemeğe hazırlanmış olabildim, ama davette her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Herkes için kusursuz bir Şükran Günü olmalıydı. Grubumuzun... yani Jack katıldıktan sonraki grubumuzun gelenekselleştireceği sofraların ilki olacaktı. Üniversitenin ilk yılından itibaren Şükran Günü yemeklerimi Roberts ailesiyle geçirmiştik, çünkü Harley hafta sonu tatilini yurttan geçirmeyi

planladığımı öğrenmişti. İlk kez inat etmiş, hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirmemde ısrarcı olmuştu. Sonrasında hemen her yıl Gemma da bize katılmıştı. Nick'in katılımı, ailesinin seyahat planlarına bağlı olarak değişken olmuştu, ama sanırım artık Harley'yle işler ciddiye bindiğinden, ailesi tatili İtalya'da geçirse bile o, tatil soframızdan eksik olmayacaktı.

Şaraptan son yudumumu aldım. "Sanırım bu günlük yeter. Kısa bir düşün ardından yatağa gireceğim. Sen?"

"Sanırım biraz resim yapacağım," diyerek şarabını bitirdi ve kadehlerimizi lavaboya götürdü.

Son zamanlarda resimle daha çok uğraşıyordu. Fakat bu asla KÖT'te çalıştığım zaman dilimlerine denk gelmiyordu. Dağınık çalışma alanının ve sürekli şarkılar mırıldanmamın dikkat dağıtıcı olduğunun farkındaydım, yine de onu çalışırken görmeyi çok istiyordum. Ancak içimden bir ses, birkaç fırça darbesine kalmadan kendimizi yerde cırılçıplak ve boyalara bulanmış halde bulacağımızı söylüyordu.

Ki buna hiç karşı çıkmazdım doğrusu.

"Tamam. Yarın görüşürüz o zaman." Yanından geçip giderken birbirimize sürtünmenin getirdiği o gizli hazzın keyfini çıkarıyordum.

Son zamanlarda aramızdaki elektriklenmeyi bir yenilgi olarak görmekten vazgeçmiştim. Artık gerilmiyor, sabırsızlanmıyordum. Bilakis zevk almaya başlamıştım. Beklentinin yükselmesine izin vermek, fırsat her kaçtığında mest olmak, elektriklenmeyi tuğla tuğla inşa ettiğimizi bilmek çok daha tatlıydı. Ve doğrusu, bu müthiş olgun bir davranıştı.

Şükran Günü sabahı Gemma'nın gelip mutfağı işgal etmesine birkaç dakika kala merdivenlerden indiğimde, pijamalı Jack ve vanilyalı latte beni bekliyordu.

“Gemma için de bir şey hazırlayacaktım, ama kahveyi nasıl sevdiğini hatırlayamadım,” dedi günaydın niyetine.

Wonder Woman logolu kupamı alıp nefis kokuyu içime çektim. “Dert etme. Kahvesini ben yaparım. Bunun için teşekkürler.” Eğilip yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Pürüzsüz tenine, her zamanki kahve ve kağıt kokusu geri gelene kadar tıraş losyonunun odunsu kokusu hakimdi.

Yanakları kızarmıştı ama beni hapsine aldığı bakışlarda ne mahcubiyet ne de çekingenlik vardı. O bakışlar beni resmen dağlıyordu. “Bir şey değil. Şükran Günü'n kutlu olsun.”

“Senin de Şükran Günü'n kutlu olsun.”

Kucağına atlamamak için dilimi ısırıp oturma odasına geçtim ve televizyonu açıp tören alayını buldum. Bodrumdaki daha büyük ve karşısındaki kanepede de daha rahat olduğundan giriş katındaki televizyonu nadiren açıyorduk, ama tören alayı benim için pazarlık konusu olamazdı. Hem Nick'le Bay Roberts'ın daha sonra maç seyretmek isteyeceğinden emindim.

Bir dakika sonra Gemma kapıdaydı. Lattesini yapmamı bekledi, sonra beni şef yamağı olarak işe koşmaya başladı. Anında role girmiş, mutfağı Demir Şef hamaratlığı ve bilerin zarafetiyle kontrol altına almıştı. Azar işitmek için komutanın direktiflerini olabildiğince yerine getiriyor, önüme

konanları kesip dilimliyordum. Bu arada Jack bardaklarımızı doldurmakla görevliydi. Önce kahveyle başladı, zamanının geldiğine karar verdiğimizdeyse beyaz şaraba geçti.

Davetlilerin gelmesine yarım saat kala yukarı koşup sofranın ortasında yerini alacak aranjmanı soğutucudan aldım. Bira şişeleri ve antika bir çamaşır suyu şişesinden kahverengi bir cam vazo yapmış, içini cömertçe turuncu, kırmızı ve krem rengi çiçeklerle doldurmuştum. Vazoyu masanın ortasına yerleştirdikten sonra her şeyi kontrol edip fotoğrafını çektim ve üstümü değiştirmek için hemen yukarı koştum.

Yabancı yoktu, o yüzden kotumu giymemde sakınca yoktu, ama üzerime sevimli bir kazak seçip süet botlarımı giydim. Sonra saçlarımı kabartıp dudaklarıma biraz parlaticı sürdüm. *Gerçek* işimden ayrıldığımdan beri makyaj konusunda kaçırıyordum, ama dudak parlaticısı her zaman kurtarıcımdı.

Mutfığa döndüğümde her şeyi hazırlayan, pişiren ve ısıtan Gemma'yla son kontrollerimizi yaptık. Buzla dolu gümüş bir kovayı bira ve beyaz şarapla doldurmuştuk. Kırmızı şarabı ve diğer içkileri Nick getirecekti.

Beşlik çakmak için arkadaşşıma döndüm. “Bu Şükran Günü yetişkinlik neymiş gösterdik.”

Elime vurdu. “Kulağa pek de anlamlı gelmedi ama evet, başardık.”

Jack mutfığa girip kovadaki aranjmanı bozmamak için buzdolabından bir bira aldı. “Her şey harika görünüyor. Ve harika kokuyor.”

“Teşekkürler, Tavşan Jack.” Koluna şakadan bir yumruk attığımda Gemma gözlerini devirdi.

“Bu sefer tutturamadın,” derken Jack birasını açtı. Artık gözüm döndüğünden, bu küçücük hareketin sıırım gibi kol kaslarında neden olduğu manzarayı seyretmekten kendimi alamıyordum.

“Umurumda bile değil,” diyerek ikram tepsisinden aldığım krakeri ağızıma attım.

Bir saniye sonra kapı çaldı. Roberts çiftiyle Harley ve Nick’i içeri buyur edip paltolarını aldık, salona geçirirken içki ikram ettik. Erkekler doğal olarak televizyonun çekim alanına girmişti. Jack kumandayı itiraz etmeden Nick’e teslim ettiğinde hepsi sehpanın etrafında kanepeye ve koltuklara yerleşti. Neyse ki her yere atıştırmalık tabakları yerleştirmiştik.

Gemma ve Bayan Roberts mutfakta zamanlamalar ve pişirme ısıları üzerinden sohbete dalmıştı. Bu ikili kafa kafaya verse muhtemelen dünyadaki açlık sorununu çözebilirdi. Harley’yle ben de mutfak adasındaki taburelere tünedik. Hem herkesi rahatça görebiliyorduk hem de şarküteri tabağına yakındık.

“Eeeeeee.” Arkadaşımı dirseğimle dürttüm. “Çift olarak ilk büyük tatiliniz. Nasıl gidiyor?”

Harley göz devirdi, ama dudaklarında tatlı bir gülümseme belirmişti. “Nick’le ilk Şükran Günümüz değil,” dedi.

“Değil, ama aaaağşık olduğunuzdan beri bu bir ilk.” Ciddeden... arkadaşlarımla olmasına şükretmem gerekiyordu.

“Tanrım, Jack’le sonunda bir yerlere varmanız için sabırsızlanıyorum. Sonunda hak ettiğini yaşayacaksın.” Kovadan şarap şişesini alıp benimkine ekleme yapmadan önce kendi kadehini doldurdu.

İç çektim. “Sabrım ve asaletim için küçük bir ödülü hak ettiğim kesin.”

Harley şarabı az daha burnundan püskürtüyordu. “Her şeyden önce sabır ve sen, yan yana pek olmadınız. Ama ödülünü *alacağından* eminim.”

Kaşlarımı kaldırıp soran gözlerle ona baktım.

“Ödülün Jack,” diyerek alnıma bir şaplak attı. Elinin ne kadar ağır olduğunu unutmuştum.

“Aaaaagşık olduğun için aklın bir karış havada.”

Gülüp beni ittiğinde az daha tabureden düşecektim. “Önümüzdeki ay yine konuşuruz. Göreceksin.”

Gözlerim oturma odasındaki erkeklere kaydı. Jack’le göz göze geldiğimizde tatlı tatlı göz kırpıp bütün sevimliliğiyle sırttı. Tabii ben de sevimli olduğunu umduğum bir şekilde sırtarak karşılık verdim.

Harley beni görünce kıkırdadı. “Önümüzdeki ay da neymiş. Yarın gel konuşalım. Göreceksin.”

Bir saat sonra herkes sofrada yerini almış ve ziyafet zamanı gelmişti. Servis tabakları elden ele dolaşıyor, kadehler doluyor, et kesiliyordu. Tabaklarımız tepeleme dolduğunda dördümüz bütün ilgimizi küçük bir dua etmek isteyen Bayan Roberts’a yönelttik. Çoğumuzun dinle pek arası yoktu, ama bunun Roberts ailesi için önemli olduğunu bildiğimizden bozuntuya vermedik.

Birkaç dakika sonra arada bir duyulan “Mmmmm...” nidalarının süslediği çatal kaşık gürültüsü başladı. Gem yine dök-türmüştü.

Sonunda sessizliği bozan Bay Roberts oldu. “Gemma, kendini aşmışsın. Her şey leziz.”

Hepimiz dolu ağızlarımızla mırıldandık, çünkü şefe saygımızdan yemeğe ara vermeyi istemiyorduk ki bu bile başlı başına bir iltifattı. Ne var ki çok geçmeden tıkınma aşamasından yavaşlama aşamasına geçtik. Her yeni lokmanın tadını çıkarmak istiyorduk.

“Sanırım zamanı geldi,” dedi Bayan Roberts birkaç dakika sonra.

Şükran Gününün, peynirli makarna dışında en sevdiğim anı olmasına rağmen, adet yerini bulsun diye nefret ediyormuşuz gibi hep bir ağızdan itiraz edercesine homurdandık.

Harley oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Ben başlıyorum. Bu yıl benim işim kolay.” Nick’e dönerken yüzündeki gülümseme, yediğim her şeyi kusmak istememe neden oluyordu. “Şükürler olsun ki yanımdasın, Nick. Beni sevdiğin ve seni sevmeme izin verdiğin için teşekkürler.”

Koro halinde tezahürat yaptığımızda Nick kıpkırmızı ke-sildi. “*Aynen* demem yeterli olur mu?” diye sorduktan sonra eğilip sevgilisinin yanağına bir öpücük kondurdu. Bu bile Bay Roberts’ın koltuğunda rahatsız olmuş gibi huzursuzlanmasına neden olmuştu.

“Ay yeter, çünkü ikinizin duygusallıklarını biraz daha duyarsam kusabilirim,” diyen Gemma çöreğinden büyükçe bir parça koparıp Nick’e attı.

Nick de istifini bozmadan kaptığı parçayı ağzına attı.

“Sıra bende,” diye gönüllü oldu Bayan Roberts. “Sevgili kızımın sizin gibi arkadaşları olduğu için şükrediyorum.

Arkadaşlığınızın güçlenerek devam etmesine çok seviniyorum.” Bay Roberts aksırınca hemen ekledi. “Ah, tabii kocam için de şükrediyorum,” diyerek göz kamaştıran bir gülümsemeyle kocasına baktı.

“Ben de senin için şükrediyorum canım,” diyen adam Harley’nin de elini okşadı. “Ve senin için, canım.”

Gemma şarabından büyük bir yudum aldı. “Yalan söylemeyeceğim millet. Son zamanlarda hiç de şükretmediğim anlar oldu.”

Harley’yle masanın iki yanından bakiştık.

“Ama bazen işler boka sarsa da buradaki herkesin beni destekleyeceğini biliyorum ve bu yüzden şükrediyorum.”

Jack’in üzerinden eğilip arkadaşımın elini tuttum. Elimi geri çekerken kolum göğsüne sürtününce nefesini tuttuğunu fark ettim.

Gemma sırasını savdığı için teknik olarak sıra Jack’te olmalıydı, ama atılıp araya girdim. “Bu yıl şükretmem gereken çok şey var. Her şeyden önce bu sofrada oturan herkes için şükrediyorum. Süper milenyal hamlemi yapıp kendi çiçek işimi başlatmaya karar verdiğimde beni desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Planlarımı, ağlamalarımı zırlamalarımı dinlediğiniz için... Yardıma ihtiyaç duyduğumda teslimatlarımı yaptığınız için sağ olun.” Sonra Jack’e döndüm. “Sana da teşekkürler, Jack. Dünyanın en iyi ev sahibi olarak yasadışı sayılabilecek kadar düşük bir kirayla burada yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Sen ve cömertliğin olmasa bunların hiçbiri olamazdı. Çok sağ ol.”

Dudaklarında dünyanın en tatlı gülümsemesi belirirken gözleri güçlü bir duyguyla dolar gibi oldu. Onu tanımasam bunun aşk olduğunu sanabilirdim. Sonunda genzini temizleyip masadakilere döndü. “Yan çiziyormuşum gibi görünmek istemem, ama gerçekten şu anda tek şükrettiğim şey Şükran Günü,” dedikten sonra yine genzini temizledi. “Çok uzun zamandır bu günü kutlamıyordum ve yıllardır bu sofralarda sadece aile üyelerinin yer alabileceğini düşünmüştüm.”

Gözlerimi kırpıştırıyordum ama işe yaradığından emin değildim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Öyle ki her an yerinden fırlayabilirdi.

Jack yine bana baktı. “Sonra bu kadın geç kaldığı halde şamatayla kafeye daldı ve o dakikadan itibaren hiç susmadı.” Sofradakiler kıkırdarken kısa bir es verdi. “Ve hayatımı değiştirdi.” Birden oturduğu yerde tamamen bana döndü. “Hayatımı değiştirdin, Sadie. Evime aileyi, arkadaşlığı, kahkahayı, mutluluğu ve lanet olası çiçek dükkanını getirdin. Evimize. Ve bütün bunlarla, beni tekrar hayata döndürdün.” Elimi tuttu. “Bunun için sonsuza kadar sana minnettarım.”

Ağzımı açıp milyonlarca şey söylemek istiyordum, ama bunu yaparsam kendimi tutamayacağımı biliyordum. O yüzden peçetemle gözlerimi sildim. Harley’yle Bayan Roberts’ın da aynısını yapması içimi rahatlatıyordu. Ardından hiç bırakmamacasına elini sıktım. Çünkü elini asla bırakmayacaktım.

“Hassiktir... Bunun üstüne laf mı olur?” Nick akıllı bir espriyle duygusal ortamı bir yumurtanın kabuğu gibi çatlatmayı başarmıştı.

Jack gülümseyip omuz silkti. “En azından en son ben konuştum. Bir sonraki konuşmanı düşünmek için tam bir yılın var.”

Hepimiz gülüp gözyaşlarımızı sildik, daha çok şarap içtik, tabaklarımıza yine peynirli makarna doldurduk. Ve bu arada Jack’le hâlâ el eleydik.

Birkaç saat sonra vedalaşırken herkes kahkaha ve içkilerden dolayı çakırkeyif, yenen hindi ve uzun günden dolayı yorgundu. Gelmeyeceğini ikimiz de bildiğimiz halde ertesi gün bulaşığa yardım etmek için geleceğine söz veren Gemma’nın ardından kapıyı kapattım. Bulaşık kimin umurundaydı ki? Bu akşamı tekrarlamak anlamına gelecekse milyonlarca bulaşığı yıkayabilirdim.

Jack mutfakta bulaşık yığınınına bakıyordu.

Kıçımı adaya yasladım. “Başlamayı aklından bile geçirme. Yarın hallederiz.”

Elindeki bulaşık bezini tezgaha attı. “İsrar etmene gerek yok,” diyerek yanıma gelip özel alanımın birkaç santim ötesinde durdu.

Oysa onu özel alanımda istiyordum. Elimi uzanıp parmağımı pantolonunun kemer halkasına geçirdim. “Sofrada söylediklerin için teşekkürler.”

Parmakları bileğimde kaydı. Sonunda avucunu dirseğimde hissettim. “İçimden geldi.”

Kolumu çektiğimde biraz daha sokuldu. “Sen bana, karşılığını verebileceğimden çok daha fazlasını verdin, Jack,” dedim.

Eli kolumdan yukarı kayarken iyice yaklaştı. Diğer elinin başparmağıyla çene çizgimi okşuyordu. “Asıl sen bana her şeyi verdin.”

İkimiz de derin bir nefes alırken iyice birbirimize sokulduk. Çenemden tutup başımı nazikçe kaldırdığında neredeyse dudak dudağaydık. “Her şeyimi vermek istiyorum, Sadie.”

“Ah, evet,” dedim nefes nefese.

Sırtırken artık aramızda mesafe kalmamıştı. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyordu.

Ve hissediyordum.

Damarlarım alev almıştı. Nefessizdim.

Dudaklarımız birleşmek bilmiyordu. Sonunda birleştiklerinde yıldırım çarpmışa döndüm. Güçlü eli kusursuz parmaklarıyla ensemdeydi, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi kavramıştı. Ben de zaten bunu umuyordum.

Ellerim sırtından göğsüne, oradan da gömleğinin altına kaydığında ağzımın içinde inledi. Parmaklarım belirgin kaslarını yokluyordu. Sonunda ense kökündeki dalgalı saçlara ulaştığımda parmak uçlarımda yükselip bütün bedenimle ona yapıştım.

Hâlâ öpüşüyorduk. Tatlı ve yumuşak öpüşleri hararetlenmişti. Kendimi bırakmış, nefeslerini yudumluyordum.

Göğüs göğüseyken kalplerimiz bir atıyor, nefeslerimiz kesik kesik çıkıyordu. Sonunda ayrıldık ve beni tezgaha oturtup bacaklarımın arasına girdi. Artık alın alınaydık. Ardından dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. “Kesinlikle beklemeye değermiş.” Sırtırken çenemi hafifçe ısırды. “Kesinlikle.”

Dudaklarımız tekrar birleştğinde bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

Kendimden geçmek üzereydim. Dudaklarımdan topuklarıma kadar alev almıştım. Ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılacak yer arıyordu.

Onu istiyordum. Daha önce istediklerimden çok farklı bir şekilde istiyordum. Her yanımda, üstümde, içimde olmasını istiyordum. Ama aynı zamanda yanımda ve benimle olmasını da istiyordum.

Yanaklarını avuçlayıp dudaklarımı zorla geri çektim. “Yavaştan almayı istesem çok mu iki yüzlülük etmiş olurum?”

Jack soran gözlerle bana bakıyordu. Arada bir yerde gözlüğünü çıkarmıştı. Şimdi yemyeşil gölgeli bir ormana bakıyormuş gibi hissediyordum. “Her şeyimi vermek istiyorum derken her şeyimi kastediyordum, Sade. Sen nasıl istersen. Sen nasıl uygun görürsen.”

Kaşlarımı oynattım. “Yanlış anlama, hem istiyorum hem de ihtiyacım var.” İsteğimi ve ihtiyacımı kanıtlamak istercesine kasıklarımı kasıklarına yapıştırdım. “Ama öte yandan mahvetmek de istemiyorum.”

Parmaklarımız kenetlendi. “Mahvetmeyeceğiz.”

“Ben her an mahvedebilirim.”

Yanağımdan öptü. “Buna izin vermem.”

Kollarımı boynuna doladım. “Nasıl bir belaya bulaştığının farkındasındır umarım, Jack Thomas.”

“Sandığın kadar korkunç biri değilsin, Sadie Green,” diyerek koca elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni tezgahattan indirdi. “Aşağı inip film izlemeye ne dersin?”

“Bu aşağı inip sevişmeye ne dersin için şifre gibi bir şey mi?”

“Evet? Olur mu?” Gözlüğünü bulup burnuna yerleştirirken mahcup bir ifadeyle sırtıyordu. O kadar sevimliydi ki onu ısırabilirdim.

“Tamam, olur. Ama önce pijamamı giymem gerekiyor.” Üstümü değiştirmek için çoktan merdivenlere yönelmiştim.

Bodrumda tekrar buluştuğumuzda penye pijamamla üzerime bol gelen bir tişört giymiştim. Bana, hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyordu.

Hangi filmin oynadığının farkında bile değildim, çünkü hiç önemi yoktu. Gece öpücükler, sarılmalar ve Jack’in kollarında uyumak içindi.

“Sadie.” Jack’in fısıltısı kulağımı gıdıklıyordu.

İnleyerek arkamı dönmeye çalıştım, ama Jack’in kollarına hapsolmuştum. Bu iyi bir şeydi, çünkü kanepeden aşağı yuvarlanmam işten bile olmazdı. “Saat kaç?”

“Ya çok geç ya da çok erken. Sanırım yatağa geçme zamanı.”

Burnumu boynuna dayayıp uyuklu bir öpücük kondurdum. “Kimin yatağı olduğuna bağlı.”

Başını çevirerek dudaklarımı yakaladı. “Tercihin var mı?”

Jack’in yatağını hiç görmediğim için aşına olduğuma karar verdim. “Benimki lütfen.”

El ele yukarı çıktık. Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdiğimde Jack üstünü değiştirmek için odasına gitti.

Yatağa girince yorganı üstüme çekip pijamamı sıyırıp attım. Çeneme kadar yorgana gömülmüştüm. Biraz sonra kazağıyla kot pantolonu yerine penye eşofman giymiş halde Jack geldi ve yatağa girer girmez beni kollarına çekti. Bacaklarımı zı birbirine dolayıp başımı çenesinin altına dayadım.

Eli çıplak baldırımında dolaşıyordu. “Yatağa pijamasız girmen gerekiyordu, ha?”

Elimi çıplak göğsüne kaydurdım. “Uyurken pijama altından nefret ettiğimi öğrenmen gerekiyor. Anlaşılan sen de pijama üstünden pek hoşlanmıyorsun.”

Parmakları baldırımında dans etmeye başlamıştı. “Bu bacakların belime dolandığını kaç kere hayal ettiğime muhtemelen inanmazsın,” diyerek güçlü parmaklarıyla dizimin arkasından kavradığı gibi bacağımı kendine çekti.

“Herhalde şu parmakların bana... bir şeyler... yaptığını hayal ettiğim kadardır,” diyerek başımı kaldırdım ve çenesine öpücükler kondurdum. Sabah sinekkaydı görünen yanakları artık kirli sakallıydı.

Dudaklarımız birleşti. Jack acele etmeden sanki dudaklarımın bütün kıvrımlarını diliyle ezberlemeye çalışıyordu. Bir ressamın detaycılığıyla öpüyor, inlediğim noktaları ve dudaklarımın hareketlerini inceliyordu. Sonunda o dudaklar boynuma kaydı. Köprücük kemiğimi hafifçe ısırıdıktan sonra dişleriyle geniş yakalı tişörtümü omzumdan kaydırды.

İşini kolaylaştırmak için tişörtümü parçalamak, daha aşağı inmesi için yalvarmak istiyordum, ama yavaştan almak derken yalan söylememiştim. Kasıklarım kendiliğinden Jack'e

sürtünse de kendimi tutuyordum. İçimde bir nokta dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Daha önce biriyle öpüşürken bu kadar alev almamıştım. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını arzuluyordum.

“Jack,” dedim nefes nefese. Dudakları boynuma geri dönmüş, kah dişliyor kah dilini enfes bir şekilde dolaştırıyordu.

Geri çekildiğinde gözlerine ilk kez bakabildim. Kapkara gözbebekleri kocamandı, yeşil neredeyse görünmez olmuştu. “Durayım mı?”

Başımı iki yana salladım. Beynim bir kelime bulamacından ibaretti.

Biraz daha geri çekildi. “Özür dilerim, Sade. Yavaştan almamızı istemiştin. Anlaşılan yeterince yavaştan almıyorum.”

Belinden tuttuğum gibi onu tekrar özel alanıma çekip bacağıma bacağına doladım. “Yavaştan almanı hâlâ istiyorum, ama aynı zamanda sana dokunmak istiyorum.”

Karnımda hissettiğim sertliği nabız gibi atıyordu. Düzeltmek için elini aşağı kaydırduğında nazikçe eline dokundum. “İzin var mı?”

Başıyla onaylayıp elini benimkinin üzerine yerleştirerek parmaklarımı arada sadece penye katmanının olduğu kalın sertliğin üzerine bastırdı. Ama hemen ardından elimi dudaklarına götürüp avucumu öptü ve beline geri koyduktan sonra dudaklarını birleştirerek arzuyla öpmeye başladı. Boynumu yakan fısıltısıyla, “Önce sen,” dedi.

“Bu emre asla karşı gelmeyeceğimi de öğreneceksin,” diyerek kalçalarımı kıvırdığımda dudaklarından sırtımı ürperten bir hırıltı yükseldi.

Sonra azıcık geri çekildi. “Çok ileri gidersek durmamı söylemen yeterli. Hazır olmadığın hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

Ense kökündeki saçları kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. “Biliyorum. Sana güveniyorum, Jack.”

Gözlerinde şimşek kadar parlak kıvılcımlar çıktı. “Sadie,” derken sesi bir nefesten ibaretti.

Devamını getirmesine izin vermeden neredeyse çaresizce dudaklarına yapıştım. Beni güçlü kollarıyla sararken elleri sırtımdaydı. Birbirimizin içinde eriyorduk. Bir dakika kadar bana sımsıkı sarıldı. Sanki onu itmenden korkuyormuş gibiydi. Ama ben daha da yakın olmak istiyordum. Onu her yerimde istiyordum.

Tişörtümün eteğinden kayan parmakları göbeğimde dolaştıktan sonra tekrar sırtıma döndü.

Sonunda dayanamadım. Doğrulup tişörtümü başımdan çekerek yatağın kenarına fırlattım, ardından kendimi yastığa bıraktım.

Jack hemen üstüme abandı. Gözleri sessizce çıplak vücudumda dolaşıyordu. “Çok güzelsin.” Tek parmağıyla göğüs kıvrımımı takip ettikten sonra avucunu dümdüz karnıma bastırdı. “Ne kadar güzel olduğunu herhalde defalarca duymuşsundur, ama bu doğru.” Başını eğip göğüslerimin ortasına küçük bir öpücük kondurdu. “Ama en güzel yerin kalbin, Sade.”

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Bunlar, çıplakken duyduğum en güzel sözlerdi. Bu kadar mükemmellikle baş edebileceğimden emin değildim. “Zaten yarı çıplak kaldım, Jack Sırıgı, beni pohpohlamana gerek yok.”

Dudakları kayarak göğsüme bir öpücük kondurdu. “Bir gün iyi biri olduğunu sen de kabulleneceksin,” derken dil darbeleri attığı meme ucumu ağzına aldı.

Sırtım yay gibi gerilmişti. Hassas yerimden vurulduğum için dişlerimin arasından ardı ardına inlemeler sıyrılıyordu. “Bunu yapmaya devam edersen kendimi azize bile ilan edebilirim.”

Kıkırdadığında neden olduğu titreşim daha çok inlememe neden oluyordu. Ellerim saçlarına dalarken diğer göğsümle ilgilenmeye başladı. Diğer elimi omzuna bastırıyordum. Bütün vücudum... her hücrem alev almıştı. Her an patlayabilirdim, o yüzden Jack’i kendime çekip dudaklarına yapıştım. Göğsündeki hafif kıllar sertleşen meme uçlarıma sürtünüyor, sürtünme yüzünden sırtım daha da geriliyordu.

Elini aşağı kaydırduğunda parmakları bir süre külotumun lastiğinde oyalandı. “Sıkıntı olur mu?”

“Saçmalama.” Başparmağımı taktığım gibi külotumu sıyrarak yine yataktan attım.

Eli baldırımda dolaşıyordu. Dizime geldiğinde bacağımı yana itti. Çenemi dişliyordu. “Seni baştan çıkarmak, dokunuşum için yalvartmak geliyor içimden.”

“Bunu yapmak için bir sürü gece olacak,” diyerek pis pis ona baktım ama hemen ardından avucunun sıcaklığının aşağıya doğru kaydığını hissettim.

“Yatakta talepkar olduğunu tahmin etmeliydim,” dedi, ama cevap vermeme izin vermedi. Bir parmağını kasıklarımda gezdirirken dudaklarımı yiyip bitiriyordu.

Ağzının içinde inlerken o da hırlayarak kasıklarını benimkine yasladı ve ne kadar sert olduğunu hissettim. Dudaklarımdan bir an olsun ayrılmadan sürtünmeye başladı. Artık gergin bir yaydan ibarettim. Tam orgazmın sınırlarına gelmişim ki elini geri çekince inledim. Durmak bilmeyen dudaklarındaki şeytani sırtışıla iniltimi adeta yutuyordu.

Artık alev alacağımı hissetmeye başlamıştım ki bir parmağını içime kaydırды. Artık bu işkenceye dayanamadığım için çığlık atabilmek üzere başımı geri çekmem gerekti. Kasten yavaş hareket ediyor, vücudumdaki bütün sinir uçlarına dokunuyor, parmağını tekrar kaydırmadan önce klitorisimle oynuyordu. Sonunda iki parmağını birden içime kaydırды. Dudakları göğsümdeydi. Yalıyor, meme ucumu ısıırıyordu. Parmaklarını sararak patladığımda kalçalarım sarsılıyordu.

Yüzünü avuçlayıp dudaklarını kendime çektim. Parmakları hâlâ bacaklarımdan arasında dolaşıyor, dudaklarımız birbirinde erirken hafifçe girip çıkıyordu. Elim kaslı karnından eşofmanına, oradan da sertliğine kaydı. Sert ve sıcaktı, resmen avucum yanıyordu. Ağzının içinde hırlamasıyla bir kez daha boşalabilirdim.

“Sıkıntı var mı?” Aletini boylu boyunca bir kez sıvazladım.

“Saçmalama.”

Parmaklarımla onu daha sıkı kavradım. Bir taraftan beni okşayıp tekrar orgazmın sınırlarına taşırken yumruğumun içinde gidip geliyordu. Bir an çığlık atacak noktaya geldim. “Yalvarırım,” diye fısıldadım. “Sakin durma, Jack.”

Durmadı. Parmakları içimdeyken bir kez daha sarsılıp çığlık attım. Jack yumruğumun içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Çok geçmeden o da sarsılarak boşaldı.

Aynı anda yastıklara yığıldık. Nefes almaya çalışırken Jack elimi tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Sonunda nefesleri düzelince yataktan kalkıp banyoya gitti. Geri döndüğünde elinde nemli bir bez vardı. Temizlenip tekrar yorganın altına girdik ve bir kez daha beni kollarıyla sardı.

Tek bir kelime bile etmemiştik. Buna gerek yoktu. Öylece sarılıp mutlu mesut uykuya daldık.

İlk uyanan ben oldum. Jack'i uyandırmamak için yavaşça ve dikkatli bir şekilde gerindikten sonra küçük hareketlerle yorganın altından çıkararak tişörtümle külotumu alıp banyoya gittim. Gerektiğinden fazla oyalanıyordum, çünkü odaya geri döndüğümde yatağı boş bulmaktan ödüm kopuyordu.

Gerçi oda boş olsa bile Jack en fazla koridorun sonundaki odasında olabilirdi.

Çünkü aynı evde yaşıyorduk.

Hassiktir.

Geceyi ev arkadaşımın dudaklarına yapışmış halde geçirmiştim. Sadece ev arkadaşım değil, aynı zamanda ev sahibimdi ve adam beni evinden istediği zaman atmaya karar verebilirdi. Bu işi eninde sonunda sarpa sardırduğımda, özenle hazırladığım yaşam planımı tümünden çöpe gönderebilirdi.

Eh, Jack beni şimdiye kadar iyi kötü tanımıştı, hiçbir şeyden çekinmediğimi biliyordu... ama mükemmel kişiliğine rağmen uzun vadede bencilliğimle başa çıkma ihtimali neydi?

Kalp atışlarım hızlanırken göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum.

Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturarak başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Bu sefer gerçekten sıçmıştım.

Jack'in halihazırda sendeleyerek odasına döndüğünden ve gününü odasında geçireceğinden yüzde bin emindim. Belki hayatının geri kalanını orada geçirir, benle karşılaşmamaya çalışır, elini külotumdan içeri kaydırma hatasını sonsuza kadar beyninin gerilerine iterdi.

Bacaklarım kasılıyordu. Hatırası bile onun için yüreğimin sızlamasına yetiyordu.

Yataktan çıkması için Jack'e yeterince zaman verdiğime karar verdikten sonra sessizce odama döndüm. Hâlâ oradaydı, hâlâ uyuyordu, hâlâ yorganımın altındaydı. Yüzüstü yatmış, ellerini yastığın altına sokmuştu. Onu tanımasam uykusunda gülümsediğini sanabilirdim. Ama bu mümkün değildi. Aramızda olanlardan sonra gerçekten mutlu olması imkansızdı.

Yorganın altına girip yatağı fazla oynatmamak için yavaşça ağırlığımı dengeledikten sonra kıyın kıyın en kenara kayıp aramıza olabildiğince mesafe koydum ve yorganı çeneme çekerek tam bir manyak gibi uyumasını seyrettim. Huzurlu yüzünü son kez görüyor olabilirdim. Gözlerini açıp aynı yatakta olduğumuzu fark ettiğinde güzelim yüzünü dehşetin esir alacağından emindim.

O, huzurla uyumanın keyfini çatarken ben de, evden taşınmamı isterse yapmam gerekenlerle ilgili aklımdan bir liste yapmaya başladım.

Yaşayacak bir yer bulmalıydım, tabii ki ucuz olmalıydı. Bu kadar düşük kira şansına hayatta bir daha sahip olmayacağım için bardan ekstra mesai talebinde bulunmalıydım. Bar maaşım çok düşük olduğundan kirasını karşılayabileceğim stüdyo dairede çiçek soğutucusu gibi şeylere yer olmayacağı kesindi.

Düşüncelere öylesine dalmıştım ki Jack'in gözlerini kırptırarak açtığını bile fark etmedim.

"Neden o kadar uzaktasın?" derken mahmur sesi alçak, çatlak ve lanet olsun.... çok seksiydi.

Bu büyük kabalıktı, çünkü mükemmel evini terk edip bir daha geri dönmememi söylemek üzere olduğunu biliyordum.

"Sadie?" Sırtüstü dönüp kolunu uzattı. "O kadar uzakta ne yapıyorsun?"

"Sana yeterince yer bıraktım," derken küçük bir top gibi kıvrıldım. Olabildiğince küçülmek istiyordum.

"Yeterince yer istemiyorum. Seksi kıcını buraya getir," diye sırtıttı, ama sırtışı hemen soldu. "Kahretsin. Tabii istemiyorsan gidebilirim." Yorganı üstünden attığında çıplak göğsü göründü.

"Jack, burası senin evin. Ben gidebilirim," diyerek kıvırdığım bacaklarımı düzelterip yorganın altından çıktım. "Yeni bir yer bulana kadar Harley ve Gem'le kalabilirim. Ya da belki Harley, Nick'in yanına taşınırsa onun odasını alabilirim. Onları henüz hazır olmadıkları bir şeye zorlamak istemesem de

galiba en iyi senaryo bu. Ama bir yerde yaşamam gerekiyor ve kendimi biliyorsam, bu olasılığı zorlamam gerekecek.”

Ne aradığımı bile bilmeden çekmecelerimi karıştırmaya başladığımda Jack ayağa kalktı. “Taşınmak mı istiyorsun?”

Olduğum yerde kalakaldım, ama dönüp ona bakamıyordum. “Tabii ki taşınmak istemiyorum. Ama aynı zamanda burada kalmama izin vermen gerekiyormuş gibi hissetmeni de istemiyorum.”

“Niye öyle hissedecekmişim ki?”

“Bak... dün gece... fazla duygusallaştık, tamam mı?” Yüzüne... gözlerine bakmak için döndüğümde karşılaştığım saf hüznün neredeyse yüreğimi parçalayacaktı. “Normalde söylemeyeceğin, yapmayacağın şeyleri söyleyip yaptığını biliyorum. Anlıyorum. Ateşli bir anında verdiğin sözleri tutman için sana asalak gibi yapışmayacağım.”

Bir an sessizce bakakaldı. “Hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Sesim çıkmıyordu. “Dünya bir yana, sen bir yana, Jack. Tanıdığım en iyi adamsın. Tam da bu yüzden benim gibi biriyle birlikte olmayı asla istemeyeceğini biliyorum.” Dudağımı ısırarak ağzımdan çıkabilecek söz selini bastırmak için elimden geleni yaptım. Yalvarmayacaktım.

Yanıma gelip elimi tuttu. Parmaklarımız yine kenetlenmişti. “Söz söyleme hakkım var mı, yoksa bütün kararları sen mi veriyorsun?”

Dudaklarımı büzüp başımı iki yana salladım. Bir şey söylemekten korkuyordum, çünkü her an ağlamaya başlayabilirdim.

Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Başım çenesinin altındaydı. “*Her şeyimi vermek istiyorum sözünün ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim, Sade, ama benim açımdan ertesi sabah uyanıp aşık olduğum kadından uzaklaşmak anlamına gelmediği kesin.*”

Yüzümü göğsüne çevirdim. Gözlerimi görmesini istemiyordum. “Benim gibi bir baş belasına nasıl aşık olabilirsin ki, Jack?”

Biraz geri çekilip yanaklarımı avuçlayarak beni kendisine bakmaya zorladı. “Kız arkadaşıma baş belası demekten vazgeç,” derken ciddi görünmeye çalışıyordu, ama işe yaramayınca dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi. “Bunu diyebilir miyim?”

Dünyada Jack Thomas’ın bana *kız arkadaşım* demesinden daha tatlı bir şey olabilir miydi? Bu sözler karşısında ne yapacağımı, nasıl tepki verebileceğimi cidden kestiremiyordum, ama endişelerimin yatıştığı kesindi. Jack’in bana *kız arkadaşım* demesi, bir şekilde külotumdaki elinden çok daha mahrem geliyordu. Ama sözlerinin ardındaki gerçek anlamı bir türlü kabullenemediğimden her zamanki gibi konuyu saptırma yolunu seçtim. “Bana *baş belası* deyip diyemeyeceğini mi soruyorsun?”

Elini enseme kaydıldı. “Hayır. *Kız arkadaş.*”

Beni kendine çektiğinde direnmedim. “Yine ortaokuldaymışım gibi hissetmeme neden oluyorsun. Sanırım en son o zaman bir erkek arkadaşım olmuştu.”

“Erkek arkadaşın olmamı istiyor musun, Sadie?” Gözlerinde hınzır kıvılcımlar çıkıyordu.

Gülümsememek için kendimle savaşıırken dudaklarımı bücktüm. “Hep böyle klişe mi olacaksın?”

“Hep böyle inatçı mı olacaksın?”

“Tabii ki! Bunu sorduğuna bile inanamıyorum.”

Kıkırdayıp çene çizgim boyunca öpücükler kondurdu. “Lütfen kız arkadaşım olmayı kabul edeceğini söyle, Sadie.”

“Eh, kibarca sorduğuna göre...” Başımı çevirdiğimde dudaklarımız birleşti. Banyoda geçirdiğim panik atak sırasında dişlerimi fırçaladığımı sevinliyordum.

İstememe fırsat kalmadan Jack kendiliğinden geri çekildi. “Bunu gün boyunca yapabilirim, ama şu anda seni öpmeyi bırakmazsam sonumuz yine yatak olacak ve korkarım gün boyunca yataktan çıkmayacağız.”

Boynunu kemirmek için parmak uçlarımda yükseldim. “Bu senin için sorun olur mu?”

Kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti ve beni kapıya taşıdı. “Hayır. Ama bulaşık dolu bir lavabomuz var ve halletmen gereken siparişler olduğundan adım gibi eminim.”

Ne kadar mükemmel görünse de kimsenin beni merdivenlerden aşağı taşıyacağına güvenmediğimden kollarından kurtuldum. “Neden her zaman bu kadar pratik ve mantıklı olman gerekiyor?”

“Büyüyen işinden kopmanı istemiyorum, gül goncası.”

“Sen bana şimdi gül goncası mı dedin?” Kahvem gelmişti, o yüzden mutfağa girer girmez espresso makinesinin başına dikildim. “Sanırım bu lakabı veto etmem gerekecek.”

Jack kıcıyla kıcıma vurup kafeinle arama girdi ve benim yapabileceğimden daha hızlı bir şekilde kahveyi hazırlamaya girişti. “Bunu bana sürekli lakap takan kadın mı söylüyor?”

Yanı başında tezgaha tüneyip iki kupa almak için dolaba uzandım. Sabah koreografimiz çok keyifliydi. “Ama çok eğlenceli.”

Gözlerini devirip makinenin düğmesini çevirdi ve kupama damlayan kahveyi seyretmeye başladı. “Sen nasıl istersen, aslanagzı.”

“Aman Tanrım. Bir canavar yarattım,” diye eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. “Kahve makinesinde usta olman iyi bir şey Yürekli Jack.”

Dikkatle kahvemın üzerine köpüklü sütü döktükten sonra mükemmel lattemi bir öpücük eşliğinde elime tutuşturdu. “Ben işimi bilirim, karahindiba.”

“Teknik açıdan o bir çiçek sayılmaz.”

“Ya, ya.” Dikkatini kendisi için hazırladığı latteye verdi.

Ardından kupalarımızı alıp oturma odasındaki kanepeye kurularak havadan sudan sohbet ettik. Bir süre sonra mutfığa geri dönerek bulaşık dağını hallettik. Sonunda ertesi gün teslim edilmesi gereken aranjmanları hazırlamak üzere tavan arasına çıktım.

Aşağı indiğimde ziyafetten geri kalanları silip süpürdük ve bodrum katında sözüm ona film seyrettik. Yatma zamanı gelince, yıllardır aynı rutinde dans ediyormuşuz gibi otomatikman benim odama yöneldik. Her şey kolaydı, mükemmeldi ve Jack’in beni istediğini kabul etmekte hâlâ zorlanıyordum.

Benimle *uzun vadeli* bir şey yaşamak istemesi henüz aklımın alabileceği şey değildi. Yine de yüreğim kıpır kıpırdı ve mutluydum. O yüzden olabildiğince kendimi bu akıntıya bırakmaya karar vermiştim.

BEN: Şeyyyyyyyyy

GEMMA: Aman Tanrım. Sonunda.

BEN: Daha ne diyeceğimi bile bilmiyorsun.

GEMMA: Ne diyeceğini kesinlikle biliyoruz.

GEMMA: Harley, Sadie'nin ne diyeceğini bilmiyor muyuz?

HARLEY: Bıraksak da kendisi söylese?

BEN: Sağ ol Harley.

BEN: ...

BEN: Jack'le öpüştük.

GEMMA: Tamam, kabul etmeliyim ki bu beklediğim kadar heyecanlı değildi.

GEMMA: Öpüşürken yatay tangoya geçtiniz mi?

BEN: O da neymiş be?

BEN: Ve hayır. Geçmedik. Ağırdan alıyoruz.

HARLEY: Sanırım Gem az önce yataktan yuvarlandı.

GEMMA: Evet. Fena düştüm. Az önce ağırdan aldığınızı mı söyledin sen?

BEN: Evet. Ve ölüyorum. Onu çok fena istiyorum.

BEN: Ama sanırım bu en doğru karar.

HARLEY: Vay be. Seninle gurur duyuyorum, Sade. Aynı zamanda tabii ki çok mutlu oldum. Jack harika biri!

BEN: Öyle sahiden. *iç çekiş*

GEMMA: Aman Tanrım. İlişki meraklısı insanlara dönüşmüş. Kıyamet yakındır.

JACK: Bu akşam çalışıyor musun?

BEN: Evet. Erken mesaim var, o yüzden
umarım yarınki teslimatlardan önce biraz
uyuyabilirim.

JACK: Kaçta evde olursun?

BEN: Umarım on civarı.

JACK: Yemek alayım mı?

BEN: Yok ya, mola sırasında burada bir
şeyler atıştırırım.

BEN: Yine de teşekkürler 🙏

JACK: O zaman tatlı? 😊

BEN: Benim için banyoyu hazırlasan da
geldiğimde konuşsak.

JACK: Anlaştık Tatlıbiber.

BEN: Siktir.

JACK: Ne?

BEN: Bu hoşuma gider gibi oldu.

ON BEŞ

BAR DELİ GİBİ KALABALIKTI. Önlüğümün cebinde biriken cömert bahşişler nedeniyle mutlu olsam da aslında sakin bir gece olmasını ummuştum. Tatil döneminde hem barda hem de Köprü ve Tomurcuklar'da işler coşmuştu. Hafta boyunca her gün çok sayıda sipariş teslim etmem gerekiyordu, o yüzden bütün sabah Brooklyn'de oradan oraya koşturacaktım. Ayaklarım sızlıyordu. Jack'in banyo konusunda ciddi olduğunu umuyordum çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

Mesaimin bitmesine bir saat kala kalabalığı yarararak ilerleyen düz siyah saçları gördüm. Gem bar taburelerinden birine ulaşabilmek için önüne gelene dirsek atıyordu. Beni görünce dudaklarında beliren gülümsemenin gözlerine ulaşmadığını fark ettim.

Hemen bir kadeh şarap doldurup barın diğer ucuna yöneldim ve kadehi önüne bıraktıktan sonra eğilip sarıldım. "Bu akşam geleceğini bilmiyordum."

Şaraptan sağlam bir yudum aldı. “Ben de bilmiyordum. Harley’yle Nick evde. Bir molaya ihtiyacım vardı, anlatabiliyor muyum?”

Başımı sallarken, ayaklarımdaki ağırlığı hafifletmek için dirseklerimi bara dayadım.

Gözleri tedirgindi. “Jack gelmez, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla gelmeyecek.”

“İyi. Bir gecede ancak bu kadar şirinliğe katlanabilirim,” dedikten sonra şarabını başına dikti.

Boş kadehi alıp suyla doldurduktan sonra önüne ittim. “Neler oluyor, Gem?”

“Aman aman! Barmen terapistlerden birine mi dönüştün?” Tavrı sertti, ama onu, söylediklerini üstüme alınmamam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Hayır. En iyi arkadaşım olmadığı sürece başkalarının dertleri umurumda değil. Sadece neden, en sevdiğin dizinin iptal edildiğini söylemişim gibi üzgün olduğunu merak ediyorum.”

Suyu biraz daha önüne ittiğimde intikam alırcasına başına dikince kadehi tekrar şarapla doldurdum.

“Aman evren duymasın,” diye söylendi. “Burada oturup işimin ne kadar berbat olduğundan, işimden ne kadar nefret ettiğimden ve en iyi arkadaşlarımla eşlerini bulup sonsuza kadar mutlu yaşayacakları düşüncesiyle acayip mutsuz olduğumdan şikayet edecek değilim.” Ellerini saçlarına daldırınca birkaç tutam yüzünün önüne bir perde gibi döküldü.

Jack’le taş çatlasa beş dakikadır birlikte olduğumuzu, sonsuza kadar mutlu mesut yaşamamın yakınında bile

olmadığımızı ya da Harley'yle Nick'in aylarca duygularından korktuktan sonra birbirlerine bir şans verme cesareti bulduklarını söyleme zahmetine girmedim. Gem'e bir dakika kadar zaman tanıyıp kozasından çıktığını görene kadar diğer müşterilerle ilgilendim.

"Eh," dedim sohbetimiz hiç kesilmemiş gibi. "Konuşmak istemesen buraya gelmezdin. Sizin evle burası arasında en az yirmi bar var. Belli ki içini dökmeye gelmişsin ve elbette ben de seni dinleyeceğim. Dökül."

"İşimden nefret ediyorum." Bu sefer şarabından makul bir yudum aldı. "İşlerin düzeleceği düşüncesiyle neden hâlâ orada takılıp kaldığımı anlayamıyorum. İşler asla düzelmeyecek." Sanki bunları söylerken birden jeton düşmüş gibi yüzünü ekşitti, ama ağlamaya başlamadan önce hemen kendini topladı.

Sinir krizinin eşiğinde olduğunu görebildiğimden acıma modundan sorun çözme moduna geçtim. "Pekala. Şu anda istediğini yapabilseydin, para ve faturalar falan sorun olmasaydı... Ne yapmak isterdin?"

"Emin değilim. Ama muhtemelen restoran işi falan olurdu." Konuşurken, kirli sırlarından birini itiraf ediyormuş gibi bana bakmıyordu.

"Bence bu harika olurdu." Yani bu kızdan daha iyi yemek pişiren birini tanıımıyordum.

"Ama sağlık sigortası ve emeklilik derdini umursamayıp sabit bir işi bırakarak sıfır deneyim sahibi olduğum bir sektörde sıfırdan başlamaya çalışmak büyük sorumsuzluk olur. Özellikle de sektörün ne kadar istikrarsız olduğu düşünülürse." Bu

sefer başını kaldırıp bana baktı. Kocaman kahverengi gözlerinde adeta yakarış vardı. “Haksız mıyım? Büyük sorumsuzluk olmaz mı?”

Başımın etrafı gösterdim. “İşinden istifa etmenin aptallık olup olmayacağını öğrenmek isteyen tek kişi sen değilsin, Gem.”

Kadehinden yine büyük bir yudum aldı. “Eh evet, ama istifa ettiğim anda çerez parasına koca bir evde yaşama imkanı bulmayacağım kesin.”

“Peki, şuna ne dersin? Mayıs sonu gibi restoran işi aramaya başla, sonrasında nereye gideceğini gör. Müthiş bir aşçı olduğun için hemen iş bulursun. Yazın çalışıp denersin. İş seversen okulu bırakırsın. Sana göre olmadığını anlarsan, yaz sonunda okula geri dönersin.” Bara eğildim ve yüzüne bakmak için kuruladığım kadehi bıraktım. “Yalan söylemeyeceğim. Kariyer değiştirmek kolay değil. Bana destek olduğunuz ve çerez parasına kiralık bir yer bulabildiğim için acayip şanslıydım. Hâlâ bazen havlu atıp finans dünyasında istikrarlı bir işe girmek istediğim oluyor. Ama sanırım öğretmenliğin en güzel yanı, yaz tatilinde yeni bir şeyler deneyebilecek olman.”

Birkaç saniye söylediklerimi dikkatle düşündü. “Aslında fena fikir değil.”

“Yani. Benden hiç kötü fikir çıktı mı ki?” Cevap vermek üzere ağzını açtığı anda susturmak için parmağımı kaldırdım. “Sakın cevap verme. Tatile kadar birkaç ay dayanman gerektiğini düşünmen yeter.”

“Aslında katlanmamı sağlayacak tek şey bu olabilir.”

Beynindeki çarkların dönmeye başladığını, hülyalı gözle-
rinden ve alnında beliren çizgilerden görebiliyordum. Alnına
vurdum. “Alnın kırışacak.”

“Aman, tamam,” diyerek göz devirdi, ama girdiğinden beri
ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme belirmişti. “Mız-
mızlanmalarımı dinlediğin için teşekkürler.”

Saraylılara yaraşır bir şekilde reverans yaptım. “Benim
için bir şereftir.”

Kadehten son yudumunu aldı. “Mesainin bitmesine daha
var mı?”

“Yok. Biraz takılmak ister misin?”

“Olur,” dedikten sonra doldurmam için kadehini uzattı.
“Hesabı alayım, daha fazla içmek istemiyorum.”

Boş ver dercesine elimi salladım. “Şarap müesseseden. Te-
rapi de öyle.” Barın üstünde kaydırduğu yirmiliği aldığım gibi
yakasından içeri attım. “Ciddiyim, Gem. Paranı nefret ettiğin
işinden kurtulacağın günlere sakla.”

Ardından stok kontrolü, temizlik ve hesap işleriyle ilgi-
lendim. Yarım saat sonra Gemma’yla birlikte kol kola bardan
çıktık. Isınmak için birbirimize sokulmuştuk. Aralıkta soğuk
aniden bastırmış, hava buz kesmişti.

Bizim eve yaklaştığımızda Gemma aniden durup kolum-
dan çekerek beni önünde durduğumuz tuğla binanın altında-
ki dükkana çekti ve camdaki *Kiralık* tabelasının dibine girdi.
“Şuraya bak, Sade.”

Mecburen dönüp dükkana baktım. “Öğretmenlikten isti-
fa edip sevdiğin bir iş yapman konusunda yanındayım, ama

ben bile restoran işinin berbat bir yatırım olduğunu biliyorum. Kendi yerini açmadan önce bir restoranda çalışman daha hayırlı olur.”

Böğrüne bir dirsek attı. “Kendim için değil manyak. Senin için.” Beni iyice çekiştirip yüzümü resmen pis cama yapıştırdı. “Köprü ve Tomurcuklar için mükemmel lokasyon.”

Onu camdan geri çektim. “İşi, buranın astronomik kirasını karşılayabilecek kadar büyütmedim daha.”

Tekrar koluma girdiğinde sürüklercesine arkadaşımı oradan uzaklaştırdım.

Eve yaklaşıyorduk. *Ev*. Düşüncesi bile gülümsememe yetiyordu. Üstelik Jack de evdeydi.

Ama Gemma vazgeçmeye niyetli değildi. “En azından soruşturmalısın. Sandığından daha ucuz olabilir. Hem kim bilir... belki bir yatırımcı falan da bulabilirsin. Bak, işi birkaç ayda nasıl da büyüttün.”

Kulağa delice geldiği için düşünmem gereksizdi. Brooklyn’de kira ödeyecek kadar param yoktu. Üstelik boş bir dükkan, çalışanlar, lisanslar, izinler vesaire, düşünmek istemediğim kadar çok para demekti. “Ben sadece çiçek aranjmanı yapmak istiyorum, Gem. Hem evde mükemmel bir çalışma ortamı kurdum. Çatı katında harika bir stüdyom varken neden bütün parayı dükkan açmaya harcayayım ki?”

Evimizin önüne geldiğimizde Gemma kapının önünde durdu. “Orası sadece senin olacak, Sade.”

Açıkça söylemiyordu, ama iması açıktı. Şu anda sahip olduklarım bana ait değildi. Stüdyom aslında Jack’indi. Ve

başarımı inanılmaz ucuz kirama borçluydum ki bunu sağlayan da Jack'ti. Dahası yakın gelecekte aramızı bozmak gibi bir planım olmasa da eninde sonunda bunun olacağından emindim. Muhtemelen... hatta neredeyse kesinlikle ilişkimizi bozan ben olacaktım. O zaman yeni kurduğum iş ne olacaktı?

“Tamam. Düşüneceğim,” diyerek kapıyı işaret ettim. “Gelmek ister misin?”

“Bir mutlu çiftten diğerine geçmek mi? Sağ ol, almıyorum.” Çantasından telefonunu çıkarıp taksi çağırdı.

“Beraber bekleyelim,” diyerek kolumu omzuna atarak sıcağı tutmak için onu kendime çektim. Hem birinin sarılmasına ihtiyaç duyduğunu biliyordum, ama bunu kimseden istemeyeceği aşıkardı. “Kararın ne olursa olsun biz her zaman senin yanındayız. Jack olsa da olmasa da sen her zaman benim bir numaramsın. Her zaman yanındayım.”

“Senin için de aynısı geçerli.” Taksisi gelince son bir kez daha sarıldık. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Eve varınca mesaj at.” Ne olur ne olmaz diye aracın plakasını aklımın bir köşesine yazdım.

Gem'in arabaya binip uzaklaşmasını seyrederken ben de telefonumu çıkardım.

BEN: Kapıdayım. Banyo hazır mı?

JACK: Hazır olduğunu biliyorsun, pembe şakayık.

BEN: Tatlıbibere ne oldu?

JACK: Sürekli diken üstünde olman daha iyi.

Telefonum çınladığında bir fotoğraf geldiğini gördüm.

Küvet hazır. Ve Jack içindeydi.

Saniye kaybetmeden kapıyı açtım. “Hayatım, ben geldim!”

Ertesi gün teslimatları bıraktıktan sonra oturma odasında kanepeye yığıldım. Her yerim ağrıyordu. Önceki gece yaptığım sıcak *rahatlatıcı* banyodan sonra bile kaslarım son birkaç günün bitmek bilmeyen koşuşturmasını protesto ediyordu. Teslimatlar ve bar mesailerі arasında bütün haftayı ayakta geçirmiş gibi hissediyordum.

Jack biraz sonra aşağı indi. “Demek yanlış duymamışım.”

“Ölüyorum,” diyerek dramatik bir şekilde bir kolumu başımın üstüne attım ve diğerini de kanepeden aşağı sarkıttım. Çiçekçilik işi bir yere varmazsa, rol yeteneğimle kendime bir gelecek sağlayabilirdim.

Kanepenin ucuna oturup ayaklarımı kucağına aldı ve beş parmağını işe koşarak beni anırırcasına inlemeye başlatana kadar topuklarımı ovalamaya başladı. Bundan keyif alıyormuş gibi gülümsüyordu. “Sıcak suyla dolu küvet işe yarar mı?”

“Muhtemelen, ama sen de küvete girmeyeceksen, dün geceden sonra bir daha sıcak banyoyla rahatlayabileceğimi hiç sanmıyorum.” Anlarsınız ya... sıcak olan sadece su değildi.

“Pavlov’un köpekleri gibiyim. Küveti görür görmez azıyorum.”

“Peki, sen azmaya hazır olana kadar süre tanıyıp banyodan uzak durmaya söz verirsem?” Elleri baldırlarıma kaymış, parmaklarıyla sızlayan kaslarımı yoğuruyordu.

“İyi olamayacak kadar iyi bir teklif gibi,” diye tatlı yüzüne rahatça bakabilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Senin çıkarın ne?”

“Bu akşam seni yemeğe çıkarmamı kabul edeceksin.”

“Yani bana sırasıyla masaj, banyo, orgazm ve akşam yemeği mi teklif ediyorsun?” Yine kanepeye yayıldım. “Kulağa rüya gibi geliyor.”

Ayağa kalkıp ayaklarımı nazikçe kanepeye bıraktıktan sonra banyoya yöneldi. “Genellikle iki daha iyidir.”

“İki ne?”

Göz kırptı. “Orgazm.”

İki saat sonra en rahat kotlarımızı giyip sıcacık kazaklarımızı sarınarak evden çıktık. PDA Pizza’da kendimizi şımartacaktık. Sokağa indiğimizde Jack elimi tutunca parmaklarımız kenetlendi. Yol boyunca başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyordu.

Tuhaftı.

Evet hoştu, ama yine de tuhaftı. En son lisedeyken erkek arkadaşım olduğunu söylerken abartmıyordum. İlişkilerle işim olmazdı, erkek arkadaşlarla yaşamak bana göre değildi

ve dramlarla uğraşamazdım. Oysa Jack'in avucumdaki sıcaklığını, yanımda yürürken hissettirdiklerini düşününce... Eh, bu adam içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu. Son derece sıcak ve yapış yapış bir şeyler... Ve bu hoşuma gidiyordu. Jack'ten hoşlanıyordum.

Gerçi Jack'in eli bile, bizim evden sadece bir sokak ötedeki kiralık dükkanın gözümünden kaçmasına neden olamazdı. Hâlâ boş boş bekliyordu. Elimde olmadan tuğla binaya yaklaşıp son yirmi dört saatte içeride herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlamak için camdan içeri baktım.

Baktığım yeri fark edince Jack beni yayaların yolundan çekti. "Ne oldu?"

Akşam yemeğine giderken bunları konuşmak istemediğimden elini çekiştirerek yola devam etmeye çalıştım, ama yerinden kıpırdamayınca, "Hiç," dedim. "Sadece dün akşam yürürken Gem'in fark ettiği kiralık bir yer."

Ellerini siper edip içeriyi daha iyi görebilmek için kirli cama yapıştı. "Dün akşam bahsetmemiştin."

"Nedense unutmuşum," diyerek şakayla kalçamı kalçasına vurdu. "Hem önemli bir şey değil. Bahsetmeye değmez."

"Dükkan açmayı mı düşünüyordun?" Camdan geri çekilip soran bakışlarını gözlerime dikti.

"Hayır," dedim. Camdan içeri bakıyormuş gibi davranıyordum, ama asıl amacım gözlerimi kaçırmaktı. "Yani... büyük bir adım ve şu anda böyle bir yükün altına giremem. Zaten böyle büyük bir adıma hazır olup olmadığımın emin değilim."

“Kirayı sordun mu?”

“Yok. Gerek yok.” Tekrar eline asıldım. “Hadi, gidelim. Orgazmlardan sonra karnım acıktı.”

Ama yerinden kıpırdamıyordu. Orgazmdan bahsettiğimde kızarmamıştı bile. Bunun yerine telefonunu çıkarıp tabeladaki numarayı girdi.

“Jack, ne yapıyorsun?” Ağırlığımı diğer ayağıma verirken uzanıp telefonu elinden kapmamak için kendimi zor tutuyordum. “İlgilenmediğimi söyledim ya.”

“Hayır, söylemedin. Hazır olup olmadığından emin olmadığını söyledin.” Cevap vermemi engellemek için elini kaldırarak dikkatini telefonun öteki ucundaki sese verdi. “Selam, merhaba, ben Jack Thomas. Park Slope Altıncı Cadde üzerindeki kiralık dükkan için aramıştım.” Bir süre sessizce dinlerken başını sallıyor, söylenenler hakkında hiçbir ipucu vermemesi beni delirtiyordu. “Ah, harika. Evet, önündeyiz. Görüşürüz.”

“Görüşür müyüz? Kimle görüşürüz?”

Telefonunu pantolonunun cebine tıktırdı. “Emlakçı yakında toplantıdaymış. Beş dakikaya geleceğini söyledi.”

“Jack, kiralamaya niyetimin olmadığı bir yer için insanların zamanını boşa harcayamayız,” derken ben de ellerimi montumun ceplerine soktum. Sözüm ona ısınmaya çalışıyordum, ama asıl ihtiyacım biraz mesafe koymaktı.

“Görmenin ne zararı var ki Tatlıbiber?” Omuz silkip ellerini bu sefer ceketinin ceplerine soktu. “Hoşuna gitmezse geçer gideriz.”

“Hoşlanmak dert değil,” diye söylendim. Gün boyunca muhtemelen hoşuma gidebileceği üzerine bol bol düşünmüştüm. Hatta muhtemeleni boş verin, kesinlikle hoşuma giderdi.

“O zaman sorun ne?” Sorunun ne olabileceğini düşünemiyormuş gibi gözlüğünü itti.

Sorunun ne olabileceği aklının ucundan bile geçemezdi.

Bazen unuttuyordum, ama böyle anlar aramızdaki uçurumun en önemli hatırlatıcısıydı. Jack’in para derdi yoktu. Anladığım kadarıyla, hayatı boyunca para hiçbir zaman dert olmamıştı. New York’ta kendine ait müstakil evi olan bir adam açısından bu anlaşılabilir bir şeydi. Dahası Connecticut’ta iki milyonluk başka bir evi daha vardı. Ayrıcalıklarını kullansa da kullanmasa da istediği şeye kolayca sahip olabilirdi.

Ona doğru bir adım atmadan önce düşüncelerimi derleyip toparladım, sonra gözlerine bakmak üzere başımı kaldırdım. “Jack. Ben buranın kirasını karşılayamam. Sadece bakmanın zararı, sahip olamayacağım bir şeyler istememe yol açması ve canımı sıkması olur ki... bu da kötü kararlar almama neden olabilir. Kovulduğumdan beri bu yüzden alışverişe çıkmıyorum. Sınırlarımı biliyorum. Bir şey gördüğümde, sonunda beni büyük borca sokacak olsa bile balıklama dalmayı severim.”

Jack söylediklerimi anlamaya çalışıyordu. “Mesele sadece paraysa, yapabileceğin bir sürü şey var, Sade. Mesela bir yatırımcı bulmaya çalışabilirsin.”

“Gerçek bir iş planım bile yok.” Gemma gibi onun da, gerçek olabilecek bir şeymiş gibi yatırımcı meselesini açmasına hayret etmemeye çalışırken ellerimi kollarımın altına sıkıştırdım.

“İşletme okudun, değil mi?”

Başımı salladım.

“O zaman iş planını hazırlayabilirsin. Köprü ve Tomurcuklar’ın birkaç ayda geldiği yeri düşün. Mutfakta çalışırken bile işi büyütmeye başlamıştın. İlgilenecek bir sürü yatırımcı olduğundan eminim.” Eğilip dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Olmasa bile... ki olacağından eminim... o zaman burada ilgilenen biri var.”

Bir adım geriledim. “Hayır.” Sözleri yeterince açık değilmiş gibi başımı iki yana sallıyordum. “Hayır. Hayatta olmaz. Paranı istemiyorum, Jack. Bana burayı tutmanı istemiyorum.”

Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Her şeyden önce sana para hibe etmeyeceğim. Bu bir yatırım olacak. İkincisi yaptığın işe inanıyorum ve sana destek olmak beni sadece mutlu eder. Üçüncüsü...” Devamını getiremeyince parmaklarını saçlarına geçirdi. Dikilen saçlarıyla süper tatlı görünüyordu.

“Üçüncüsü?” Yeniden ona yaklaşıp yakasını tuttum.

“Mutlu olmanı istiyorum.”

“Beni mutlu etmek için bana iş açman gerekmiyor, Para Babası Jack.”

“Sanırım bu lakap duruma gayet uydu,” deyip kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. “Sadece bakalım, sonra duruma göre hareket ederiz, ha? Belki hoşuna gitmez.”

“Jack Thomas?” Topukluların betondaki tıkırtısına eşlik eden cıvıltılı ses araya girdi. Otuzlarında görünen kadın inanılmaz dar bir kot pantolon giymiş, onu zümrüt yeşili ipek bir bluzla tamamlamıştı. Yün paltosunun altında siyah ceket

görülebiliyordu. Tokalaşmak için elini Jack'e uzattı. "Kristen Sullivan. Tanıştığımıza sevindim." Sonra bana döndü.

"Sadie Green."

Kararlı ve hızlı tokalaşıyordu. Dükkanın kapısını işaret etti. "Girelim mi?"

Jack'le birlikte peşinden içeri girdik. Nefesimi tutmuştum. Eşikten adımımı attığım anda ciğerlerim ağır ağır boşaldı.

Kristen elektrik düğmesine basınca tavandaki ışıklar yandı ve geniş bir alan gözlerimizin önüne serildi. Jack onu dinliyordu. Metrekare, tefrişat, teçhizat... falan filan.

Hayal gücümü engellemeye çalışarak dolaşmaya başladım. Soğutucular arka köşede dikkat çekmezdi. Vitrin mevsim çiçekleriyle doldurulabilir, tuğla duvarın önü çiçekler için harika bir arka plan olabilirdi. Ortada çalışabileceğim geniş bir tezgah için yeterince alan vardı. Alışveriş sırasında müşterilerin yaptığı aranjanları görmesi fikri hoşuma gidiyordu.

Hayallerim gözümün önünde adeta ete kemiğe bürünüyor, dükkanı dolduruyordu.

Arka koridora yöneldiğim sırada Jack hâlâ ısrarlı ve önemli sorular sormaya devam ediyordu. Arkada küçük bir tuvaletle minik bir ofis vardı. Arka kapı dışarıya açılıyordu. Kilidi açıp ittiğimde aralık akşamı soğuğu yüzüme çarptı. Ama daha önemlisi dışarı adımımı attığım anda olduğum yerde çakılı kaldım. "Hassiktir!"

Çöple dolu bir ara sokak görmeyi bekliyordum. Oysa Brooklyn standartlarında kocaman sayılabilecek bir bahçenin ortasında duruyordum. Çitle çevrilmişti, boştu ve göz alıcı

çiçekler ekmem için adeta bana yalvarıyordu. Böylesi büyük bir çiçek tarhıyla kendi çiçeklerimi yetiştirebilirdim. En azından çiçek ihtiyacımın büyük kısmını bahçemden karşılayabilirdim.

Yine de başımı iki yana salladım. Kristen fiyatta indirim yaparken bile dinlemiyordum, çünkü söyleyeceği rakamın benim için hayal olduğunu biliyordum.

“Sade?” Jack arka kapıdan başını uzatınca kocaman bahçeyi gördü. “Vay canına.”

“Evet.” Beynim deli gibi çalışıyor, milyonlarca düşünce her yönde uçuşuyordu, ama dükkanı ne kadar çok beğendiğimi, burayı gerçek bir olasılık olarak gözümde canlandırabildiğimi, buranın işimi büyütmek için kesinlikle mükemmel olduğunu düşündüğümü göstermemeye kararlıyım.

Jack bir an için yüzümü süzdü. “Ne düşünüyorsun?”

Omuz silkerken ellerimi kotumun ceplerine sokup başımı çevirdim. “İdare eder.”

Dudaklarını büzüp tek kelime etmeden peşimden geldi.

“Bahçeye ne diyorsunuz?” diye sordu Kristen, içeri girdiğimizde başını telefonundan kaldırarak.

“Büyükmüş.”

Başını salladı. Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyordu. “Jack çiçekçi olduğunuzdan bahsetti. Burayı çok farklı şekillerde kullanabilirsiniz.”

“Öyle. Sadece böyle bir yükün altına girmeye hazır olduğumdan emin değilim,” dedim. Jack’in yakıcı gözlerini görmezden gelip kapıya yönelmeden önce tokalaşmak üzere kadına elimi uzattım. “Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler.”

“Başka biri ilgilenirse lütfen bana haber verin,” diye mırıldanıyordu Jack, kapıyı açtığı sırada.

Pizzacıya yürürken elimi tutmadı. Milyonlarca soru sormasını, dükkanı kiralamak için gerekçeleri ardı ardına sıralamasını, kendimi zorlayıp bu işe girmemin neden gerekli olduğunu söylemesini bekliyordum. Oysa sessizdi. Haliyle ben de kendi düşüncelerimle baş başa kaldım.

Aslında tek ihtiyacım da buydu.

Küçük restoranda bir masaya oturup birer şarap ve paylaşmak üzere bir pizza söyledik.

Kırmızı şarapla dolu kadehlerimiz önümüze konana kadar hiçbir şey konuşmamıştık ki sonunda, “Ne kadarmış?” diye soruverdim, çünkü uzak bir ihtimal olmasına rağmen aklımdan tamamen silene kadar başka bir şeye odaklanamayacağımı biliyordum.

Jack arkasına yaslandı. “Ucuz değil, ama daha pahalı olabilir.”

“Ne kadar?” dedikten sonra elimi havaya kaldırarak onu susturdum ve şarabımın yarısını başıma diktim. “Tamam, şimdi söyle.”

“Yıllık kira için en az yüz bin ayırman gerekiyor. Artı dükkanı şekillendirmek için yapman gereken ekstra harcamalar var.” Şarabını yudumlarken kadehin üstünden beni seyrediyordu.

Dudaklarıma içten bir gülümseme yayıldı. “Aslını istersen rahatladım sayılır.”

Kaşları çatıldı. “Rahatladın mı?”

“Evet. Yani... beklemediğim bir rakam değil, ama üzerine düşünmemi gerektirmeyecek kadar yüksek bir rakam olduğu kesin. Bunu karşılamam mümkün değil, o yüzden üstünü çizebiliriz.” Bu meseleyi düşünmeye devam edersem, muhtemelen beni aşacağını söylediğim halde beni dükkanı görmeye zorladığı için ona öfke beslemeye başlayabilirdim, çünkü artık dükkanın ne kadar mükemmel bir yer olabileceğini biliyordum. Her halükarda önümüzdeki birkaç hafta boyunca raf ve vitrin tasarımlarını hayal etmekten kendimi alamayacaktım. Çoktan Jack’in yaptığı tabloların o aptal tuğla duvarda nasıl da harika görüneceğini düşünmeye başlamıştım.

Oradan içeri adımımı atmamalıydım. Ama aynı zamanda dükkanın içini görmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturan Jack minik masanın üzerinden eğilip burnumun dibine geldi. “Bu rakamın birçok yatırımcı için çerez parası olduğunu biliyorsun, değil mi? Kaşla göz arasında en az bir yatırımcı bulabilirsin, Sade.”

Yüz bin dolara çerez parası demesine aldırmamaya çalışarak dudaklarımı büzdüm. “Yatırımcı istemiyorum Jack. Kendimden başka kimseye sorumluluğum olsun istemiyorum.”

“Benim paramı kabul etmeyeceksen, neden Nick’ten istemiyorsun?” Garson gelip pizzamızı masanın ortasına, tabaklarımızı da önümüze yerleştirirken yine arkasına yaslandı.

Bir dilim alıp çıtır kenarıyla parmaklarımı yakmamaya özen göstererek hızla tabağıma koydum. “Arkadaşla iş yapmak, seksle işi birbirine karıştırmak kadar kötüdür.”

Jack kendi dilimini alırken donakaldı. “Umarım bunun sadece seks olduğunu söylemiyorsundur, Tatlıbiber.”

Gözlerimi devirirken aynı anda pufladım, yine de sözleri karşısında gülümsememi saklayamadım. “Seksten daha fazlası olduğunu sen de biliyorsun, Para Babası Jack.”

“Yeni lakap bulmakta zorlanıyorsun, ha?”

“Para Babası Jack’i seviyorum ve şu ana da çok uygun.” Hâlâ dumanı tüten dilimi üfleyip koca bir ısırık aldım.

Bir süre sessizce oturduk. Vitrin tasarımını aklımdan çıkaramadığım için şarabımı yudumluyor, beynimdeki görüntüleri silmeye çalışıyordum.

Garson gelip kadehlerimizi tekrar doldurduktan sonra Jack, “Dinle,” diyerek sessizliği sonunda bozdu. “Kendini hazır hissetmediğin bir şeye seni zorlamak istemem. Ama bu işe nasıl sarıldığını gördüğüm için dükkanda da başarılı olacağından hiçbir kuşku yok. Sen engel tanımazsın, Sadie. Bir şey istediğinde hiçbir şey seni tutamaz.” Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Gerçekten istemiyorsan, son kez konuşacağım, ama yapabileceğine dair en ufak bir şans görüyorsan, tanıdıklarım ve finansçım ile konuşabilir, sessiz ortak isteyen birileri var mı, araştırabilirim.”

Onu oracıkta vurup bu işkenceye son vermeme ramak kalmıştı. Oysa sadece elinden geleni yapıyordu ve kahretsin... bunu çok hoş bir şekilde yapıyordu. Akşamın içine etmek istemiyordum. “Düşüneceğim,” dedim.

“Ve kirayı birkaç ay... ya da daha uzun bir süre ertelemeye ihtiyaç duyarsan...”

“Jack. Orada dur.” Elimdeki pizza dilimini tabağıma bıraktım. “Daha beş dakikadır falan birlikteyiz. On beş yıldan sonra ilk erkek arkadaşımsın. Biraz yavaşlaman gerekiyor.”

Sırıttığında gözlüğünün ardındaki yeşil kıvılcımları görebiliyordum. “Kulağa toyluk gibi geleceğini biliyorum, ama benden erkek arkadaşın olarak bahsetmen çok hoşuma gidiyor.”

Peçetemi top yapıp üstüne attım. “Toyun önde gidenisin,” dedikten sonra oturduğum yerde doğrulup masanın üzerinden dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Neyse ki sevimlisin.”

“Sevimli olmam paramı kabul etmene yeter mi?”

“O kadar tatlısın ki paranı ancak reddedebilirim,” diyerek yine pizzamla ilgilenmeye başladım. “Ama akşam yemeği senden olabilir.”

Bir şişe şarap daha bitirdikten sonra hesabı ödeyen Jack, artan dilimleri paket yaptırdı. Ardından eve yürümeye başladık. Dükkanın önünden geçerken gerilmeden edemiyordum. Burası Köprü ve Tomurcuklar’ın kök saldığı yer olabilirdi. Üstelik küçük de olsa bir ihtimal görüyordum, ama önünden geçerken Jack’in bir şey dememesine minnettardım.

Eve döndüğümüzde pijamalarımızı giyip yatağıma girdik ve anında birbirimize sarıldık. Pislik herif daha başını yastığını koyar koymaz uykuya daldı.

Bense birkaç saati, aklımdan geçen olasılıkları düşünmekle geçirdim. Dükkan için nelere ihtiyacım vardı? İşe almam gereken elemanlar? İş planı?

İşi küçük maddeler haline getirdiğimde genel fikir o kadar da göz korkutmuyordu. En kötüsü bir bütçe çalışması

yapmaya değerdı. Başlangıç için gerçekten ne kadar paraya ihtiyacım vardı? Dükkan kendini amorti edip kar etmeye başlayana kadar aylık ne kadar para koymam gerekiyordu? Bunları yapabilecek vasıftaydım. Kahretsin, birkaç ay öncesine kadar hayatım rakamlardan ve excel tablolarından ibaretti.

Sonunda Jack'in kollarından kurtulup sırtüstü yatarak tavana bakabilmek için yatağın kenarına kaydım. Rakamlar belli olduktan sonra imkansız olmayacağını biliyordum. Dükkanın dekorasyonu göz korkutucuydu, üstelik kesinlikle riskli bir işti, ama zamana yayarsam ve son birkaç aydır kazandıklarımı karşılaştırırsam sorun olmayacağı kesindi. Her şeyimi ortaya koyacaktım ve işe yararsa büyük kar elde edebilirdim. Asıl soru, gönlüme kök salan böyle bir işte başkalarını riske atmaya gönlümün el verip vermeyeceğiydi.

“İyi misin?”

Jack'in çatlak mırıltısı düşüncelerimi dağıtınca yana döndüm. Tatlı mahmurluğunu görünce gülümsemeden edemedim. “Sadece düşünüyordum.”

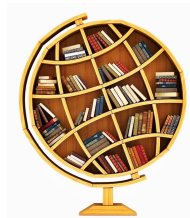
Kolunu belime atıp beni kendine çekti. “Kararın ne olursa olsun, yanıdayım.”

Yanağına bir öpücük kondurdum. “Biliyorum.” Devam etmeden önce tereddüt eder gibi oldum ama yarı uykuluydu ve detayları hatırlamayacağından emindim. “Sanırım sadece birilerine bağlı olma düşüncesinden korkuyorum. Çalışanlar, yatırımcılar falan. İş batırırsam, insanlar da kaybedecek. İş küçük tutarsam, kaybeden sadece ben olurum. Ve kirayı ödeyemezsem bir de sen kaybedeceksin.”

“Seni evden atmayacağıma söz veriyorum,” diyerek sımsıkı sarılıp omzuma küçük bir öpücük kondurdu. “Hayallerini yaşadığını görmek istiyorum, Sade. Kendi hayallerimden uzun zaman önce vazgeçtim. Senin de vazgeçmen gerekmiyor.”

Bu şifreli sözler karşısında kaşlarımı çatarak geri çekildim. “Hangi hayallerinden vazgeçtin?”

Ama çoktan uykuya dalmıştı. Aklımda eskisinden de çok soruyla uyuyamazdım.

ON ALTI

JACK HÂLÂ UYUYORDU. Piç herif. Yataktan sessizce çıkıp kot pantolonumu, çalıntı Kaptan Amerika kazağını ve Ugg botlarımı giydikten sonra dizüstü bilgisayarımı alarak mutfağa indim ve Jack için mutfak tezgahına bir not bırakıp evden çıktım.

Bütün rakamları ve taahhütleriyle gerçek iş planını net bir şekilde görmem gerekiyordu. Bu işi unutmak ya da balıklama içine atlamak için tek doğru yol bu gibi görünüyordu.

Her zamanki kafeme giderken özellikle dükkanın önünden geçtim. Gecedен beri elbette bir şey değişmemişti. Camlar hâlâ kirliydi, kenarda hâlâ *Kiralık* tabelası duruyordu, tuğlalar hâlâ hipster ve havalıydı. Ve göremesem de arkadaki bahçe gerçek bir bahçe olmak için resmen ağlıyordu.

Kendime büyük bir vanilyalı latte söyleyip güne balıkla-
ma atlamaya hazır bir şekilde köşedeki bir masaya oturdum
ve dükkanda gördüklerimin hayal gücümü tetiklemesine izin
verdim.

Sabahı rakamlarla, araştırmalarla ve eleman maliyetlerini hesaplamakla geçirdim. Aylık yaklaşık giderleri belirledikten sonra önce haftalar, sonra günlere böldüm ve bu rakamı, her gün satmam gereken aranjman sayısıyla bunları kaçta satmam gerekeceğini anlamak için kullandım. Teçhizat, vergi, sağlık sigortası ve dekorasyon için fiyat araştırması yaptım. Finans dünyasındaki kariyerimden ayrıldığım için hiç pişman değildim ve o anda özgeçmişimde böyle bir kariyer olduğu için daha mutlu olamazdım.

Google'da yüzlerce başarılı iş planını inceledikten sonra dükkan için gerekli bütün masraflar dahil Köprü ve Tomurcuklar için özel bir iş planı hazırlayıp son rötuşları yaptım. Muhtemelen ihtiyaç duyduğumdan çok daha ayrıntılıydı, ama bana birkaç yüz bin dolarlık çek yazma ihtimali olanların nasıl bir işe girdiklerini bilmeye hakları olduğunu düşünüyordum.

Öğlene doğru üçüncü lattemi içerken telefonum vızıldadı.

JACK: Kafanı dağıtmak istemem, ama bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu hatırlatmak istedim.

Gülümsedim. İhtiyaç duyduğum anda en doğru kelimeleri seçebilmesini hâlâ aklım almıyordu. Gerek alana gerek sessizliğe gerekse de sarılmaya ihtiyaç duyduğumda sanki beynimin içini görüyor, beni rahatlatmak için büyük bir kararlılıkla elinden geleni ardına koymuyordu. Erkek arkadaş müessesesi böyle bir şeyse, yıllardır çok şey kaçırmışım demekti.

Ama içimden bir ses Jack'in sıradan bir erkek arkadaş olmadığını söylüyordu.

BEN: Sağ ol bebeğim. Herhalde birkaç saat daha dışarıda olacağım, ama gelirken haber veririm.

JACK: Süper. Sen bu işi yaparsın Tatlıbiber.

BEN: Teşekkürler, Piyango Jack.

BEN: Evet, bunu daha önce kullanmıştım, biliyorum. Erkek arkadaş piyangosunu kazanmışım gibi hissederken aksini söyleyebilir miyim?

JACK: Hadi be. Bu bildiğin toyluk.

BEN: Sorumlusu sensin.

JACK: Hoşuma gitti.

BEN:

Günün geri kalanında Jack'le mesajlar üzerinden flörtleşme arzuma yenilmemek için telefonumu çantama atarak bütün belgelerimi ve tablolarımı tekrar okudum. Ardından hepsini bir dosyada toplayıp Nick'e gönderdim ve telefonuma davranmamak için dizüstü bilgisayarımın iletişime geçtim.

BEN: Selam. Az önce sana bütün olayın dosyasını gönderdim. Bakıp ne düşündüğünü söyleyebilir misin?

NICK: Dükkanla mı ilgili?

BEN: Tanrım, kimsenin ağzında bakla ıslanmıyor!

NICK: Gem geçen akşam söyledi, Jack de bu sabah bahsetti.

BEN: Jack mi? Nasıl yani? Ne dedi? Bir işler mi karıştırıyor?

NICK: Of, abartma. Sadece dün akşam iyi bir yer bulduğunuzu, ama parasını kabul etmeye yanaşmadığını söyledi.

BEN: Parasını almayacağım.

NICK: Konu sen olunca her şeyi unutan adamın vereceği iki yüz bin dolar parayı istemiyorsan, fikrini değiştirmeye çalışmak bana düşmez.

BEN: Söyleyiş şeklin bile fikir değiştirmemi istediğini gösteriyor.

NICK: Ben olsam parayı kabul ederdim.

BEN: Çünkü hiç para sıkıntısı çekmedin
ve bu paranın ilişkimizde nasıl ciddi bir
dengesizliğe neden olacağını bilmiyorsun.

NICK: Boş versene. Bedava para işte.

BEN: Bedava değil.

BEN: Ondan hoşlanıyorum, Nicky. İlişkinin
sarpa sarmasını istemiyorum.

NICK: Bunu ben de istemem.

BEN: Bana güvendiğini görmek aklımı
başımdan alıyor. Gönderdiklerime bakar
mısın lütfen?

NICK: Tamam, bana bir saat ver.

Bir saati daha çok araştırma yaparak geçirdim. Tamam, zamanın büyük kısmını Pinterest'te geçirmiştım, ama o da bir şey sayılırdı. Dükkanda kendi başıma yapabileceğim en güzel şeyleri bulmaya çalışmak zamanımı yüzde yüz verimli geçirdiğim anlamına gelirdi.

Konuştuktan tam altmış dakika sonra telefonum cıvıladı.

NICK: Emlakçıyla bu öğleden sonra
randevulaşman mümkün mü? İkinizle orada

buluşup fotoğraf çekerek iş planına eklemek istiyorum. Böylece birilerine gönderebilirim.

BEN: Şey... tamam?

BEN: Sence plan tamam mı? Benim buna hazır olduğumu mu düşünüyorsun?

NICK: Yalan yok. Riskli iş, ama bence sağlam bir sunum hazırlamışsın, üstelik iyi bir kar fırsatı var. Randevu saatini haber ver.

Üniversite öğrencisi tarzı kıyafetler yerine daha düzgün bir şeyler giymek üzere eve koştuktan iki saat sonra Nick ve Kristen’la dükkanın önünde buluştuk. Kadın kapıyı daha açmadan Nick soruları ardı ardına sıralamaya başlamıştı. Bu sefer kulak kesilmiş, teçhizat, dekorasyon kısıtlamaları ve izin gereklilikleriyle ilgili notlar alıyordum.

Nick hem konuşuyor hem fotoğraf çekiyor, iPad’inde notlar alıyordu. Hatta bir ara mezurasını çıkarıp mekanı ölçtü. Arka bahçeye de kısaca göz attıktan sonra Kristen’den bize bir dakika izin vermesini istedi. Dükkanın önüne çıkarken kadın telefonunu çoktan kulağına yapıştırmıştı.

Nick bir süre bir şey demeden tabletinde iş planımın sayfalarını tekrar gözden geçirdi. Beklerken belki yüz kez ağırlığımı sabırsızlıkla bir ayağımdan diğerine geçirmiştım. Sonunda dayanamadım. “Eee? Ne düşünüyorsun?”

Başını ekrandan kaldırıp tatlı tatlı gülümsedi. “Bence yapmalısın.”

“Gerçekten mi?” Sabahki hesaplamalarım ve projeksiyonlarım kara geçmenin uzun süreceğini, hatta bunun garanti olmadığını göstermişti, ama işten anlayan birinin mümkün olduğunu söylemesi kesinlikle özgüvenimi körüklüyordu. “Birileri ilgilenir mi diyorsun? Bence hızlı hareket etmeliyiz, yoksa bu rayı kapacaklar.”

“Birilerini bulacağımdan eminim.”

“Tamam. O zaman harekete geçebilir miyiz? Mesela tercihen bugün?” Artık karar vermiştim. Bu dükkan benim olmalıydı. Bütün olasılıkları hesaplamıştım ve bir an önce kira kontratını imzalayıp anahtarı elime almak istiyordum.

“Harekete geçebilirim ama bunu yapmayacağım.” İtirazlarıma hazırlanıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “İzin ver, bu işi birlikte yapalım, Sade.”

Bunun berbat bir fikir olduğuna dair gerekçeleri sıralamak üzere ağzımı açtım.

“Sus. Sadece bir dakika dinle, tamam mı?”

Önce ateş saçan gözlerimle ona baktım, ama sonra dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bileğimdeki hayali saate baktım.

“Bu iyi bir yatırım. Öğleden sonra bütün rakamları iki kez kontrol ettim. Çok sağlam bir tablo. Biliyorsun, hep küçük işletmelere yatırım yapmayı planlıyordum. Birilerinin riskli fikirlerine para yatırırsam, neden o biri sen olmayasın ki?” Ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Hayır demek istediğini biliyorum, ama...”

“Tabii ki hayır demek istiyorum, Nicky. Nankör olduğum ya da sana güvenmediğim için değil, işi batırırsam

arkadaşlığımıza ne olacağından korktuğum için hayır demek istiyorum.” Şu aşamada Nick’i kaybetmek, Jack’i kaybetmekten daha kötü olurdu. Adam uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Hem Nick’e tamamen güvensen bile ki güveniyordum, işin başarılı olma garantisi yoktu. Eski işim bu dersi beynime adeta bir damga gibi işlemişti. Parasını kaybettiğimde beni sorumlu tutmayacak mıydı?

“Arkadaşlığımızı hiçbir şey değiştiremez. Sen paradan çok daha önemlisin, Sadie.” Omuzlarımı cesaret vermek istercesine sarstı. “Bende para, sende fikir var. Biz bir aileyiz. Hadi, birlikte yapalım.”

Offf. İlla aile kartını masaya sürmesi gerekiyor muydu? Bu konuda nasıl hissettiğimi biliyordu. Her halükarda işe yarardı. Çünkü bir işe en iyi arkadaşlarımdan biriyle girmenin artı yanları, eksi yanlarından çok daha fazla olacaktı. Neden işimin geleceği açısından bu fırsatı güvendiğim birinin elinden almayaydım ki? Nick’in her zaman arkamda olacağını ve hep iyiliğimi düşüneceğini, beni asla kandırmaya çalışmayacağını ya da ihanet etmeyeceğini biliyordum.

Ama bu kadar kolay kazanmasına izin veremezdim. “Eğer... Bak, eğer diyorum... anlaşırsak, sessiz ortak olacaksın. Sessizin altını çiziyorum.”

“Sanki bana söz hakkı verecekmişsin gibi.”

“Ve arkadaşlık önce gelecek. Her zaman. İşler saçmalamaya başlarsa ya payını satın alırım ya da satın alacak birini bulurum.” Çünkü korkusuz dörtlüyü dağıtabilecek hiçbir şeyi kabul edemezdim.

“Beni bozmaz,” dedi. Konuştuğumuz sırada anlaşılmayı hazırlıyormuş gibi tabletine bir şeyler yazıyordu.

“Aklında ne var?” Adil olacağını bildiğim halde nefesimi tuttum.

“Yüzde yirmi pay için iki yüz.”

“On beş.” Elimi uzattım.

“Anlaştık.” Nick her zamanki gibi sertçe tokalaştı, ardından bana sımsıkı sarıldı. Sonra kıkırdayarak saçlarımı karıştırdı. “Yüzde ona da razı gelirdim.”

Şakayla karışık ittim. “Ben de yirmi verecektim.”

Bir süre öylece bakışırken yaptığımıza inanamıyormuşuz gibi sırtıyıorduk. Sonunda Nick, Kristen’la konuşmak için dışarı çıkınca artık benim olan boş dükkanın ortasında durdum. Benim dükkanım. Benim işim.

Hayatımdaki bu dönüşüme inanamıyordum.

Ta ki beynimin gerisindeki baraj kapağı açılıp en derinlere ittiğim olumsuzluklar yüzeye çıkana kadar.

Yapabileceğini mi sanıyorsun?

Hayatta yapamazsın.

Böyle bir şeyin altından kalkman mümkün değil.

“Sade, hadi gidelim.” Nick kapıdan seslendi.

Dışarı çıktığımda dükkan ve iç sesim arkada kalmıştı.

Kristen kontratı gün sonuna kadar e-postayla göndermeye söz verdi. Bir aksilik çıkmazsa, anahtarlar iki haftaya elimde olacaktı.

El sallayarak vedalaştıktan sonra kaldırımda yürürken adeta sevinçten sekiyordum. “Nicky, az önce hayatımın bir parçası olmak üzere imza attın. Nasıl hissediyorsun?”

“Çoktan pişman olduğuma dair iğneleyici bir şeyler söylemek istediğinden eminim, ama yine de hissettiklerimi söyleyeceğim: Heyecanlandım. Bu işi büyüteceksin ve yanında olduğum için mutluyum.”

“Sessizce yanımda olacaksın tabii.” Cadılığımı affettirmek için koluna girdim.

“Tabii ki.”

Bir dakika sonra evin önündeydik. İşime yürüyerek gidebilecektim. Heyecanla basamakları tırmandık.

Her zamanki gibi seslenmeye hazırdım, ama kapıyı açtığım anda şampanya patladı. Bu, en sevdiğim seslerden biri olabilirdi.

Gemma, Harley ve Jack, şampanya ve tezahürat eşliğinde bizi mutfakta bekliyordu. Birbirimize kocaman sarıldıktan sonra neşyle kadeh tokuşturduk. Ardından Jack’i bir kenara çektim.

Başparmağıyla yanağımı okşayarak “Seninle gurur duyuyorum, Tatlıbiber,” dedi. “Çok başarılı olacaksın.”

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Beynim ve yüreğim, bana gösterdiği güvenle mest olmuştu. “Kızmadın mı?”

“Niye kızacakmışım?” Kaşları çatıldı.

Parmağımla çatılan kaşlarını düzelttim. “Senin yerine yatırımcı olarak Nick’i seçtiğim için?”

Kolunu belime doladı. “Mutlu musun, Sadie?”

Bütün suratımı ele geçirmekle tehdit eden delice sırtışı bastırmak için dudağımı ısırdım. “Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Benim için önemli olan tek şey bu, Tatlıbiber.”

Dükkanın anahtarları Noel'den beş gün önce elimdeydi. Bütün ekip kutlama yapmak için oradaydı. Gemma her anı Instagram hesabımdan canlı yayınlamıştı. Takipçilerim gelişmeleri takip ediyordu ve dükkanın dönüşümü sosyal medyada büyük olay yaratmıştı.

Sonraki iki gün temizlik ve boyayla geçti. En sevmediğim iki işti, ama tatilden sonra sevdiğim şeyleri yapabilmek için gerekliydi. Dükkan için yeniden değerlendirilmiş ve geri dönüştürülmüş parçalar bulmaya çalışarak internetten hatırı sayılır alışveriş yapmıştım. Arka bahçe için kabataslak bir plan çıkararak hangi çiçek tarhının nerede olacağını belirlemiştim. Tavan arasındaki stüdyoyu kısmen mini bir seraya dönüştürmeyi planlıyordum, böylece ocak ayında tohumları ekmeye başlayabilirdim ve daha hangi çiçeklerin en karlısı olduğunu keşfetmem gerekiyordu.

Koşuşturma dolu birkaç günün nasıl geçtiğini anlayamadım, o yüzden Noel arifesinde bizimkilerle mola verebildiğim için mutluydum. Noel, genellikle birlikte geçirmediğimiz tatillerden biriydi. Gemma, ailesiyle birlikte Virginia'ya gidecekti. Harley ve ailesi genellikle yılbaşına kadar seyahate çıkardı. Ve bankadaki hesabını sağlama almak için Nick'in büyükannesine gitmesi gerekiyordu.

Benim için Noel, Çin yemeği ve *Gerçek Ev Hanımları* demekti. Tatil planımı açıkladığımda neyse ki Jack üstüne atladı.

Noel arifesini İtalyan yemeği ve hatırı sayılır miktarda şarap eşliğinde Gem'le Harley'nin dairesinde geçirdikten sonra

eve geç saatte döndük. Soğuk gece havası ayılmamıza yetmişti. Kapıyı kapattığımız anda Jack duvara yaslayıp beni öpmeye başladı. Hayır, galiba iki Jack birden beni öpüyor, daha doğrusu yiyip bitiriyordu.

“Mutlu Noeller,” dedi sonunda geri çekildiğinde.

Cevap verebilmek için nefeslenmem gerekti. “Mutlu Noeller.”

Çapkın çapkın sıırttı. “Hediyeleri açalım mı?”

“Şey... tabii ki.” Jack’e hediye seçmek işkence olmuştu, çünkü yani... Her şeyi olan bir ineğe ne alınırdı ki? Ama yakınlardaki bir antikacının altını üstüne getirmiş, mükemmel bir hediye bulmuştum ve tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Aynı zamanda bir parça ödüm kopuyordu. “Ama önce seninki,” dedim. Aldığım hediyein süper olduğundan emin olsam da Jack’in daha iyisini aldığından yüzde doksan dokuz emindim.

Yanağıma bir öpücük kondurup oturma odasındaki kanepeye gitti. Küçük bir ağaç süsleyip pencerenin önüne yerleştirmiştik. Arkadaşlarımıza hediyelerini yemekte verdiğimiz için geriye sadece tek bir paket kalmıştı. “Merak etme. Senin ki yukarıda.”

“Beni Fransız kızların gibi mi resmedeceksin, Jack?” di-yerek omzuna şakadan bir yumruk indirdim.

“Eh, fena fikir değilmiş.”

Küçük hediye paketini eline verdim, sonra kanepenin diğer ucuna oturdum. “Sakın beğenmezlik etme.”

* Burada *Titanic* filmine gönderme yapılıyor. Filmin romantik sahnelerinden birinde Rose, kitabımızın başkarakterimizle aynı isme sahip Jack’e, “Beni Fransız kızların gibi resmet,” der. (e.n.)

“Merak etme.” İzin istercesine bakınca başımı salladım ve kontrolü kaybetmiş küçük bir çocuk gibi kağıdı yırttı.

En son Noel hediyesini ne zaman aldığını merak ediyordum. Bir an ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonra yüzündeki ifadeyi kaçırmamak için hemen açtım.

Kağıdı yere atan Jack’in elinde yeşil deri ciltli bir kitap vardı. Parmağıyla altın varaklı *Yüzük Kardeşliği* başlığını okşadı. Ardından onay bekliyormuş gibi bana baktı.

“İlk baskı olmasa da oldukça eskiden yayımlanan biri ve doğrusunu istersen, sana ne alacağımı bilmiyordum ve bir gün dışarı çıktığımda bunu görünce hoşuna gideceğini düşündüm. İlk tanıştığımızda *Yüzüklerin Efendisi* tişörtü giyyordun ki yalan söylemeyeceğim... o tişört yüzünden seni içimden fena eziklemiştim, ama sonra bunu bulmak bir işaretmiş gibi geldi. Yani umarım hoşuna gitmiştir.”

“Mükemmel bir hediye, Sade.” Kapağı açtığında kitabın içinden küçük bir not düştü.

“Ben... şey... İlk sayfaya küçük bir not yazmak istemiştim, ama kitaba ihanet olurmuş gibime geldi.” Gözleri yazdığım iki kelimeye daldığında nefesimi tuttum. Uzun süre bir şey söylemedi, haliyle yüreğim ağzımdaydı. “Anlamı...”

“Ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Ah.” Şimdi de mideme arka arkaya ağır sıklet boksör yumrukları yiyormuş gibi hissediyordum. “Elfçe bildiğin için dalga geçmek için iyi bir zaman mı?”

“Elfçe bilmiyorum. Sadece bu sözler...” Hâlâ bana bakmıyordu. Gözleri sonsuz hayatın sırrıymış gibi elindeki küçük kağıtta yazanlara kilitlenmişti. “Annem söylerdi bana.”

“Ay kahretsin. Jack, bilmiyordum.” Atılmak istedim, ama ardından muhtemelen biraz zaman tanımanın daha iyi olacağını düşünerek geri oturdum. Hemen belimden tutup beni kendine çekti. “Özür dilerim,” diye fısıldadım kağıda uzanarak. “Atabilirim.”

Jack kağıt parçasını tekrar içine yerleştirip kitabı sehpaye bıraktı. “Ben de seni seviyorum, Sadie.”

Kalbim yüreğimden fırlayacak gibiydi. “Sahi mi?”

“Tabii ki. Bu, hayatımda aldığım en güzel hediye.” Kalçalarımın tuttuğu gibi beni kucağına oturttu ve ben de bacaklarımı beline dolayıp parmaklarımı saçlarına daldırarak onu öptüm.

“Söyle, Sadie. Lütfen söyle,” diye mırıldandı ağzımın içinde.

Arkamızdaki Noel ağacı kadar koyulaşan gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildim. “Seni seviyorum, Jack.”

Israrcı dudakları yine benimdi. Nefesim kesiliyordu. Kalçalarımın altında sertliğini hissedebiliyordum.

“Umarım beni, bu hediye alışverişindeki rolümü unutmayacağımı bilecek kadar iyi tanımışsındır.” Kelimelerimi çenesine kondurduğum öpücüklerle vurguluyordum.

Sırıttı. “Tabii tabii.” Ayağa kalkarken hâlâ kucağındaydım.

Ayaklarımı yere basıp dudaklarına son bir öpücük kondurduğumda önden buyur ederek beni tavan arasına götürdü. Son günlerde burada daha çok zaman geçirir olmuştu ve dükkan tamamlandığında çatı katını ona geri vereceğim için mutlu olduğundan emindim.

Şövalesinin ve resim malzemelerinin durduğu sol tarafa yöneldik. Aranjmanlarımdan yaptığı üç tablo büyük pencerenin altına dizilmişti. Her gördüğümde hâlâ nefesimi kesiyorlardı.

Sonra yüksek şövalenin önünde durdurdu. Üzerine gri renkli geniş bir örtü örtmüştü. “Kusura bakma, paketleyemedim, ama henüz dün bitti ve kuruması gerekiyordu.”

Kimin umurunda dercesine elimi salladım. Çünkü... gerçekten kimin umurundaydı ki?

“Hazır mısın?”

Beklentiyle ellerimi önümde birleştirip başımı salladım.

Jack yavaşça şövalenin üstündeki örtüyü çekti.

Baktım.

Baktım.

Baktım.

Görüşümü bulandıran gözyaşlarımı silerken bir adım yaklaştım. Bir tablo olduğu kesindi. Taraflı davranıyor olabilirdim ama muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel tabloydu. Bu kulağa fazlasıyla bencilce gelebilirdi çünkü tablonun öznesi bendim. Tipik bir New York sokağının ortasında duruyordum, arkamda Brooklyn Köprüsü yükseliyordu. Köprüye dönmüştüm, ama omzumun üstünden çapkın bir gülümsemeyle resmi yapana bakıyordum. Çiçekli bir elbise giymiştim. Desende ki çiçekler öylesine ayrıntılı çizilmişti ki adeta kadifemsi taç yapraklarını hissedebiliyordum. Çıplak sırtımdaki şal, tuvalin alt yarısında dalgalanıyordu.

Mükemmeldi.

“*Köprü ve Tomurcuklar,*” diyebildim sesimi sonunda bulabildiğimde. Unuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyordu.

“*Köprü ve Tomurcuklar,*” diye tekrarlayarak yanıma geldi ve elimi tuttu. “Sevdin mi?”

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. “Sevmek mi? Jack, bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Ve bunun tek nedeni, tabloda benim bulunmam değil. Bunun neredeyse hiç önemi yok.”

Diğer elimi de tutup bana arkamdan sarıldı. “Bu konuda hemfikir olduğumu söyleyemeyeceğim, Tatlıbiber.”

Gözümü tablodan ayırmadan yanağımı göğsüne yasladım. “En güzel hediye budur.”

Başımdan öptü. “Beğendiğine sevindim.”

“Bayıldım,” diyerek başımı çevirdim ve onu öptüm. “Ve seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“İyk. Mide bulandırıyoruz.” Gözümde hınzır kıvılcımlarla biraz geri çekildim. “Gerçi sana bir hediyem daha var,” dedikten sonra ellerimi saçlarından göğsüne kaydardım.

“Sahi mi?” Onun da elleri kalçama kaymıştı.

“İki hafta önce test yaptırdım. Temizim.” Parmağım gömlek düğmelerini alttan çözmeye başlamıştı.

Nefesini tuttu. Sertliğini karnımda hissedebiliyordum. “Ya?” Bu tek kelime, ağzından boğuk bir hırıltı olarak çıkmıştı. “Ben de. Yani iki hafta önce değildi, ama temizim. Ben de temizim. Tamamen temizim.”

Doğru dürüst cümle kuramaması çok tatlıydı. Dudağımı ısırımdım. “Ve klinikteyken doğum kontrol hapı için reçete yazdırdım.” Ellerim karın kaslarında dolaşıyordu.

Kasıklarını kasıklarına bastırdı. “Lütfen düşündüğüm şey olsun.”

Kotunun üstünden sertliğini sıvazladım. “Aşağı mı insek?”

Elimden tuttuğu gibi beni stüdyodan çıkardı ve uçarcasına merdivenleri inip odama gittik. Ve Jack kapıyı kapatır kapatmaz, aşağıda yaptığı gibi beni tekrar duvara yapıştırdı. Çaresiz telaşı çok seksiydi, ama öpüşleri yumuşacıktı. Ellerimiz birleştiğinde kollarımı başımın üzerine kaldırarak kasığını kasığıma bastırduğunda inlemeden edemedim.

Sonunda ellerimi kurtarıp hızla gömleğinin düğmelerini çözerek omuzlarından indirdim ve parmaklarımı ensesinde dolaştırmaya başladım. O da kazağını başımın üzerinden çekip çıkardı. En sevdiğim sutyenimi alıcı gözle incelemek için kısa bir es verdiğinin farkındaydım. Gecenin böyle sonlanacağını tahmin etmiştim. Başını eğip incecik dantelin üstünden meme ucumu emdi. Ardından dudakları ve dili yavaşça karnıma inmeye başladı. Kusursuz elleri kalçalarımdayken birden parmakları düğmelerini çözerek kotumu aşağı çekti. Dudakları yavaşça yukarı kayıyordu, sonunda yine benimkileri buldu.

Elim kotunun önündeydi, bir kez daha sertliğini avuçluyor, dudaklarımdaki hırıltılarının keyfini çıkarıyordum. Düğmelerini çözmeye niyetlendiğimde elimi itti.

“Henüz değil,” diye mırıldandı boynumda. Çözdüğü sutyenimi yere atarken parmaklarının yerini dili aldı. Nefes nefeseydim.

Sonunda önümde diz çöküp başparmaklarını taktığı külotumu çıkarmama yardım etti ve dudaklarını olmasını istediğim yere kadar kaydırıldı. Bacağımı omzuna attığımda ağzını merkezimde hissettim. Dili klitorisimde oynaşıyordu.

Başım arkaya kaykılırken yere yığılmamak için bir şeylere tutunmaya çalışıyordum. Boştaki elim dalgalı saçlarında kaybolmuştu. Dudakları kasıklarımıdayken kalçalarımı oynatmadan edemiyordum. Bir parmağını içime daldırdığında bütün sinirlerim boşaldı ve çılgılığı bastım.

Yere yığılmama kalmadan Jack beni kucaklayarak köprücük kemiğime küçük öpücükler kondurmaya başladı. Ardından boynumdan yukarı kayan dudakları benimkileri buldu. Bu sefer pantolonunu çıkarmama izin verdi ve hemen yatağa yuvarlandık. Yorgani sıyırp yanan tenimi serinleten çarşafların üzerine yatarken bacaklarımız da birbirine kenetlenmişti. Yanaklarımı tutan Jack'le sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibiydi.

Bu sefer orgazm göğüs kafesimdeydi. Çırlıçıplak, yüz yüze, birbirimize kenetlenmiş şekilde yatmak, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bu adam kalbimin en derinlerine ulaşmıştı ve o anda her şeyden öte, onu sonsuza kadar seveceğimi biliyordum. Bunun farkına varmak beni, aklımı başımdan alan orgazmlar kadar güçlü, orgazm sonrası şoklar kadar etkili bir şekilde ele geçiriyordu. Duygusal dalgalanmalar yatışmaya başladığında onu üstüme çektim.

Yanaklarıma ve göz kapaklarıma kondurduğu öpücükler yavaşça çeneme ve boynuma indi.

Elimle uzanıp sertliğini hissettim ve onu ait olduğu yere yönlendirdim. “Hâlâ istiyor musun?”

Dudakları hafifçe benimkilerin üzerinde gezindi. “Kelime-ler yetmez. Sen?”

“Kesinlikle.”

Yüzünü boynuma gömerken kahkahası tenimi gıdıklıyor-
yordu.

Sonra yavaşça içime girmeye başladı. Tamamen girdiğinde bir dakika kadar öylece kalmasını sağlayıp onu arzuyla öp-tüm. Sonunda serbest bıraktığımda yavaşça kalçalarını hare-ket ettirmeye başladı. O kadar yavaş ki her saniye vücudum biraz daha geriliyordu.

“Hassiktir Sadie. Bu çok güzel.” Hızlanırken alnını alnıma dayadı. Ritmini artırıyor, her hareketiyle biraz daha sertleşiy-
yordu.

Omuzlarını kavrayıp bacaklarımı beline doladım. Kasıgı-mı kasığına ritmik bir şekilde bastırırken nefes nefeseydim. “Geliyorum.”

Jack’in parmakları aramıza girip en hassas noktayı okşa-maya başladı. İçimde kaynayıp duran duygularla kendimden geçmek üzereydim. Çok geçmeden ismini sayıklayarak bir kez daha sarsıldım. O da hemen ardından sarsılarak boşaldı. Yüzünü saçlarıma gömerken boğuk nefesler alıyordu. İkimiz de yatışana kadar kalçaları gidip gelmeye devam etti.

Nefeslerimiz düzene girdiğinde Jack dirseklerinin üzerinde doğrulup saçlarımı kulağımın arkasına itti, sonra çene çizgimi okşadı. “Hassiktir, seni gerçekten çok seviyorum.”

Onu küçük bir öpücük için kendime çekip güldüm. “Has-siktir, ben de seni gerçekten çok seviyorum.”

Sonunda yastıklara yığıldığımızda bacağım bacağındaydı, parmaklarımız kenetlenmişti.

Birkaç dakika sonra yan dönüp beni kendine çekti. Yine yüz yüzeydik. “Havamızı bozmak falan istemem, ama son birkaç ayın benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Muhtemelen kazadan sonra tatil dönemlerinin benim için ne kadar zor geçtiğini söylememe gerek yoktur.” Yanaklarımı tuttu. “Uzun zaman sonra ilk kez bir tatil döneminde bir aileye sahipmişim gibi hissediyorum.”

Koynuna sokulup dudaklarından öptüm. “Üniversiteye nerede gideceğime karar verirken, New York diğerleri arasında bariz nedenlerle öne çıkıyordu.”

Parmakları saçlarımda dolaşıyordu. “Neymiş o nedenler?”

“Ailem haline gelecek insanların New York’ta olduğunu hissediyordum. Ve dünyada bundan daha çok istediğim bir şey yoktu. Paradan da, kariyerden de önemliydi benim için. Kendi ailemi kurmak istiyordum.” Göz göze geldiğimizde duygularımızın karşılıklı olduğunu biliyordum. İkimizin de gözleri doluydu.

“Harika bir ailen var, Tatlıbiber,” diye alnımdan öpüp başımı göğsüne bastırdı.

“Senin de öyle, Piyango Jack,” diye sarılıp kendimi sıcaklığına bıraktım ve uykuya daldım.

Noel boyunca eski *Gerçek Ev Hanımları* maratonunun yerini yatakta seks maratonu aldı. Jack, siparişle gelen Çin yemeğini almak için bornozunu giyyordu, ama bunun dışında cırılçıplak takılıyorduk.

Ertesi gün Köprü ve Tomurcuklar'da gerçek iş başlayacaktı ve sözüm ona son dinlenme şansımın tadını çıkarıyordum. Saatler yorgan altında sarılmakla, Jack'i içimde hissetmekle, kahkahalarla, kıkırtılarla, yatağım bir piknik battaniyesiymiş gibi üzerinde yenen soğumuş börek ve şarapla geçiyordu.

Geçirdiğim en güzel Noel'di.

HARLEY: Dükkan işleri nasıl gidiyor? Hafta sonu yardıma gelebilirim!

BEN: Harika olur!

BEN: Cuma mobilyalar gelecek, o yüzden hafta sonu dekorasyon belirmeye başlayacak.

HARLEY: Harika. Nick'le geliyoruz!

NICK: Hey. Bu işe amelelik yapmak için girmedim.

HARLEY: Kaslarına ihtiyacımız var tatlım.

BEN: Hem yardım etmek senin yararına, unuttun mu?

NICK: Ben daha çok, 'sessiz ortak' deyişinde sessize yaptığın vurguyu hatırlıyorum.

BEN: Eh, ses çıkarmadan eşyaları söylediğimiz yere koymana ihtiyacımız var işte.

JACK: Nick. Lütfen gel. Beni kurtar.

NICK: Tamam, ama kayıtlara geçsin ki sadece Jack için geliyorum.

BEN: Aman sevsinler. Birbirinizi çok sevdiğinizi biliyoruz.

GEMMA: Okul başlayalı iki gün oldu, ama hayatımdan şimdiden nefret ediyorum, o yüzden ben de gelirim, ama çalışırken içki içebilirsem.

NICK: Bize yük olursun, o yüzden hayır.

GEMMA: Sessiz ortağa ne oldu?

JACK: Akşam yemeği alacağım. Ne istiyorsun?

BEN: Gerek yok, yemin ederim, işim bitmek üzere.

JACK: Hıhı, bilirim. Neredeyse biten işin daha iki saat sürer.

JACK: Öğlen yedin mi?

BEN: Bir paket çubuk kraker ve enerji
içeceği bütün gıda ihtiyacımı karşıladı.

JACK: ...

BEN: Pizza süper olur, teşekkürler
bebeğim!

JACK: Yirmi dakikaya görüşürüz.

BEN: Su terazisi getirebilir misin? Rafları
asmaya çalışıyorum.

JACK: Tamamdır.

BEN: Yemeği hatırlattığın için acıktım.
Salata da alabilir misin? Bir de peynirli
sarımsaklı ekmek?

BEN: Belki cheesecake?

JACK: Hepsinin siparişini vermiştim 😊

BEN: Tanrım, inanılmazsın. Bu gece
ödülünü vereceğim.

JACK: Haha. Başın yastığa değer değmez
uyuyacağını ikimiz de biliyoruz.

BEN: Muhtemelen. Hassiktir. Özür dilerim.

BEN: Dünyanın en kötü kız arkadaşım.
Bencillik ettiğim için kusura bakma.

JACK: Harika, azimli, süper eğlenceli,
süper seksi kız arkadaşım hakkında böyle
konuşmazsan sevinirim.

BEN: Seni seviyorum.

JACK: Ben de seni. Görüşürüz.

BEN: Selam arkadaşlar. Benden sıkıldınız mı?

BEN: Sakın cevap vermeyin!

BEN: Söz veriyorum, bu çılgınlık
neredeyse bitmek üzere. Ama cumartesi
yardım etmeniz gerçekten çok hayra
geçer. Son bir kez!

HARLEY: Tamamdır!

HARLEY: Nick de geliyor 😊

JACK: Ben zaten oradayım.

GEMMA: Bu sefer GERÇEKTEN SON KEZ ise
elbette geliyorum 😊

BEN: Yaşasın! Hem Lucy'yle tanışırsınız.
Kendisi Köprü ve Tomurcuklar'ın ilk resmi
çalışanı!

GEMMA: Biz neyiz peki, ortalıkçı mı?

BEN: Pardon, Köprü ve Tomurcuklar'ın ilk
maaşlı çalışanı!

BEN: Söz, işimiz bittiğinde akşam yemeği
ve içkiler benden!

NICK: Sonsuza kadar akşam yemeği ve içkiler
senden demek istiyorsun sanırım.

BEN: SESSİZ ortak.

ON YEDİ

*O*TU ELİMLE KÖKÜNDEN tuttuğum gibi çekince neredeyse kış üstü yuvarlanıyordum. Hemen doğrulup onu çöp yığına attım ve diğerine geçtim. Arka bahçeyi bayağı temizlemiştim, ortalıkta pek fazla ot görünmüyordu ve öfkemi bir şeylerden çıkarmam gerekiyordu.

Belki öfke demek yanlış olur. Sinir bozukluğu. Yorgunluk. Kaygılar... İliklerime kadar kendimden şüphe ediyordum.

Dükkan hazır sayılırdı, her şey gelmişti, ama son birkaç hafta hayatımın en zor dönemi olmuştu. Dükkanın ortasına oturup başım ellerimin arasında gözyaşları dökerek ne kadar zaman geçirdiğimi ben bile bilmiyordum.

Köprü ve Tomurcuklar'ın başarısı sayesinde yeni işimi kurmaya hazır olduğumu sanmıştım, ama dükkan açmak sandığımdan binlerce kez daha zordu. Çok yorgundum. Ve yapabileceğimden emin değildim. Yapabileceğimi düşündüğüme bile inanamıyordum.

Bahçe eldivenlerimi hırsla çekip ellerimi soğuk toprağa daldırdım. Yumrular parmaklarımın arasından dökülürken genzimi dolduran kokular kendime gelmemi sağlıyordu. Gözlerimi yumup üç uzun nefes aldım.

Sonunda doğrularak ellerimi silkeledim ve avludaki sandalyeye yığıldım. Tırnaklarımın arasındaki toprak, eski işimde eksik etmediğim mükemmel manikürden bin kat daha iyiydi, ama dükkan açılışı yaklaştıkça Köprü ve Tomurcuklar gibi devasa bir risk için sabit bir işi geride bırakmanın büyük bir hata olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Hava serindi, ama otları temizlemek ısınmamı sağlamıştı. Kolum uzunluğunda bir yapılacak işler listem vardı. Yine de içeri girmeye can atmıyordum. Bahçenin rahatlığı, sıcacık bir battaniye gibi beni sarıyordu.

Burnumun dibinde bir kupa belirdi.

“İyi misin?” diyen Jack yanımdaki sandalyeye çöktü.

Görünümün kahveden daha önemli olduğunu bildiğimden kupadan küçük bir yudum aldım. “İyiyim.”

“Nasıl yardım edebileceğimi söyle Sade. Beni çalıştır.”

“Gerçekten gerek yok. Her şey kontrolüm altında.” Kupayı sıkıştırdıktan gerginlikten parmak eklemlerim bembeyaz kesiliyordu.

Jack öne eğildi. “Kontrolü kaybetmen sorun olmaz, biliyorsun.”

“Olur aslında. Kontrolü kaybetme lüksüm yok, çünkü dükkan iki üç güne açılacak ve ben, en iyi arkadaşlarımdan birini yeterince para kazandıracağı belli olmayan, riskli bir işe çuvalla

para yatırmaya ikna ettim ve bir yıla kalmadan iflas edeceğimi biliyorum. O zaman Köprü ve Tomurcuklar tam bir fiyasko olacak ve hayatımın geri kalanında mutsuzluğumu katlamak üzere yine finans dünyasında iş aramak zorunda kalacağım. Buna hazır olmadığımı biliyordum.” Kupayı masaya bırakıp öne eğildim. Başım dizlerimin arasında kendimi derin nefesler almaya zorluyordum. “Başarılı olacağımı düşünmek aptallıktı.”

Bir şey demedi, ama sıcacık eliyle sırtımda daireler çiziyordu. Sonunda doğrulduğumda elimi tuttu.

“Bunu gerçekten yapabilir miyim, Jack?”

Sandalyesini yaklaştırıp elimi sıktı. “Buna senin adına cevap veremem, Tatlıbiber. Yeni bir işe girerken kendinden şüphe etmen çok normal.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Yapabileceğine inanıyorum, ama buna senin de inanman gerekiyor.”

Başımı salladım. “Sanırım bir süre burada yalnız oturmam gerekiyor.”

“Tamam,” diyerek ayağa kalktı ve başımı öptü. “Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

İçeri girdiğinde iki elimle birden kupamı kavrayıp sıcaklığın avuçlarıma işlemesine izin verdim.

Havlu atmanın zamanıymış gibi hissediyordum. Başarısızlığa şans vermeden vazgeçmeliydim. Nick parasından olacaktı, ama zaten çuvalla parası vardı.

Uzun süre cevaplar oradaymış gibi bardağımın içine baktım.

Birkaç dakika sonra gözlerimi çiçek tarhlarına çevirdim. Kışın ortasıydı, haliyle her şey ölüydü, ama tomurcuklar

olmasa bile burada yarattığım şeyle gurur duyuyordum. Vahşi yeşilliği dizginlemiş, harika bir şeye dönüştürmüştüm.

Bu bile, bu işi yapabileceğimin kanıtıydı. Hiçlikten bir şeyler yaratabiliyordum.

Köprü ve Tomurcuklar, bu bahçe gibi olabilirdi. Sadece daha büyük boyutlarda bir işti.

Kupayı başıma diktim ve geri kalan otları sökerek çöpe atma işini sürdürdüm.

Eve döndüğümde Jack'i yanağından öptükten sonra çalışmaya devam etmek üzere tavan arasına çıktım.

Jack, cumartesi sabahı erkenden tabloları el arabalarımından biriyle getirip özenle indirdi. Köprü ve Tomurcuklar'ın resmi açılışına bir hafta, artık dükkanda çalışmaya başlamama sadece iki gün kalmıştı. Tabloların hepsi en az iki kat balonlu naylonla sarılmıştı. Beş dakikalık yürüme mesafesi için abartılı olduğunu düşünüyordum, ama Jack ısrar etmiş, Noel hediyesi dahil dört tablosunu büyük bir cömertlikle kasanın arkasındaki duvara asmak üzere getirmişti.

“Gerçekten tabloların bedelini ödemek istiyorum,” diyerek ambalajını açtığı tablolardan birini aldım ve özenle, aranjmanlarımın çoğunu yapacağım uzun ahşap bankonun üzerine yerleştirdim.

Göz devirip gözlüğünü burnunda itti. “Bunlar başka nereye asılır ki? Hepsi burası için yapıldı.”

“Ama işte saatlerce süren emeğin karşılığını vermiyordum gibi hissediyorum.” İlk tabloya bakarken detaylar karşısında hâlâ hayrete düşüyordum.

“Karşılığı yok, çünkü ben karşılıksız veriyorum.” Sonunda artık resmi olarak *Köprü ve Tomurcuklar* ismini taşıyan Noel hediyemi, Kaşıkçı Elması’na dokunuyormuş gibi dikkatle açtı. “Zaten sen olmasaydın bunlar da olmayacaktı. O yüzden birkaç küçük tuvalin lafı bile olmaz.”

Kollarına atılmadan önce tuvali bankoya bırakmasını bekledim. “Bütün bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

“Bütün bunlar kendiliğinden gerçek olmuyor, Tatlıbiber. Bütün bunlar senin eserin,” diyerek alnıma bir öpücük kondurdu.

Öpüşmek için başımı kaldırdım. Siparişler, dükkan hazırlıkları ve araya sıkıştırdığım bir bar mesaisi yüzünden birkaç haftadır birlikte zaman geçirememiştik. Ve Jack, bildiğiniz Jack olduğu için asla şikayet etmemiş, asla suçluluk hissetmememe neden olmamıştı. Beni almak için dükkana gelmediği nadir akşamlarda eve dönüşümü bekliyordu. Sanki bu süper erkek arkadaşı hayal etmiştim ve hayal, gerçek oluvermişti.

“Of be. Bu kadarı da fazla.”

Gemma’nın sesiyle öpüşmemiz yarım kaldı.

Jack’e sırtıp yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra arkadaşıma döndüm. “Aman, tamam anladık.”

Gemma elindeki torbayı havaya kaldırdı. “Çörek falan aldım.”

Arkadaşıma sımsıkı sarılıp hoşlandığından biraz daha uzun süre onu kollarımın arasında tuttum. “Senden iyisi yok.”

Torbayı karıştırıp elime akçaağaç şuruplu bir çörek tutuşturduktan sonra kendine de rengarenk şeker kırıntılarıyla kaplı başka bir tane seçti ve bankonun üzerine tünedi. Torbadan

Jack için tarçınlı bir çörek verip kıcımı Gem'in tünediği tezgaha dayadım. "Aslına bakarsan erken gelmene sevindim, çünkü sormak istediğim bir şey vardı."

Gemma hemen, "Hayır, üçlü yapmam. En azından sizinle," diyerek sırtıp göz kırptı.

"Bunu bilmem iyi oldu, ama sorum bu değildi." Çöreğimin üstündeki kaplamayı yaladım. "Açılış partisi için ikram işini üstlenmeye ne dersin? Öyle büyük bir şey değil. Sadece birkaç atıştırmalık ve belki bir şarküteri köşesi?"

Çöreğinden renkli bir şeker kırıntısı tırtıkladı, ama bir şey demedi.

"Tabii ki bedeli neyse ödeyeceğim. Senin için de iyi bir deneme olabileceğini düşünmüştüm, anlarsın ya?" Bu fırsatın üstüne atlayacağını sanmışım ama o kadar perişan görünüyordu ki dayanamayıp ona tekrar sarıldım. "Tamam, dert etme. Başkasını bulabilirim. Sorduğum için kusura bakma, Gem. Canını sıkmak istememiştim."

Yavaşça geri çekildi. "Canım sana sıkılmadı, Sade. Kendime kızıyorum."

Jack bana endişeli bir bakış fırlattıktan sonra ağır adımlarla ofisin arka tarafına yöneldi. Bizi yalnız bırakmaya çalıştığı belliydi.

Sonunda baş başa kaldığımızda Gemma'nın önüne geçtim. "Kendine niye kızılıyorsun ki?"

"Hangisini sayayım? Yirmi sekiz yaşındayım, nefret ettiğim bir işim var, hayatımdaki herkes mutlu ve başarılı, bense henüz ne yapacağıma karar veremiyorum." Yarısını yediği çöreği torbaya geri attı.

“Gemma, nereden başlasam acaba?! Birincisi sanki seksen yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun ki senden sadece iki ay büyük olduğum için bunu asla kabul edemem. İkincisi... Düşünsene, daha birkaç ay önce seninle aynı durumdaydım.” Kollarımı ardına kadar açtım. “İşimden nefret edip ne yapacağımı kestiremediğim onca zamandan sonra geldiğim yere bak.”

“Sen ne istediğini biliyordun, Sade ve bildiğini yaptın. Arada fark var.”

“Şu kendine acıma modundan çık artık. Sen de yapabilirsin. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin ve çalışkan olduğunu biliyorum, Gem. Böbürlenmeye falan çalışmıyorum, ama açılış partisi sosyal medyayı kasıp kavuracak ve sen de ikramları hazırlayacaksın, çünkü en kötüsü bu deneyimden nefret edip bir daha asla böyle bir şeye girişmezsin. İşler yolunda giderse de partideki herkes, sonrasında kendi partileri için seninle çalışmak ister.” Arkadaşımı bankonun üzerinden çekip diğer uçta bıraktığım defterimin yanına sürükledikten sonra parti planlarımı açtım. “İşte bütçen. Harika iş çıkaracağından eminim, o yüzden parayı hesabına aktaracağım, sen de istediğini yaparsın.”

Gerginliğini saklamaya çalışmadan gözleri notlarımda dolaştı. “Ya partini mahvedersem?”

“Mahvetmeyeceksin. Bunu biliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağından eminim.” Çenesinden tutup yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdum. “Tamam mıyız?”

“Ucuza bulabilirsem şu sevdiğin jambonlu deniz taraklarından yapabilirim,” diyerek telefonunu çıkarıp sayfanın fotoğrafını çekti. “Belki bir de sosyete mantısı.”

“Evet. Bayıldım. Kulağa harika geliyor,” dedikten sonra arkaya döndüm. “Jack, artık gelebilirsin! Şu tabloları asalım!”

Başını ofis kapısından uzatan Jack’in çöreği hâlâ ağzındaydı. “Bir şey asmaya başlamadan önce aslında Nick’i bekliyorum. Uzun boylu birinin yardımı olunca iş kolaylaşır.”

“Beni mi aradınız?” Nick dükkanın kapısını açıp kahve taşıyan Harley’nin geçmesini bekledi.

Of ya! Arkadaşlarımı çok seviyordum.

Harley kahveleri bırakır bırakmaz Jack’in bankoya bıraktığı tablolara gitti. “Hadi be!” Ardından ağzı açık bir şekilde Jack’e döndü. “Bunları sen mi yaptın?”

Jack, Nick’le gizli birader tokalaşmasını yaptıktan sonra ellerini ceplerine soktu. “Ah evet. Ben yaptım.”

“Onların iyi olduğunu düşünüyorsan bir de buna bak,” diyerek üçünü *Köprü ve Tomurcuklar* tablosunu görmeye davet ettim.

Tam bir dakika boyunca kimse konuşamadı.

“Vay canına be, birader?” diyen Nick, sonunda omzuna yumruğu indirdiğinde Jack sendeleyerek bir adım geriledi. “Niye bize bundan hiç bahsetmedin?”

Omuz silken erkek arkadaşım kızarmıştı. Belli ki olduğu yerde küçülmeye çalışıyordu. “Bahsedemezdim. En azından uzun süre.”

Karşılarında kabuğunu terk eden bir kaplumbağa varmış gibi hepsi dönüp ona baktı.

Elinden tuttuğum gibi onu yanıma çektim. “Jack küçükken çok resim yapmış, ama annesiyle babası öldükten sonra bir süre bırakmış.”

“Eh, bunlar acayip satar.” Gemma böyle durumlarda basmakalıp laflar eden biri değildi. Bunun için ona minnettardım.

Jack gergin bir şekilde gülümsedi. “Bugünlerde mesele para değil.”

Kelime seçimine bir an için takılsam da üstünde durmadım. “Beni biliyorsunuz. Bana mahkum siz zavallı talihsizleri parasız çalıştırmak kadar beni mutlu eden bir şey olamaz,” diyerek parmaklarımın ucunda yükselip Jack’in yanağına bir öpücük kondurdum. “Konu açılmışken... az laf, çok iş.”

Arkadaşlarım ellerinde ne varsa üstüme attı, ama sonunda herkes işe koyuldu. Tablolar asıldı, malzemeler düzenlendi, dekorasyon tamamlandı.

Birkaç saat sonra da yeni elemanım Lucy bize katıldı. Kırkına merdiven dayamıştı. Antika tavırlarının beni rahatsız etmesinden endişelenmiştim, ama ortama hızlı uyum sağladı. Üstelik çok güzel fiyonk atıyordu. Cumartesi günü biterken Köprü ve Tomurcuklar hazır görünüyordu. Bir tek çiçekler eksikti.

Çıkmadan önce montlarımıza ve atkılarımıza sarındık. Ocak ayında son iki hafta soğuk adeta ısıırıyordu.

Herkes çıktıktan sonra kapıyı kilitledim ve akşam yemeği için yola koyulurken Jack’in koluna girdim. “Yarın kendi dükkanımda çalışacağıma inanamıyorum,” dedim.

“Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?” diyen Jack eğilip başıma bir öpücük kondurdu.

“Bir iki kere söyledin.” Sıcaklığına ve rahatlatıcı etkisine ihtiyacım olduğundan iyice ona sokuldum. “Tablolarını satma

konusunu düşündün mü? Bence bizimkilerin tepkisi, dükkana girenlerin çok etkileneceğini kanıtlıyor.” Gözlerini görebilmek için başımı eğdim.

Hava karardığı için net göremesem de pırıl pırıl yeşil gözlerinde panik kıvılcımları uçtuğunu gördüğüme yemin edebilirdim. Ama omuz silkmekle yetindi. “Hiç tablo satmadım. Para için yapmıyorum.”

“İstersen seve seve sanat pezevenliğini yapabilirim.”

Kıkırdadı. “Sanat simsarı demek istedin galiba.”

“Hayır. Sanat pezevengi. Resmi unvanım ya bu olur ya da bu anlaşıma yatar.”

Restorana ulaştığımızda kapıyı açıp benim için tuttu. “Sen bambaşka bir şeysin, Tatlıbiber.”

“Zaten beni bu yüzden seviyorsun, Piyango Jack.”

“Aynen öyle.”

Açılış partisinden önceki son hafta hem hareket hem de duygu yoğunluğuyla uçup gitmişti. Dükkanda daha yapılacak bir sürü iş vardı. Vitrin düzenlenmeli, mekan çiçekle doldurulmalı, aynı zamanda haftanın siparişleri hazırlanmalıydı. Ama her sabah dükkana koşup ortadaki tezgahta aranjmanları hazırlamak mekanın gerçekten bana ait olduğunu hissettirerek başımı döndürüyordu. Tavan arasında oluşturduğum serada tohumların çiçek açması zaman alacaktı, o yüzden şimdilik olabildiğince yerel çiftliklerden çiçek almaya karar vermiştim. Öte yandan vazoya dönüştürülebilecek malzemeler bulmak

için hatırı sayılır zaman ayırıyordum. Dükkanımda sıradan vazolardan olmayacaktı, bu yüzden sokakta bulduğum her şeyi değerlendirmeye çalışıyordum.

Lucy hafta boyunca benimle çalışıp aranjman yapmayı öğrenmişti, ama aynı zamanda sipariş sistemini ve teslimat lojistiğini anlamaya çalışıyordu. Henüz büyük siparişler alacak kadar kendime güvenmesem de bu bizi, daha küçük partiler için danışmanlık yapmaktan geri tutmuyordu. Tek umudum, güvenim yerine gelene kadar bu partilerden yeterince deneyim edinmekti. Bit pazarında bulduğum süper tatlı bir bistro masasını dükkanın arkasına özellikle müşteri görüşmeleri için yerleştirmiştım.

Gemma hafta içinde yaklaşık sekiz milyon kez uğramış, menüyle ilgili fikirlerini paylaşmış, ona güvendiğimden emin olup olmadığını sormuş, tadımlık hazırladığı ikramların fotoğraflarını göstermişti. Gerçekten acımasız bir durumdu, çünkü hiçbirinin tadına bakamıyordum. Yine de harika iş çıkaracağını biliyor, bu sayede ihtiyaç duyduğu özgüvene kavuşacağını umuyordum.

Ve Jack... Jack hakkında ne söyleyebilirdim ki? Mükemmel bir erkek arkadaş olduğundan bahsetmiş miydim? Doğrusu üzerine biraz düşünsem muhtemelen ödüm kopardı, çünkü böyle iyi kalpli birinin benim gibi biriyle takılmak istemesi inanılmazdı. Neyse ki şansına bunları düşünecek zamanım yoktu. Sadece başından beri yaptığı gibi benimle ilgilenmesine izin veriyordum. Zaten ilişkimizi sabote edemeyecek kadar yoğunum.

Partiden önceki cuma gecesi eve erken gittim. Sekiz saat uyu-mazsam açılışa bir canavara dönüşeceğimden emindim. Kimi kandırıyordum ki? Kaç saat uyursam uyuyayım, dinlenme ve kah-ve tüketimiyle bağlantılı olarak zaten bir canavara dönüşecektim.

Eve girdiğimde Jack şarabı açmış, Çin yemeği sipariş et-mişti. Duş alıp pijamalarımı giydikten sonra bodrumdaki ka-nepeye kuruldum ve yemeğimizi yerken önceden kaydettiğim televizyon programlarını seyrettik.

Epik Ramona/Sonja kavgası sırasında uyuyakalınca Jack kıcımlı kaldırıp yatağa götürme zamanının geldiğine karar ver-di. Yorganı üstüme örtüp iyi geceler öpücüğü verdikten sonra hemen uykuya daldı, çünkü o böyleydi. Piç herif.

İliklerime kadar yorgundum, yine de gözlerimi yumup uy-kuya dalamıyordum. Tavana bakıp ertesi gün yaşanabilecek milyonlarca tersliği düşünmeye başladım.

Sonunda tavandan sıkılıp yan dönüp Jack’e sokularak ya-nağımı çıplak göğsüne dayadım. Kolu hemen beni sardı. Uy-kulu sesi boğuktu. “İyi misin?”

“Uyuyamıyorum.”

Saçlarımdaki parmakları beni anında yatıştırma görevine girişti. “Her şey mükemmel olacak, Tatlıbiber. Her şeyi en ince noktasına kadar planladın.”

“Ya kimse gelmezse?” Bir şey yapmam gerektiğini hisset-tiğim için parmağımla karnında daireler çiziyordum.

“Ben geleceğim. Arkadaşların da orada olacak. Ve bir sürü insan gelecek.” Yanağımı okşayıp öpmek için başımı kaldırdı. “Her şey harika olacak, Sade,” diye mırıldandı ağzımın için-de. Sonra öpmeye başlayarak beni kendine çekti.

Dudaklarının kafamı dağıtan harika etkisiyle iç geçirdim. Sonra kendimi aniden geri çektim. “Hey, ne yapmaya çalıştığınızı çok iyi biliyorum bayım.”

Dudakları bu sefer çenemden aşağı kaydı. Çok geçmeden boynumu dişliyordu. “Sadece kafanı dağıtmaya çalışıyorum.”

“Yarını dert etmemem için beni seksle kandırabileceğini mi sanıyorsun?” diyerek bacağımı üzerine attığımda fark ettiğim sertliği keyfimi yerine getirmişti.

“Hayır, ama deneyebiliriz sanki.” Kollarını belime sarıp beni üzerine aldı. Sonra tişörtümü çıkarmamı bekledi, üzerimde minicik pamuklu külotum kalmıştı. Parmakları göğüs kıvrımlarımda dolaşırken ben de kucağındaydım. Diliyle meme uçlarımda tadına baktı, ardından onları tutkuyla emmeye başladı. Kalçalarım sertliğinin tadını çıkarıyordu.

Popomu avuçlayarak beni nazikçe ayağa kaldırdı. Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdıktan sonra çıkarabilmem için beni sıkıca tuttu. Ayaklarımı yatağa sağlam bir şekilde bastığımdan emin olduktan sonra elleriyle yine popomu kavradı ve beni ağzına doğru çekti. Başını kaldırıp bana çapkın bir gülümseme fırlattıktan sonra bacaklarımda arasına diliyle yumuşacık darbeler atmaya başladı.

Aşağıda hayatımda gördüğüm en seksi manzara vardı. Birkaç dakikaya kalmadan sarsılarak boşaldığımda beni tekrar kucağına oturttu ve geri yatıp pijamasını sıyrabilmek için popomu hafifçe kaldırdı. Dilimi sertliği boyunca dolaştırdım, ama koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni tekrar kucağına çekip yavaşça içime girdi.

Üstüne oturduğumdaysa ellerini başının üstüne gerip

her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesiyle bana baktı. “Kontrol sende, Tatlıbiber.”

“Hassiktir, Jack. Bu kadar seksi olmak zorunda mısın?” Yavaşça hareket etmeye başlarken dengemi sağlayabilmek için avuçlarımı göğsüne yapıştırmıştım.

“Dizginlerin sende olmasını seviyorsun, Sade. Bu ikimizin de iyi bildiği bir şey.” Çapkın çapkın sırtıyordu, ama kalçalarımı oynatmamı seyrederken gözbebekleri kocaman olmuştu. Onun da en az benim kadar zevk aldığından emindim.

Yine de ellerini uzun süre benden uzak tutamadı. Biri göğsümü okşayıp meme ucumu çimdiklerken, diğeri mahremimde dolaşıyordu. Yay gibi gerildiğimde kalçalarımı oynatmaya bile zorlanıyordum. Girip çıkmaya başladığında çok geçmeden çılgılık atarak boşaldım.

Doğrulup hemen bana sarıldı ve dudaklarımız buluştu. Gidip gelmeye devam ediyordu. Birkaç dakika sonra hırıltılar eşliğinde o da boşaldı.

Nefeslerimiz düzene girene kadar beni öpmeye devam etti. Sırtımda dolaşan elleri sonunda gevšememi sağlamıştı. Artık yüzde yüz zombi modundaydım, hamur gibi gevşemiştim.

Beni yatırıp yorganı üzerime çekti, ardından kaşık pozisyonunda arkama yapıştı. “Yarın ya da gelecek hafta ya da gelecek ay ya da gelecek yıl ne olursa olsun başıma gelen en güzel şeysin, Sadie Green,” dedikten sonra çıplak omzuma küçük bir öpücük kondurdu.

Karşılık vermek için döndüm, ama çoktan uyuyakalmıştı. Piç.

ON SEKİZ

JACK'IN DE DEDIĞİ GİBİ partinin her saniyesini önceden planladığım için her şey yolunda gidiyordu. Sabah saatlerinde parti için aranjmanları Lucy'yle birlikte hazırlamış, soğutuculara yerleştirmiştik. Kiraladığım yüksek kokteyl masalarını da insanların rahatça yiyip içebilmesi için dükkana yerleştirmiştik. Bankoda mini bir bar kurmuş ve Gemma'nın leziz yemeklerini sergilemek üzere uzun bir masa getirmiştik. İkram ve daha da önemlisi temizlik için bir barmenle iki garson ayarlamıştım.

Hızlı bir duş alıp süslenmek için konuklar gelmeden iki saat önce eve koştum. Son birkaç aydır çok az makyaj yapmıştım, ama bu akşam için altın tonlarında dumanlı bir göz makyajı, koyu kirpikler ve parlak pembe dudaklara karar vermiştim. Siyah elbisem bütün vücudumu sarıyordu ve merdivenlerden indiğim sırada Jack olduğu yere çakılmış gibi görünüyordu.

O inişimi seyrederken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kendimi gerçek bir kraliçe gibi hissediyordum. Patron kraliçe.

Aşağı indiğimde yanağıma bir öpücük kondurdu. “Müthiş görünüyorsun.”

“Teşekkürler, Piyango Jack.” Koyu renk kot pantolonunun ve beyaz gömleğinin üzerine blazer ceket giymişti. “Sen de fena görünmüyorsun.”

Uzamaya başlayan dalgalı saçlarını parmaklarıyla düzeltti. “Gömlek ceket kombosunu en son ne zaman giydiğimi hatırlamıyorum.”

“Eh, yakışmış,” diyerek yanağına bir öpücük kondurduktan sonra rujumun bıraktığı izi sildim.

Paltomu giymeme yardım etti. Ardından boynuma bir atkı doladım. Neyse ki dükkan yakındı. Isıran ocak soğuğunda sessiz ve hızlı adımlarla yürüdük. İnsanlar gelmeye başlamadan önce yapmam gereken son dakika işleri vardı.

Kapıyı açmadan önce Jack elimi sıktı. “Harika bir iş çıkaracaksın, Tatlıbiber.”

İçimdeki korkunç kasırganın beynimi ele geçirip donup kalmama neden olmaması için kararlı bir şekilde ofisimde paltomla atkımı çıkarıp telefonumu Jack’e verdim ve işe koyularak aranjmanları yerleştirmeye, elemanları kontrol etmeye ve Gemma’nın masayı hazırlamasına yardım etmeye giriştim.

Arada genzimi dolduran nefis jambon kokusuyla deniz taraklarından ağzıma bir tane atmadan edemedim. “Tanrım, Gem. Leziz olmuş.”

İkincisine uzandığımda elime vurdu. “Bunlar paralı müşteriler için hanımefendi.”

Geri çekilip masaya baktım. Sadece harika kokmuyordu, aynı zamanda sunum göz alıyordu. “Umarım bu akşamdan sonra ikram siparişlerine hazırsındır.”

İltifatıma karşılık omuz silkti, ama gözlerinde gurur kıvılcımları çaktığı kesindi. “Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkürler, Sade. Gerçekten. Bana güvenmen benim için çok kıymetli.”

Kolumu omzuna attım. “Tek istediğim çerez parasına konuklara en iyi yemeği sunmaktır.”

O da kolunu belime doladı. “Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Hain emellerin varmış gibi cömertliğini gömme.”

Gözlerimi devirip onu nazıkçe ittim. “Hadi ama Gem... Hepimiz hain emellerimin bencilce olduğunu biliyoruz.”

Başını iki yana sallayıp hüznle gülümsedi. “Çok yanıyorsun.”

İğneleyici bir cevap vermek için ağzımı açsam da bir şey diyemedim.

Gemma, “Ben çöpü çıkarayım,” diyerek beni dükkanın ortasında öylece yalnız bıraktı. Arkasından bakarken yarım saniye kadar haklı olup olmadığını merak ettim, ama elbette haklı değildi. Çok geçmeden dikkatim başka yerlere dağıldı.

Parti başlayalı yirmi dakika olmuştu ve sinirlerim fena halde gergindi. Bizim ekip tam teşkilat gelmişti, birkaç davetli de vardı, ama dükkanın boşluğu gözümü korkutuyordu.

Brooklyn’de yaşıyan bir grup sosyal medya influencer›ının yanı sıra iyi bir ilişkiler ağı kurma umuduyla bölgedeki diğer çiçekçileri de davet etmiştim. Influencer›ların açılışı yaymasını ummuştum, oysa henüz gelen giden yoktu.

“Kimsenin gelmeyeceğini söylemiştim,” diye fısıldadım Jack’in kulağına. Endişeli ellerimi ovuşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

Şakağıma yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. “Daha erken. Biraz şaraba ne dersin?”

Teklifi mutlulukla kabul ettim ve kapı dışında başka yerlere bakmaya çalıştım.

Neyse ki on beş dakika sonra dükkan dolmaya, insanlar yavaş yavaş kapıda görünmeye başladı. Aralarında dolaşıp herkesi selamlarken dükkanla ilgili tepkilerini yakalamaya çalışıyordum. Beğeni nidaları ve gülümsemeler yüreğimin pırpır etmesine yetiyordu. Bu, seksten bile iyi olabilirdi.

Ben konuklarla tanışırken Jack çoğunlukla Nick ve Harley’nin yanında takılıyordu. Gemma ikram masasının başında nöbet tutuyor, büyük bir titizlikle boşalan servis tabaklarını doldurup ortalığı temiz tutmaya çalışıyordu.

Her biri heyecanla Köprü ve Tomurcuklar’ın ne kadar harika görüldüğünü söyleyen en az elli kişiyle sohbet etmiştim. Hiçbiriyle daha önce tanışmamıştım. Sosyal medya influencer›ları canlı yayın yapıyor, çektikleri fotoğrafları paylaşıyordu. Hesabımı kontrol etmek üzere telefonuma bakmamak için kendimi zor tutuyordum, ama o anda yüz yüze görüşmenin çok daha önemli olduğunu biliyordum. Sonuçta influencerların hepsi gelmişti.

Akşam boyunca tanıştığım insanlar arasından favorim çiçekçilerdi çünkü hepsi işinde uzmandı. İşi büyütüp bir sanat eserine dönüştürmenin nasıl bir his olduğunu bilmek, insanların yüzündeki gülümsemeyi garantiliyordu.

Sanat demişken... gören herkes Jack'in tablolarına hayranlıkla bakıyordu. Hepsi, ama özellikle de *Köprü ve Tomurcuklar*, bankonun arkasındaki duvarı şereflendiriyordu. Jack özellikle insanları üstüne salmamamı rica etmişti, çünkü soruları yanıtlamak istemiyordu, ama tablolarını tabii ki Instagram'da paylaşacaktım. Gerçekten istemiyorsa tablolarını satması için onu zorlayamazdım, ama içimden bir ses, satıştan elde edeceği iyi kötü gelirin hoşuna gideceğini söylüyordu.

Gözlerini *Köprü ve Tomurcuklar* tablosuna kilitlemiş, muhtemelen altmışlı yaşlarının başında yaşlıca bir hanıma yaklaşıp "Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Ben Sadie."

Bana bakıp sıcacık gülümsedi. "Sadie. Tanıştığımıza sevindim. Dükkan çok güzel."

"Çok teşekkürler..." Devamını getiremedim, çünkü kadın henüz kendini tanıtmamıştı.

"Ah evet, özür dilerim. *City Life* dergisinden Judy Taylor," diyerek elimi sıktı. "Pardon, şu muhteşem tabloya dalıp gitmişim."

Kendim yapmışım gibi gururla sııttım. "Çok güzel, değil mi?"

Kadın yaklaşıp gözlerini kısarak tabloyu dikkatle inceledi. "Bilmesem, bunun bir Jackson Bennett olduğuna yemin ederdim."

“Bir ne?” Kalabalıkta Jack’i bulmaya çalışıyordum. Kimseyle tanışmak istemediğini biliyordum, ama bu kadın gerçek bir dergide çalışıyordu ve iyi bir kontak olabilirdi.

“Jackson Bennett. Hatırlamayacak kadar genç olmalısınız. On beş yıl kadar önce büyük bir isimdi. Tabloları milyon dolarlara satıldı, ama bir münzeviydi. Kimse yüzünü bile görmedi.”

“Ah, bunun bir Jackson Bennett olmadığı kesin. Milyon dolarlarım yok maalesef.” Parmak uçlarımda yükselip Jack’in dalgalı koyu renk saçlarını arandım.

“Milyon dolarlarınızın da önemi olmazdı zaten. Yaklaşık yedi yıl önce ortadan kayboldu. Sanki bir gecede dünya üzerinden siliniverdi.”

Birden Jack’i arama telaşımı unuttum. “Pardon, yedi yıl önce mi dediniz?”

“O sıralar.” Omzumu pışpışlamadan önce tabloya son bir kez baktı. “Açılış için tebrikler. Bir sonraki sayıda bahsetmeye çalışacağım. Şimdi izin verirseniz, gidip şu jambonlu deniz taraklarından bir tane daha yemek istiyorum.”

Onu ikram masasına doğru buyur ettim. Az önce yediğim aynı jambonlu deniz tarakları şimdi midemi kavuruyordu. Beynim adeta çınlıyordu, ama taşları yerine oturtmama fırsat kalmadan fotoğraf çekilmek için influencerların biri yanıma geldi. Poz verirken sahte gülümsememi takındım, çünkü kadının sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Jackson Bennett.

Yedi yıl.

Milyonlar.

Yok artık daha neler?

Harley, sanki yoğun duygularımın kokusunu almış gibi yanıma gelip dirseğimden tuttuğu gibi beni dükkanın arkasına çekti. “İyi misin? Kusacakmış gibi görünüyorsun,” diyerek elini alnıma götürdü.

Başımı iki yana salladım. Şimdi zamanı değildi. “İyiyim. Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var,” dedikten sonra kendimi buz gibi geceye attım. Soğuk ciğerlerimi yakıyordu, ama beynimi uyuşturmaya yetmiyordu. Olamazdı. Mükemmel erkek arkadaşımın bir sahtekar olması mümkün değildi. Ama bu her şeyi açıklardı. Para, münzevilik, arkadaşsızlık... Daha da önemlisi, onun gibi bir adamın neden benimle birlikte olduğu şimdi anlaşılıyordu. Her şey bir yalandı.

Arkamda kapının açıldığını duyabiliyordum ve tek kelime söylemese de kimin geldiğini biliyordum. Bilinçli bir karar vermeden dönüp baktım. “Sen Jackson Bennett misin?”

Birkaç adım ötemde dururken beti benzi attı. Hazırlıksız yakalanmıştı ve tepkisini gizleyecek zamanı yoktu. Kocaman açılan gözleri onu ele veriyordu.

“Telefonumu ver,” diyerek elimi uzattım. Gerçeği araştırıp kendi gözlerimle görmeliydim.

Genzini temizledi. Alçak çıkan sesinde acı vardı. “Bilmek istediğin her şeyi anlatırım, Sadie.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, çünkü hava buz gibiydi ve mantomu giymemiştım. “Neden yalan söyledin?”

“Yalan söylemedim. Uzun zamandır Jackson Bennett olmadım. Artık Jack Thomas’ım.”

Ceketini çıkarmaya yeltendiğinde elimi kaldırıp onu durdurdum. “Ceketini istemiyorum. Anlamsız centilmenliklerinin ardına gizlenmeni istemiyorum, Jack. Sadece gerçeği söyle.”

Bir süre bakakaldı, ama beni, pes etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. İç çekerek gözlüğünü burnunda kaydırdıktan sonra konuşmaya başladı. “İlk tablomu on bir yaşındayken sattım. Çok bir şey etmedi. Sanırım birkaç yüz dolara bir aile dostuna satılmıştı. Oturma odasına astıkları için bütün zengin dostları görünce bir gecede herkes sanat dünyasının harika çocuğunun tablolarını istemeye başladı. İlk milyonumu on beş yaşımdayken kazandım. Annemle babam destekliyordu, ama aynı zamanda beni korumaya çalışıyordu. Kimsenin fotoğrafını çekmesine, benim ortaya çıkmama izin vermiyorlardı, o yüzden ünlü olduğum süre boyunca gizli kaldım, okula ve hayatıma devam ettim. Hafta sonlarında ve okul tatillerinde resim yapıyordum. Anlayacağın boş zamanlarımda milyonlar kazanıyordum.” Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama gözlemini yere indirdi. “Öldüklerinde çoktan Brooklyn’deki eve taşınmıştım. Artık bir yetişkindim, ama hâlâ ortaya çıkmıyordum, çünkü öylesi işime geliyordu. Kimse Jackson Bennett’ı görmedi. Ve bizimkilerden kalan mirasa ek olarak kazandığım para, finansal olarak hayatımı devam ettirmeme olanak tanıyordu.”

Sanki başka birinin hikayesini anlatıyordu. Anlattıklarına o kadar yabancıydı ki Wikipedia’dan bir şeyler okuduğu düşünülebilirdi.

“Jackson Bennett gerçek ismin mi?” derken h    ta ları yerine oturtmaya çalıştığım için detaylara odaklanmı tım.

Ba ını iki yana salladı. “Tam olarak değil. Asıl ismim Jackson Bennett Thomas.    büyüdüğünde annemle babam gerçek soyadımı kullanmamı istemedi, o yüzden sadece göbek adıyla devam ettik.”

Bir adım attığında bir adım geri kaçtım, çünkü ak am ak am olanlara inanamıyordum. Bunun olacağını biliyordum, bir yerlerden patlak vereceğimizden emindim, ama bu ak am olmasına hazır değildim.

“Sadie, yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu. Gerçekten. Jackson Bennett, annemle babamın kaza yaptığı arabada öldü. Artık  yle biri yok, bir daha da olmayacak.” Elini uzatırken gözleriyle resmen yalvarıyordu.

Ben de kollarına atılmak, onu anladığımı söylemek, onu affetmek istiyordum, çünkü bu ihanetiyle bile hayal edebileceğimden çok daha iyi bir adamdı. Ama mutluluk ve başarı bir arada çok fazlaydı. H    kendimi yeterli hissetmiyordum.

“Anlıyorum Jack, ama bütün bunlar kendin, hayatın, ocukluğunla ilgili benden bir sürü şeyi sakladığın gerçeğini değiştirmez.” Kendime biraz daha sıkı sarıldım. “Sana bir sürü şey anlattım. Hepsi gerçekti. Annemle babamı sorduğunda gerçeği anlattım.”

“Anlattın mı?” Sesinde kötülük tınısı olmadığı halde sorusu keskin bir darbe gibi inmi ti. “Annen ve babanla ilgili her şeyi anlattın mı? Onlarla ili kini? Sana söylenenleri? Yoksa sadece uygun gördüklerini mi anlattın?” Ensesindeki saçları

düzeltilti. “Ben de sana anlattım, Sadie. Kimseye anlatmadıklarımı anlattım.”

Haklıydı. Zaten en beteri haklı olduğunu bilmemdi. Jack’le birbirimize anlattıklarımız hatıralar, deneyimler ve ruh kırıntılarından ibaretti. Ona her şeyi anlatmamıştım. Anlattıklarım her şeyin yakınından bile geçemezdi. Canım yanmasın diye hayatımdaki iyi şeyleri bile kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımı ona anlatamazdım.

O yüzden burnumdan kıl aldırmadan devam ettim. “Ben içeri giriyorum ama bence sen gitmelisin. Bu akşam bunlarla uğraşamam,” dedikten sonra kapıya yöneldim. Jack’in uzattığı eli tutmamak için de bahçenin diğer tarafından yürüdüm.

“Sırf mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun diye arkamı dönüp gitme, Sade.”

Küçümseyen ses tonu damarıma bastığı için aniden döndüm. “Beni suçlamaya nasıl cüret edersin? Gidiyorum, çünkü bu akşam kaldıramayacağım kadar ağır bir şey öğrendim ve akşamımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Hem sıçıp batıran sen olduğun halde nasıl tepki vereceğimi söylemene de izin verecek değilim. Sıçıp batırdın, Jack. Ben bir şey yapmadım. Ve inan bana, buna benden daha çok şaşırın olamaz. Bunca zamandır seni hak etmediğimi düşünüyordum. Meğer yüzüme yalanlar söyleyen senmişsin.” İçim biraz olsun rahatlamıştı. Ondan asla alamayacağımı düşündüğüm bir şeyi kendi elleyle sunmuştu: ayrılmak için haklı bir neden.

“Yan çizdiğinin sen de farkındasın,” diyerek yaklaşıp kapıyla arama girdi. “Sıçıp batırmış olabilirim ve seni incittiğim

için özür dilerim, ama kederimle nasıl baŗa çıkacağımı söyleme hakkın yok.”

“Vay canına. Gerçekten  l  anne babanın ardına mı sığınacaksın?”

Tokat atmışım gibi irkilerek geri çekildi.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimden nefret etmiş, geri almak ve affetmesi için yalvarmak istemiştim. Gözlerindeki acı, yüreğime saplanan bir hançer gibiydi.

Ama bir şey söyleme şansım olmadı, çünkü Jack tek kelime etmeden gitti.

ON DOKUZ

DÜKKANA GİRDİĞİM ANDA beni gören Harley, Nick ve Gemma'ya partiyi bitirme işareti verdi. Tebrikler yağdırıp fotoğrafları paylaşma ve arkadaşlarına anlatma sözü veren davetliler dükkandan ayrılırken ben kimseyle vedalaşacak durumda değildim ve hemen ofise sığındım.

Sonunda Nick'le Harley beni eve götürürken Gemma'yla Lucy de tuttuğum elemanlarla temizlik işlerini halletmek için geride kaldı. Eve yaklaştıkça midemdekileri buz tutmuş kaldırıma çıkarmak istiyordum. Jack'e söylediğim son sözlerle inanamıyordum. Yüzündeki acı ifade gözümün önünden bir türlü gitmiyordu

"Gelmemizi ister misin?" dedi kapıya kadar gelen Harley. Her an yere yığılabileceğimi anlamış gibi bileklerimi tutuyordu.

Konuşamayacaktım. Başımı iki yana salladım.

"Yarın ara," dedikten sonra aşağıda bekleyen Nick'e koştu.

Ben içeri girene kadar beklediler. Kapı ardımdan kapanır kapanmaz merdivenlerden doğruca odama çıktım. Jack'le karşılaşmak istemiyordum. Sanırım ikimizin de bir gece yalnız kalıp bu meseleyi düşünmesi gerekiyordu. Birlikte yaşamının en büyük eksisi, yalan söyleyen erkek arkadaşına tepki olarak söylenebilecek en kötü şeyi söylemiş olmamdı. Çok şey olmuştu, çok fazla şey söylenmişti. Bu akşam konuşmanın bir faydası olmazdı.

Ama görünüşe göre, endişelenmeme gerek yoktu. Yastığımın üzerinde telefonumla birlikte katlanmış bir not kağıdı duruyordu.

Bir süreliğine Connecticut'a gidiyorum.

—Jack

Notun kısalığına inanamadığımdan arkasına baktım. Ama hepsi buydu.

Banyoya girip suyu, ıstakoz gibi kızarmama neden olacak kadar sığa ayarladım. Suyun içinde konuştuklarımızı tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum. Sonunda kime kızmam gerektiği bile bilmiyordum. Kendime mi kızmalıyım, yoksa Jack'e mi?

Kendine kızacaksın tabii.

Nasıl öyle bir şey söyleyebildin?

Acayip bel alıydu.

Onu asla hak etmedin.

Gözlerimi yumup beynimdeki sesi susturmaya çalıştım. Ama bu sefer ses haklıydı.

Yatağıma girdiğimde yorgan Jack kokuyordu. Dizüstü bilgisayarımda arama motorunu açtım.

Davetteki kadın ve Jack'in anlattıklarından fazlası yoktu. Jackson Bennett, saçma denebilecek kadar kısa bir sürede çılgınca bir popülerlik kazanmıştı. Kayboluşunun ardından sayısız blog yazısı ve makale yazılmış, kimliği ve neden ortadan kaybolduğuyla ilgili iddialar ortaya atılmıştı, ama kimse gizemli ressama ne olduğunu bilmiyordu.

Ama ben biliyordum. Çünkü yalanına rağmen, bu ifşa onu daha iyi tanımamı sağlamıştı. Dahası acısını bir silah gibi ona karşı kullanmıştım.

Sonra tablolarının görsellerini arattım. Sayısız tablonun her biri muhteşemdi. Öte yandan yine taraflı davranıyor olabildim ama hiçbir *Köprü ve Tomurcuklar*'ın tırnağı bile olamazdı.

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissetmeye başladığımda bilgisayarı kapatıp kendimi uykusuz bir geceye daha bıraktım. Tahmin ettiğim gibi gözüme bir saniye olsun uyku girmedi.

Ertesi sabah Lucy beni dükkanda bekliyordu. Telaşla bir şeyler yazması ve endişeyle koşturması açıkçası kafamı dağıtmak için birebirdi. Bütün gece uyumamıştım, sabah sabah zombi gibi göründüğümünden emindim. O anda önceki gecenin düşüncelerini dağıtmak için yoğun iş temposundan daha iyisi olamazdı.

Lucy'ye kahvesini verdim. "Her şey yolunda mı?"

İki haftanın tıka basa dolduğu takvimi göstermek için bilgisayar ekranını çevirdi. "Sadie, çok şanslı olmalısın, çünkü e-postaları ve internet sitesinden gelen siparişleri düzenliyorum... Bu hafta teslim etmemiz gereken aranjmanların sayısına bak."

İlk tepkim sevinçti. İkincisi ise... *Hassiktir, ben ne yaptım?* "Tanrım, hepsini zamanında asla hazırlayamayacağız," dedikten sonra Jack'e bir SOS mesajı atmak üzere telefonumu çıkardım, ama mesajı yazmaya başlayamadan ondan neden yardım isteyemeyeceğimi hatırladım. Mideme yumruk yemiş gibiydim. "Kahretsin."

"Yani bu, işimize yarayacak bir sorun, değil mi?" diyen Lucy, yay şeklindeki mükemmel kaşlarını kaldırıp dikkatini ekrana çevirdi.

"Öyle, ama bu hafta bizimkilerden yardım alabileceğimizi sanmıyorum. Teslimat yapabilecek birini tanıyor musun?" derken telefon rehberimi gözden geçiriyordum. Belki bu işi halledebilecek birileri olabilirdi.

Lucy klavyeyi tıkırdatmaya ara verdi. "Şey, aslında öyle birini tanıyor olabilirim."

Telefonu arka cebime tıktım. "Şükürler olsun. Sence tanışmak için bugün gelebilir mi? Form falan doldurmak için?"

Dudağını ısırarak başını salladı. "Gelebilir. Aslında kardeşimden bahsediyordum."

"Şahane. On sekizini geçti, değil mi?" Eşyalarımı bırakmak için ofise giderken omzumun üzerinden bağıryordum.

“Aslında otuz yaşında.”

“Süper. Şimdi arayabilir misin?” Tezgaha geri döndüğümde şişeleri çıkarıp elimde olanları görebileceğim şekilde dizdim.

“Olur,” derken uzun uzun beni seyrediyordu. “Ama önceden söylesem belki iyi olur. Kendisi sabıkalı.”

“Hassiktir.” Kendimi tutamamıştım. “Kusura bakma. Saçma sapan konuşuyorum. Neden sabıkalı olduğunu sorabilir miyim?”

“Ot bulundurmaktan,” dedikten sonra dudaklarını büzmesi, hikayenin orada bitmediğini kanıtlıyordu.

“On beş yıl önce falan mıydı?” diye sordum. New York’un meseleyi yasallaştırmada geciktiğinin farkındaydım, ama birinin sadece ot tüttürdüğü için hüküm giyebileceğini de aklım almıyordu.

“Beş falan.”

Kaşlarım saç çizgime kadar fırlamış olmalıydı. “Hadi be!”

“Biliyorum.”

“Hikayesini dinlemek çok hoşuma giderdi, ama aslını istersen şu anda beynim yeni hiçbir bilgiyi kaldıracak güçte değil. Gelmesini söyle ve yarın başlayıp başlayamayacağını sor.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Tamam.”

Birden şişeleri bıraktım. Kaç aranjman hazırlamam gerektiğini bilmiyordum. Lucy’nin özenle hazırladığı tabloyu önüme aldığımda işin rengi belli oldu.

Bütün hafta deli gibi çalışmamız gerekiyordu, dahası dükkanı görmek için uğrayanlarla sohbet ederken düşünecek zaman bulamıyordum. Bu iyi bir şeydi, çünkü Jack’le

ilgili herhangi bir düşünceye kapıyı araladığımda tavşan deliğinden yuvarlanacağımı biliyordum ve doğrusu o anda böyle bir lüksüm yoktu. Beni bağışlayacağını düşünmüyordum, çünkü neden bağışlasındı ki? Ben de sonunda kendi evimi kiralayabilecek gelire kavuşma umuduyla kendimi dükkana verdim.

Ertesi günün bütün aranjmanlarını hazırladığımda akşam olmuştu. Lucy'nin kardeşi Jason, öğle yemeğinden hemen sonra uğramış, rahat gülümsemesi ve sıcacık kahverengi gözleriyle gönlümü anında kazanmıştı. Vergi formlarını doldurduktan sonra onu temel teslimat protokolü konusunda bilgilendirmiş, ertesi gün göreve başlayacak hale getirmiştik

Dükkanın kapısını kilitleyip Lucy'ye el salladıktan sonra evin yolunu tuttum, ama daha iki adım atamadan beynimde... ve kalbimde şimşekler çaktı. Partide olanlar gözümün önüne üşüşmüştü. Dolan gözlerimi ağlamamak için hızla kırptırdım. Ocak gecesi soğuşunda gözyaşlarımın yanaklarımda donmasından korkuyordum.

Ama evin köşesini döndüğümde ön basamaklarda oturan üç kişiyi görünce artık gözyaşlarıma hakim olamayacağımı anladım. Avucumu gözlerime bastırmama rağmen eldivenlerim anında sırlıklam olmuştu.

Anahtarları elimden alan Harley kapıyı açıp beni yemek odasına götürdü. Üzerimizdeki montlardan kurtulduktan sonra büyük masaya yığıldık. Eh, aslında yığılan sadece bendim, Diğerleri normal insanlar gibi yerlerine oturmuştu.

“Bir ikna toplaşması falan mı bu?” derken şakaklarımı ovuşturuyor, ani ağlama krizimin getirdiği gerginliği rahatlatmaya çalışıyordum.

“Evet,” dedi, sağımda oturan Gemma.

“Hayır,” diyen Harley, kolunu omzuma doladı. O da so-lumdaydı. “Bu bir ikna toplaşması falan değil. Sadece iyi ol-duğundan emin olmak istedik.”

“Aynı zamanda ikna toplaşması da sayılır,” dedi Gemma, ev arkadaşına hırçın bir bakış fırlatarak.

Gözlerimi Nick’e çevirdim. “Ona söylediğimi anlattı mı sana?”

“Hayır. Ağzındaki baklayı çıkarmaya çalıştım, ama sadece ikinizin kavga ettiğini ve bir süre aile evinde kalacağını söy-ledi.”

Canavarlığıma rağmen Jack elbette beni koruyacaktı.

“Söylediği yalanlardan bahsetti mi?” Kimsenin beni koru-masına ihtiyacım yoktu, çünkü... eh, canavar olan bendim.

“Evet, anlattı. Ben de eksik kalmasınlar diye Gem’le Harley’ye anlattım.” Nick kollarını bağdaştırıp masanın üze-rine eğildi.

“Ama aslında bütün bunların dışında kalmayı tercih eder-dik,” dedi Harley usulca. “Jack yalan söyledi, yalan söylemek için nedenleri vardı. Sen de hissettiklerinde sonuna kadar hak-lısın. Ama bu ikinizin arasındaki bir mesele.”

İkna odasının anlamını çözmüştüm. “Ah. Demek ona söylediğim iğrenç şey yüzünden geldiniz. Ne dediğimi bil-mediğiniz halde beni tanıdığınız için söylediklerimin boktan

olduğunu biliyordunuz. Çünkü elbette Jack mükemmel erkek arkadaş profili, bense çöp insanım. Hep yaptığım gibi ilişkinin içine ettim.”

Hepsi sessizce beni seyrediyordu. Gemma öfkeliymiş gibi gözlerinden ateş saçıyordu, Nick’in ağzı dehşet içinde açık kalmıştı, Harley’nin gözlerinde gözyaşları ışıldıyordu.

“Ne kadar berbat biri olduğumu söylemenize gerek yok çocuklar. Bunu zaten biliyorum,” derken sesim fısıltıdan ibaretti.

Gemma genzini temizledi. “Hiçbir şey bildiğimiz yok. Ve aslını istersen, kendin hakkında hep en kötüsünü düşündüğün için kafayı yediğini iddia edebiliriz. Bize kim bilir kaç kez yardım eli uzattığın için sana övgüler düzebiliriz ama söyleyeceklerimizin hiçbirisi yeterli olmaz.”

Ağzımı açtığımda Harley araya girdi. “Seni seviyoruz, Sadie. İyi kalpli, ince düşünceli ve cömert olduğunu düşünüyoruz. Ama söyleyeceğimiz hiçbir şey yıllarca süren suistimalin etkilerini silemez tatlım.”

Sözleri öylesine dürüst ve güçlüydü ki mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Gözlerim dolarken nefes almaya çalışıyordum.

“Harley, tekrar terapiye başlama zamanının geldiğini söylemek istiyor,” diyen Gemma uzanıp elimi tuttu.

Bu gönüllü fiziksel temas ve teselli, bir anda beynimdeki bir sürü taşın yerine oturmasını sağladı. “İyileştiğimi sanıyordum,” derken elini sıktım. Arkadaşlarımla göz göze gelmemek için kenetlenen parmaklarımıza bakıyordum. “Terapi gördüm, duygularımı açtım, okuldan mezun olup bir işe girdim, biraz

para kazandım ve hiçbiriniz beni terk etmediniz. Ben de iyileştiğimi sandım.”

Harley iyice yanaşıp sımsıkı sarıldı. Artık gözyaşlarıma hakim olamıyordum. Yüzümü kazağına dayadığımda saçlarımı okşuyordu. Gemma’nın elini bırakmıyordum. Sırtımda rahatlatıcı daireler çizen kocaman eli hissettiğimde Nick’in de arkamda olduğunu anladım.

Hıçkırıklarım zamanla dindi, ama üçü birden tekrar sarılınca yine ağlamaya başladım. En sonunda dökecek tek bir gözyaşım bile kalmamış gibi hissediyordum. Gemma tek kelime etmeden mutfığa geçerken Harley de beni yukarı götürüp duşa soktu. Sıcak suyun altından çıktığımda kenarda beni temiz pijamaların beklediğini gördüm. Giyindikten sonra aşağı inerken Kaptan Amerika kazağımyı üzerime geçirmeye çalışıyordum.

Gemma bir tabak dolusu peynirli makarna verdi, Nick de kadehime şarap doldurduktan sonra oturup hep birlikte yemeye başladık. Kızlarla *Gerçek Ev Hanımları* izlemek için aşağı indiğimizde Nick de bulaşıkları halletti. Ertesi gün erkenden kalkacakları için çok geçmeden Harley ve Nick eve gitmek üzere izin istedi. Ama Gem benimle kaldı. Yerine bir öğretmen ayarladığını ve ertesi gün dükkanda benimle takılacağını söylemişti.

Yatağıma kıvrıldığımızda kazağımyı hâlâ üstümde, en iyi arkadaşım da yanı başımdaydı. Haftalardır olmadığı kadar güzel bir uyku çektim.

Terapi randevusunu salı akşamüstüne ayarlamıştım. Teslimatların çoğu yapılmıştı ve Lucy dükkanda kalan işleri halledebilirdi. Her ne kadar sesini duymak, özür dilemek ve olanları açıklamasına izin verip bu sefer onu gerçekten dinlemek için yanıp tutuşsam da Jack'le iletişime geçmemek için kendime engel olmuştum.

Eve girer girmez telefona davrandım ama cevap vermedi. İki kere çaldıktan sonra sesli mesaja düştüğüne göre telefonu açıktı. Demek sadece benimle konuşmak istemiyordu. Ki haklı sayılırdı. Onun yerinde olsam, ben de benimle konuşmak konusunda kararsız olurdum. Ama bir şey demeden de duramazdım, o yüzden mesaj attım.

BEN: Selam. Konuşmaya hazır olmamanı anlıyorum. Bu yüzden seni asla suçlayamam.

BEN: Şey. Kocaman bir paragraf yazacağım, yoksa telefonun iki saniyede bir cırlayacak ve benden daha çok nefret edeceksin, çünkü zaten nefret ettiğini biliyorum ve çok haklısın, çünkü korkunç şeyler söyledim. Rezilce konuştum. Ve üzgünüm Piyango Jack. Evet, kızgındım, çünkü yalan söyledin sayılır (ki bu az bir şey değil, ama şimdilik sadece bana odaklanalım, olur mu?), yine de bu söylediğim şeyin bir mazereti olamaz.

Her neyse. Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim. Seninle konuşmak istiyorum. Ve eve dönmeni istiyorum. Elbette taşınabilirim, ama beni affetmenin bir yolunu bulmanı umuyorum, çünkü seni özlüyorum, Piyango Jack. Ve seni seviyorum. Hem de çok.

BEN: Ve özür dilerim. Özür dilemiş miydim?

JACK: Senden asla nefret edemem, Tatlıbiber. Ve sana karşı dürüst olmadığım için ben de özür dilerim. Ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kafamı toplayıp kendimi anlamak için zamana ihtiyacım var.

BEN: Tabii. Acele etmeye gerek yok.

BEN: Arada bir mesaj atsam olur mu?

JACK: Olur, tabii. Cevap vermeyebilirim, ama buradayım. Daima.

BEN: Bugün terapi gerçekten çok iyiydi. Terapiye tekrar başladığımı söylemiş miydim? Belli ki buna ihtiyacım varmış.

Daha doğrusu ihtiyacım var. Bugünkü seans iyiydi. Yani gözlerim çıkana kadar ağladım. Anlaşılan profesyonel açıdan bu bir kırılma noktasıymış. Sadie açısından bu, akşam şarap şişesinin dibini göreceğim anlamına geliyor. Bazıları bunun sağlıklı bir iyileşme mekanizması olduğunu düşünebilir, ama şahsen iyi davrandığım için ödül hak ettiğimi düşünmek daha iyi. Bütün bunları üzülmen için anlatmıyorum, çünkü benim için üzölmene ihtiyacım olmadığı gibi bunu asla istemem de. Sadece günümü anlatmak istedim. Keşke senin de gününün nasıl geçtiğini dinleyebilseydim. Seni özlüyorum. Hem de çok. Ve seni seviyorum. Hem de çok.

JACK: Seninle gurur duyuyorum, Tatlıbiber. Ben de seni seviyorum.

BEN: Bugün dükkanda sıçtım. Her şey birbirine karıştığı için birinin yıldönümü teslimatını yapamadım. Çok kötü hissediyorum. Adam ağzına geleni söyledi ki bunu kesinlikle hak etmiştim, çünkü tamamen benim hatamdı. Ama dükkandan

para iadesini ve muhteşem bir buketi alıp çıktıktan sonra Lucy bana sarılarak arada bir hatalarım olabileceğini söyledi. Günün geri kalanında bok gibiydim, ama atlattım sayılır. İç sesim (Chad adını verdim) konuşmaya başladığında çenesini kapatmasını söyledim. Çünkü herkes hata yapabilir ve bir siparişi batırmak bütün işimi batıracak değil. Yavaş adımlarla ilerliyorum.

BEN: Ve seni özledim ve seni seviyorum.

BEN: Bu hafta Sevgililer Günü haftası, yani çiçekçilerin bayramı. Acayip heyecanlıyım, aynı zamanda ödüm bokuma karışıyor. Yapabileceğimden emin değilim, ama yapacağım. Herkes teslimatlara yardım etmek için işinden izin aldı. Hayatımdaki bu muhteşem insanları hak ettiğimden emin değilim, ama yine de minnettarım. Elbette buna sen de dahilsin. İki haftadır yüzünü görmemiş olmama rağmen... Tanrım, yüzünü özledim. Daha önce Sevgililer Günü neymiş bilmezdim, çünkü doğrusunu istersen aptalca olduğunu düşünüyordum (ama artık o kadar aptalca

gelmiyor, çünkü bu hafta çuvala para kazanacağım), yine de Sevgililer Günü'nü kutlayacaksam, seninle kutlamak isterim. Sadece seninle, Piyango Jack.

BEN: Öte yandan bu haftaki telaş bittikten sonra ev aramaya başlayacağım.

BEN: Ve seni seviyorum. Hem de çok.

JACK: Taşınmayı aklından bile geçirme.

JACK: Ben de seni seviyorum.

Sevgililer Günü ertesi sıcacık yatağında uyandım. Kaslarım sızlıyordu, ayaklarım su toplamıştı, ama aynı zamanda iki haftadır kendimi ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Neyse ki dükkkanı açmamaya karar vermiştim. Açsaydım bile izin almam gerekirdi ve insan kendi işinden izin alamıyordu.

Yorganın altında gerektiğinden fazla oyalanıp hiçbir şey yapmamanın tadını çıkarıyordum. Böyle aylıklık yapmayalı uzun zaman olmuştu. Sonunda mesanemin ve kahve tiryakiliğimin zorlamasıyla yataktan çıkıp aşağı indim.

Mutfakta hırpani görünümlü bir adam oturuyordu. Önünde büyük bir latte ve simit vardı.

Beni gördüğünde ayağa kalkınca kalbim yerinden çıkacak sandım. Jack berbat görünüyordu. Benim hissettiğimden de berbattı.

Kaptan Amerika'yı saklayabilecekmişim gibi ellerimi kol-tuk altlarıma sıkıştırdım. Evde üstümden çıkarmadığım kaza-ğ1 uzun zamandır yıkamamıştım. "Selam," diyebildim, en az iki dakika bir şey demeden birbirimizi seyrettikten sonra.

"Selam," diyerek adayı işaret etti. "Kahvaltı için yiyecek bir şeyler getirdim."

"Hiç gerek yoktu."

Bundan nefret ediyordum. Bu kadar zor olmasından nefret ediyordum. Orada durmuş iki yabancı gibi birbirimize bakıyor, hiç konuşmuyorduk. Yabancı olmaktan bile beterdi. Birbirimize nasıl olduğumuzu bile sormamıştık. İlk taşındığım-daki o tutuk hallerimizden de beterdi.

Genzini temizledi. "Eh, Sevgililer Günü'nü kaçırdım, o yüzden en azından kahvaltı getirebileceğimi düşündüm," diyerek bu sefer tabureyi işaret etti.

Oturup lattemden büyük bir yudum alırken beynimin sihirli bir şekilde yeniden çalışmaya başlayacağını umuyordum. "Jack, ben çok..."

"Dur."

Dudaklarımı büzüp kahve bardağımın kapağını inceledim. Ona bakarsam her an ağlamaya başlayabilirdim.

"Lütfen bana bakar mısın, Sadie?"

Dudaklarım artık ince bir çizgi halindeydi. Başımı iki yana salladım.

İç çekti. Yanaştığını görmekten ziyade sadece hissedebiliyordum. "Hadi gel, kanepede oturalım."

Bir şey demeden peşinden gidip kanepenin ucuna oturdum. Aramızdaki mesafe ona bakmamı biraz daha kolaylaştırıyordu.

Yine de gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları görünce boğazıma bir yumru oturdu.

Biraz öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Sana her şeyi anlatmalıyım, Sade. Kendimle ilgili bilgileri saklamanın hiçbir mazereti olamaz. Bunu ancak kazara ev arkadaşı olmanın çok ötesinde bir ilişkimiz olduğunu anladığımda fark ettim. Bana güvendin, güvenine karşılık vermeliydim, ama doğrusunu istersen seni kaybetmekten ödüm kopuyordu. Üzgünüm. Çok özür dilerim.”

Kalbim sıkıştı. Onu kaybetmekten benim de ödüm kopuyordu. “Ben de her zaman açık bir kitap olmadım,” derken gözlerimi kahveme dikmişim. “Ama niye bana güvenmedin?”

Nefesini verdi. “Buna iyi bir cevabım olduğunu sanmıyorum. Bir yanımdan açılmaktan korktuğundan eminim. Dünyada en çok sevdiğin insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum. Hayatımın o kısmına duvar örüp yokmuş gibi davranmak birçok açıdan daha kolaydı.”

“Seni affediyorum.”

Aslında gerçeği öğrendiğim günün ertesi günü onu affetmişim, çünkü Jack’in neler yaşadığını bilmiyordum ve asla bilmeyecektim. Kendisini seven ve destekleyen annesiyle babasını kaybetmişti, daha gencecik yaşta kaybının neden olduğu kederi hayal bile edemezdim. Benden sır saklaması hoşuma gitmiyordu, ama bunu neden yaptığını anlayabiliyordum.

Ve terapistimle geçirdiğim birkaç seanstan sonra zora gelince kaçmaya eğilim gösterdiğimi, en küçük bir çatışmada

insanları kendimden uzaklaştırmayı seçtiğimi fark etmiştim. Jack beni terk etmeden önce bana bir kaçma şansı tanımıştı ve ben bu şansı değerlendirmeye çalışmışım.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Affediyor musun?”

“Elbette.” Cesaretimi toplamak için omuzlarımı dikleştirdim. “Ama sormadan edemeyeceğim, Jack. Neden bu kadar uzak kaldın?” Özrünü kabul edip her şeyi geride bırakmanın kolay olacağını bildiğim halde kendimi tutamıyordum. Ve bir cevabı hak ediyordum. İşler sarpa sardığında kaçmışım ki dürüst olmak gerekirse onun hatasıyla karşılaştırıldığında kaçma girişimim daha berbattı. Ve bir daha beni terk ederse ne yapacağımı bilmiyordum.

“Bizimkilerin evini satışa çıkardım.”

Nefesimi tuttuğumda kayarak ona yanaştım. Elimde değildi. “Jack. Neden söylemedin? Gelip yanında olurdum.”

Elimi tuttuğunda parmaklarımız kenetlendi. “Geleceğini biliyorum. Ve doğrusunu istersen orada olman hoşuma giderdi. Kolay olmadı. Ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu.”

“Emin misin?” Muhtemelen son bağları koparmak gibi bir şeydi. Annesiyle, babasıyla, ailesiyle, çocukluğuyla... Jackson Bennett ve daha öncesiyle son somut bağı kesip atmıştı.

Başını sallayıp elimi öptü. “Zamanı gelmişti. Geleceğe odaklanmak istiyorum, o yüzden boş evi tutmanın anlamı yoktu, çünkü zaten burada bir evim var.”

Kalbim erimek üzereydi. “Seni seviyorum. İlişki konusunda deneyimli değilim, o yüzden sanırım arada bir

tökezleyeceğiz.” Bir anlığına durdum. “Çoğunlukla sorunun ben olacağımdan eminim. Hatta muhtemelen her seferinde ben olacağım. Tabii söylediğim korkunç şeyleri affedeceğini umarak söylüyorum bunu. Ama affedebilirsen, bahsettiğin geleceğin bir parçası olmak kadar beni mutlu eden bir şey olamaz.”

“Seni affettim.”

“Sahi mi?”

“Elbette.” Sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı. “İkimiz de bir sürü şeyle başa çıkmaya çalıştık, Sadie. Travma öylece kaybolmuyor. Ama seninle olmak istiyorum. Seni seviyorum.” Boştaki eliyle yanağımı okşadı.

Başımı çevirip avucuna küçük bir öpücük kondurdum, sonra eğilip dudaklarından öptüm. “Bu biraz kolay oldu galiba. Tayyare kışına afiş bağlayarak ya da futbol maçında kocaman pankart açtırarak özür dilemem falan gerekmiyor mu?”

“Lütfen ikisini de yapma,” diyerek dudaklarını boynuma kaydırıldı. “Ama büyük bir jest yapma ihtiyacın varsa hayır demem.”

“Çin yemeği ve *Ev Hanımları*?” Başımı döndürdüğümde dudaklarımız birleşti.

“Sıkı pazarlık yapıyorsun, Tatlıbiber.”

“Ama önce yapmak istediğim bir şey var,” diyerek onu nazikçe ittim.

“Söyle yeter.”

“Yürüyüşe çıkalım. Dönerken yemek alınız.” Kalktığım gibi üstümü değiştirmek için yukarı koştum. Evden çıkmadan önce kahvemi ısıttım, ama dışarıda yürürken daha önce hiç uğramadığım bir kafeden ikinci lattemi aldım.

Öğleden sonra saatlerce yürüyüp dükkanda kullanabileceğim şeyler bakmak için küçük antikacıları ve kaldırım tezgahlarını dolaştık. Kapalı olsa da başımı dükkandan içeri sokmadan da edemedim. Hâlâ orada olduğundan ve bir süre daha orada olacağından emin olmak istemiştım. Yemek öncesinde margarita ve dondurmayla kendimizi ödüllendirdik ve eve dönerken Çin yemeğimizi aldık.

Yolda Jack'in kollarına sığınmışım. "Bugün harikaydı, ama yalan söyleyemeyeceğim... Yuvama dönmek için sabırsızlanıyorum."

Eğilip başıma bir öpücük kondurdu. "Ben bütün gün yuvamdaydım."

Muazzam yeşil gözlerine bakmak için başımı kaldırdım.

Sırıttı. "Yuvam sensin."

BİTERKEN

ŞÜKRAN GÜNÜ SABAHİ, masaya son kartları yerleştiriyordum. Bayılmıyordum, ama bu bir tür geleneğe dönüşmüştü. Ekip bir iki saate evde toplanacaktı. Ve bu yıl ekibimiz büyümüştü. Nick'in annesiyle babası, Lucy'yle kardeşi Jason ve Gemma'nın yeni kız arkadaşı bizimle olacaktı. Gem'in haziran'dan beri çalıştığı restoranda tanışmışlardı ve henüz ilişkileri çok yeniydi, ama hepimiz onunla çok iyi anlaşıyorduk, bu yüzden aramızda kalmasını umuyordum.

"Sofra harika görünüyor, Tatlıbiber." Jack arkamdan kollarını belime dolayıp burnunu boynuma gömdü.

Başımı omzuna yasladım, ama saniye geçmeden kıcımla ittim. "Buna zamanımız yok, Piyango Jack."

Beni kendine çevirip arzuyla öptü. "Geçen Şükran Gününde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Göz devirdim, ama kocaman gülümsüyordum. "Unutulur mu?"

Bu sefer daha ciddi ve yumuşacık bir öpücükle dudaklarımı gıdıkladı. “Hayatımın en güzel yılıydı, Sadie Jane.”

“Aynen,” diyerek son bir öpücükle kollarından kurtuldum. “Ama gerçekten... yapacak çok iş var.”

Gemma ve yeni kız arkadaşı Taylor beş dakika sonra gelip neredeyse selam bile vermeden mutfağa geçti. Taylor sayesinde bu yıl aşçı yamaklığından yırtmıştım, o yüzden zamanımı dekorasyonu tamamlayıp birkaç e-posta cevaplamakla ve Instagram’da fotoğraf paylaşmak üzere tavan arasına çıkarak değerlendirdim.

Stüdyo tablolarla dolmuştu. Yukarı çıkmışken Jack’in çalıştığı son tabloya göz attım. Birkaç tablo satmıştı, ama artık Jackson Bennett adını kullanmıyordu. Sanat dünyasında birkaç kişi hikayenin kokusunu almış olsa da sadece müşterileriyle konuşuyor, bütün teorileri reddediyordu. Tablolarından kazandığı bütün para, Connecticut’taki evin satışından elde ettiği gelirle kurduğu fona gidiyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında okula dönüp kariyerine yeniden başlamak isteyen, ama bunun için yeterli kaynağa sahip olmayanlar için bir burs oluşturmuştu. İlk burs alan Jason, ikincisi Gemma’ydı.

Kapının çaldığını duyunca misafirlerin karşısına çıkmadan önce üstümü değiştirmek için odama koştum. Çok geçmeden ev kahkahalar ve tokuşan kadeh sesleriyle dolmuştu. Kokular öylesine baştan çıkarıcıydı ki Gemma daha sofraya getirmeden tadına bakmak için can atıyordum, ama cinayete kurban gitmek istemediğimden kendimi tutmak zorundaydım.

Mutfak adasında büfe kuran Gemma ve Taylor'a yardım ettim. Herkes tabağını doldurup yerini bulduktan sonra ortalığa sessizlik çöktü.

Bu sefer sessizliği ilk bozan Jack oldu. “Kulağa çocukça gibi gelebilir, ama geçen yıl Şükran Gününün en sevdiğim yanı bu olmuştu. Gerçi peynirli makarna birinciliğe oynar, ama bu yıl şükranlarını sunan ilk kişi olmam umarım sorun olmaz.” Uzanıp elimi tuttu. “Bir kez daha soframızdaki herkese minnettarım. Bayramlarda evin sevgi ve kahkahayla dolmasının benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsiniz ve hayatımı değiştirdiğinizi söylersem abartmış olmam bence.” Bana dönüp göz kırptı. “Özellikle bu kadın olmak üzere hepiniz bana büyük yardımlarda bulundunuz. O yüzden teşekkürler.”

Herkes sırasıyla arkadaşları, aileleri, talihleri ve sevgileri için şükranlarını sundu.

Sonunda sıranın kendisine geldiğini anlayan Nick genzini temizleyip konuşmadan önce herkesin yüzüne teker teker baktı. “Hayatımda şükredeceğim bir sürü şey olduğu sır değil. Beni seven annemle babam ve sizler varsınız. Daha ne isteyebilirim ki? Hayatımda hiçbir şey istemedim ve bunun için her zaman şükran duydum.” Sonra yanında oturan ve kendisine saf bir aşkla bakan Harley'ye döndü. “Ama sahip olduğum her şeye rağmen, sen gelene kadar neyin eksik olduğunu bilmiyordum, Harley. Bunun için sana minnettarım. Sevgin ve desteğin, iyiliğin ve şefkatin için... Farkındaysan harika kadınlarla dolu bir odadayız, ama hayatımda tanıdığım en harika kadınsın.”

Gemma, “Yaşı be!” diye bağıınca herkes kahkahalarla güldü.

Nick sandalyesini itip ayağa kalktıktan sonra bir dizinin üstüne çökerek cebinden siyah renkli bir kutu çıkardı ve herkesin bir anlığına nefesini tutmasına neden oldu. Harley’nin eli ağzındaydı, gözlerinden ne kadar şaşırdığı anlaşılabiliyordu.

Jack elimi sıktığında göz göze geldik. İkimiz de sırada neyin olduğunu biliyorduk, yine de ikimizin de gözleri doluydu.

Nick kutuyu açtığında yüzük hepimizin görebileceği şekilde ışıldıyordu. “Harley, seni her şeyden çok seviyorum. Beni çok mutlu ediyorsun ve ben de hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Arkadaşım daha kabul edemedi herkeş ayağa fırlamış kucaklaşıyordu. Gemma’yla Taylor iki şampanya açtığında herkes kadeh tokuşturdu.

Mutlu çift için tezahüratlarımız nihayet sona erdiğinde Harley’ye sarıldım. “Senin adına çok mutluyum. Sen bunu hak ediyorsun.”

Sımsıkı sarılarak karşılık verip “Teşekkürler Sade,” dedikten sonra yüzüğünü işaret etti. “Ve bunun için de teşekkürler.”

Göz kırptım. “Yanında olduğumu biliyorsun.”

Nick, Jack’i kendine çekip sarıldı ve sırtına bir şaplak indirdi. “Şükran Gününüzü çaldığım için kusura bakma kanka. Bakalım bir sonrakinde bu konuşmanın üstüne çıkabilecek misin?”

Nick’in omzunun üstünden bakarken göz göze geldiğimizde Jack belli belirsiz bir kaşını kaldırdı. Sırtıp başımı salladım. Sorusunu duymama gerek yoktu, cevabı zaten biliyordu.

Biz, yaşam tarzlarının asla kaynaşamayacağı
iki ayrı dünyanın insanıydık.

Sadie Green, öğrenci burslarını ödeyebilmek için sabırsızlıkla
beklediği terfi başka birine gidince hayatını kökünden
değiştirmeye karar verir. Yeni bir iş, bütçesine daha uygun bir
daire ve çiçekçi dükkanı açma hayallerini gerçekleştirmek için
sonsuz motivasyona ihtiyacı vardır.

Kız arkadaşlarıyla dışarı çıkıp dağıttığı bir gece flört
uygulamasıyla ev arkadaşı uygulamasını karıştırır ve kendisini,
evinin bir odasını ona çok ucuza kiralamaya hazır olan Jack
Thomas'ın muhteşem kırmızı tuğlalı evinin kapısında bulur.
Sadie'nin gözü, hayalleriyle arasında duran bu adamı başlarda
pek tutmasa da çok geçmeden onun yumuşak mizacından,
hayallerini desteklemek için duyduğu heyecandan ve
geçmişinde aldığı yaralara rağmen ayakta kalışından
etkilenmeye başlar.

İkisi de hayatlarının anlaşmasını yaptıklarından ve aslında aynı
hayalin peşinde koştuklarından habersizdir.

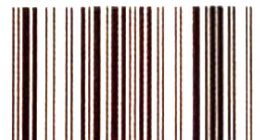

KDV'den muaftır.

f facebook.com/goyayinlari

instagram.com/go_kitap

ISBN: 978-605-72660-2-6

9 786057 266026